

Kronika

OBCE MÍCHOV 2 (1924-1939)

Kronika

čili

Paměti obce

Míchova

sepisuje

Řádek František

kronikář, Míchov čís. pop. 47

Tato pamětní kniha čítá 200 (dvě stě) stránek.
V Míchově, dne 15. ledna 1924.

Josef Chalupník
starosta

František Hudec, člen obec. rady
František Šikula, člen obec.rady
Josef Mitáš, člen obec. zastupitelstva
Ig. Havel, člen obec. zastupitelstva
Buchta František, člen obec. zastupitelstva
Novotný Josef, člen obec. zastupitelstva
Novotný František, člen obec. zastupitelstva
Řádek František, člen obec. zastupitelstva

Slovo kronikáře

„ Jeden věk pomíjí,
druhý věk nastává,
ačkoliv země na věky trvá.“
Kristus Kazatel

Vlny dějinného prodání kroužice z věků na věk přinesli k břehům našeho života tu zvědavost, že dnešní člověk rád by odhrnul aspoň na okamžik cípek vzácné minulosti, a neohlížel by se hranic vkročit do neznáma.

Minulost jest jakousi studnicí plnou záhad, kteráž odráží obrazy podle toho, jak kdo se do ní dává, podle okolností a podle nálad. V tomto bludišti myšlenek, domněnek, okolností a nálad, aby vyvedení byli z něho potomkové naši, aby jim zachováno bylo lepší světlo o dobách minulých a přítomných, vydán v republice naší zákon ze dne 30. ledna 1920, čís. 80. sbírka zák. a nařízení jimiž se zavádějí „ kroniky, či pamětní knihy “ povinně vedené v každé politické obci. Zákon tu vystoupil na obzor pod dojmem lásky k domovu našemu a „ Pamětní knihy „ mají tuto lásku dále pěstiti a buditi. Obec naše chtějí plně vyhověti zákonu výše citovanému, zaopatřila knihu tuto v roce 1922 v ceně 70 Kč. Tím časem byl starostou Josef Mitáš, rolník čís. 2. V rámci výše citovaného zákona, zvolilo mě obecní zastupitelstvo ze svého středu ve svém sezení dne 29. října 1923 za pisatele „ Pamětní knihy “. Jsem zdejší rodák, narozen 13. prosince 1885 v čís. 31. Úkol kronikáře začínám v naší milé obci bez učitele, bez pomocníka, bez jmění, ač v duchu uznání, skromně jsem si přál, aby věc aspoň trochu dokonalá byla, přece s bolestí vidím a cítím, že velmi nedokonalá a nedostatečná jest, skoro na každé stránce, kde se jedná o věci dávno minulé, ovlivňována jsou i podmínkami cizorodými, i tam, kde minulost smířena jest se jsoucнем.

Příběhy, ku kterým nemám potřebných dokladů, opírám o paměti pamětníků soudobých, neb dle ústního podání zachovalých. Dále pak sbírám pouze jen drobty starých záznamů listin v obci zachovalých, jinak brána věčnosti uzavřela před námi rozhled do minula. Předkové naši, jejichž jména zapsána jsou snad pouze v Knize života, pramálo zchovali pro paměť potomkům svým, a dnešní pisatel vysílá na sto otázek a nadarmo volá do hluboké noci věků minulých.

Já jistě ctím čest osoby druhé, která s větším úspěchem setká se v knize této, jelikož já nemám ani hrubých takřka holých fakt po ruce, dle kterých bych sestavil posloupnost příběhů, proměny stavů a mravů obecnstva našeho pohyboval, aniž by tomu lid náš trochu pozornosti věnoval a záznamy takové svému potomstvu zchoval, z té příčiny i při úzkostlivém hledání originálu, veškerá radost z práce je tatam.

Za takovýchto okolností nemožno po mě slabém žádobi, abych ve všem všude za dost učinil, z té příčiny, nebudíž v Knize této hledáno všechno, co by se komu zamanulo, a co by si kdo přál, tuším, že jest toto příliš pro tak slabé síly, jakých já do sebe povědom jsem. Pročež když po mě pisatelé této kroniky šťastnější (a kéž se nám jich brzy a hojně dostane(naleznou to, o čem já sotva tušení mám, zůstávám tentýž, a nemohu než litovati, že mě nepředšly a mě nepoučily, těším se svou blahou nadějí, že před soudem budoucnosti obstojím, v tom vědomí, že pravdy dobytí všude, věrně a upřímně jsem se snažil. Až jednou dusví života mého nachýlím se k horám věčnosti, a hlava moje k věčným dřimotám bude chtít ulehnutí, bude mojím toužebným přáním, by kniha tato posloužila milé obci naší k poznání sebe sama, jaká byla, jaká jest a jaká býti má a tím svého účelu dosáhne – vím, co jsem psal.

V Míchově, dne 15. ledna 1924

František Řádek

pisatel

Poloha:

Obraz milé naší obce zříme ve výši plochém jak na stranu nahnutém sedle, v poloze asi 650 metrů nad mořem, obklopená skoro kolkolem pahorky. Jména jednotlivých pahorků a míst, řídí se dle povahy, dle polohy půdy, neb nesou svůj historický svérak. Jména pahorků jsou: na jih Skálí nalevo Pustina na 697 metrů na opravo od silnice. Také stávala prý šibenice ve Skálí, zda-li dosáhla svého účelu není mi známo. Na sever a severozápad Chříby 691 metrů nad mořem. Na severovýchod jest Strážnice, jméno toto mluví samo za sebe, poukazujíc na zašlé hvozdy a přechody hranic zemských. Nynější les a okolo pole náleží ke statku číslo 9. majitelem jest Frant. Straka. Zmíněné výše Skálí patří ke statku čís. 17 majitelem jest nyní František Uherka. Pustina patřila k rychtě čís. 20 do roku 1909. V tomto toku byla Pustina na drobnu rozprodána a tak přešla do vlastnictví domkařů. K čís. 30 as 6 měř, k čís. 47 8. měř. k čís. 28. 21 měř a k čís. 39. 8 měř.

Jmenované Chříby první roh 691 m patřil k čís. 8, druhý k čís. 5 majitel jest Josef Smělý. Na východ jest Příhon neb Rychtářů kopec 702 metrů zvaný. Příhon tento spojoval Panský dvůr v Janovicích se dvorem Malý Míchov zvaný Spálený dvůr zvaný a táhl přes tratě polí, od rychty čís. 20, přes trať od čís. 1, čís. 2 a tak dále. Příhon ten byl původně hodně široký, ale po zrušení robot 1848 a v letech pozdějších byl ukopáván až zmizel úplně pouze jest zřejmý přes trať od rychty čís. 120. Na jihovýchod zříme Chocho lík 696 m. nad mořem., majitel jest Ignác Havel, čís. 19. Při bedlivějším pozorování byl Míchov tu blíže tu dále obklopen lesy, které kus po kuse vymístěny a v pole neb luka proměněny byly.

Tak byl les pod Míchovem, na spodní části luk obecních, palouky zvané. Zbylá část tohoto lesa obecního, vykácena byla roku 1879 a za stržené peníze koupila obec hasičskou stříkačku. Březina rychtářova dokácena byla od roku 1909. Dále Březina Uhlířova, Olšina rychtářova na straně od cesty k Lísku vykácena byla asi v roku 1880, při kácení olší užívali dlouhých a silných provazů. které vázali na vršky stromů, při jednom takovém kácení spadl ze stromu Josef Dostál a zlomil si nohu, pak kulhal až do smrti. Dále Porostlina vykácena byla v roku 1910, kterou koupil František Podsedník z Vojtěchova, na úckl Harvánkovo z Bystřice nad Pernštejnem pozemek tento při panském lese se nalézající koupil Vincenc Řádek čís. 22 za 600 Kč. Pak louka Pustina, bývala lesem svědčí o tom zbytky starých kořenů. Potom louka Panská zvaná, ojedinelý to kus pozemku panského na Katastru Míchovském, zbytek to ode dvora Spáleného, dříve „ Malý Míchov “ zvaný, bývala lesem smíšeným, kdež tam a v okolí pálili dřevěné uhlí, a sice: Sklenáři, kteří mívali dřevěnou chalupu, při potůčku v panském lese u Lipky, donedávna byl tam znatelný pařez z lípy, která stávala prý před okny, též stůl z kamene tam stál a na něm vyryto W. F. , myslím, že písmeny znamenají „ František Werner “ pozdější hajný zemřel před r. 1890. Chalupa ona, byla snad převezena do Míchova a postavena zřnova a opatřena čís. 14, vše promarnili a přišli na obtíž obci, jsouce na obecní Kovárně čís. 21 starší Jan jakž takž živořil, mladší Josef chodil dům od domu pořádkem. Po těchto pálili dřevěné uhlí v okolí a v Panském lese, Vrátný František, Dvořák Jan, Kovář rodem ze Lhoty bytem ale v Míchově, posléze na panské louce pálil Pospíšil ze Spáleného dvora „ Kolomaz “ asi před 50-ti roky či výše, na mazání tehdá dřevěných vozů. Pak louky pod Hájem od čísla 6. při cestě k Věcovu, vyly v dřívějších časích větší, v paměti menší bořiny, které majitelé kus po kuse vykáceli, a v pole, neb luka proměnily. Tyto louky byly v dřívějších časích veliká kačiska, jak tvrdí babička Antonie Vašíková z toho statku rodička, narozena roku 1839, snad prý vůz s koňmi se tam propadl. V těch místech prý se zdržovaly diviženky a chodili až do Míchova, o diviženkách dědové vypravovali, nejraději měnily prý svoje nehezské děti za děti matek, které pracovaly na poli a nemajíc chuvy brávaly děti sebou na pole, přitom nepozorovaně diviženka dítě vyměnila, taktéž i potřebné nářadí k pečení chleba si vypůjčovaly, kdo jim půjčil jako lopatu neb hřeblo neb jiné, toho hojně obdarovaly a mnohé jiné pěkné pověsti mezi lidem kolovaly. Jsou to snad jen pohádky, ale že se týkají

bezprostředně naší obce, uvádím je přec. Zmíněné kařiska časem svým zanesli louže a povodně s pískem a hlínou z horních polí a nyní jsou tam dobré louky. Vypráví se, dle vypravování zmíněné Antonie Vaškové, že v těch místech jsou velké poklady, bohužel nevíme čeho, snad prý peněz, vypravování ono jest rovněž opleteno krásnými pověstmi. Na straně jihozápadní v panském lese, Šachty zvaném, jsou dobře znatelné šachty, kdež se dobývala ruda železná a vozila se ku zpracování do hamrů na Kadov, do Vříště a jinde. Do jedné díry, kteráž jest dosud dobře znatelná, byl hajným poslán pes, kterýž byl slyšen štěkat vedle ze sousedícím polem od čísla 11. hluboko v zemi, pes se ale více nevrátil. Taktéž jsou znatelná místa, kde hospodáři sami pro svojí potřebu pálivali si vápno, tak zvané vápenice, potřebný k tomu kámen – vápenec vozili z Trhonic. Vápenice stávaly v trati, u čís. 2, při cestě k Věcovu, a pod Spáleným dvorem v mezi při potoku. Pod Míchovem, na lukách obecních, zřítíme starou prokopanou hráz, kdež býval dosti velký rybník, ve kterémžto dle vypravování stařešin, se zdržoval hastrman, jakás Trose bydlící v čísle 40 v pazderce od čísla 4. tvrdívávala, že se chodíval zahřívát na ohnisko, jsoucnost hastrmana na rybníku tam, tvrdili i jiní a báli se tam za noci jíti, i když již rybník dávno byl zarostlý, a na louku proměněný. V těch místech jest kousek louky Pastouška zvané, kterou míval obecní pastýř na pasení dobytka jako odměnu, louku od rybníka nahoru, mívali pronajatou velcí rolníci, pod rybníkem palouky, měli chalupníci, rybník taktéž se pučuje. K jakému účelu sloužil dříve, není známo, domnívám se, že snad k chovu ryb, kteréž v časích dávných předkové naši byli povinni odvádět milostivé vrchnosti. Dále na severovýchod, na lukách Loučné zvané, proti lesu Kozáků, stával mlýn, tehdejší mlynáři měli přívodní nádrže, ve výše zmíněné Rychtářově březině jednu, a opodál v sousedství na pozemku od statku čís. 19 nádrže dvě. Ze zmíněného mlýna, jest mlýnský Kámen zazděný v rychtě, na pravé straně, vlevo od studně vedle stáje (bývalé konírny) jako němý svědek doby tehdejší, za to data původu a zániku a zprávy o osudu obyvatelů mlýna tohoto k naší lítosti známa nám nejsou. Nepatrná zmínka se činí o Loučném v pergamentu, o obdarování rychty, viz. stránka 58. Dle pověsti jedněch, mlýn ten byl zničen proto, že se v něm zdržovali a přechovávali zloději a podobní rušitelé veřejného pořádku, jiní praví, že to měl býti řádný rod Českých bratrů, který se držel svých náboženských zásad, z té příčiny nepohodlný vládě a okolí, proto mlýn zničen, snad spálen a rod mlynářů zničen zároveň. Já bez předpojatosti, znajíc z historických knih život tehdejších svobodných pánů z Náchodu, majitelů panství Bystřického, klonil bych se na stranu vypravování druhých. Praví svědkové všeho toho odešli do pokoje mlčení, jsouce v bezesném odpočinku Pod Míchovem, na horní levé straně od silnic asi při hranicích luky obecní, na louce od statku číslo 9. dle pověsti byl kdysi hřbitov, kdy, a pro koho, ztratilo se v mlhách zapomenutí.

Rozloha:

Celková rozloha obce jest: 348 ha, 0,8 a a 36 m², z toho jest polí 234 ha,89 a a 99 m², luk 64 ha, 41 a a 72 m², zahrad 2 ha, 6,8 a a 2,2 m², cesty 73 a 35 m² půdy neplodné. Obvod obce samotné činí 2 ha 12 a a 18m. Jednotlivé tratě táhnou od humen, až ke hranicím Katastru obce. Jména jednotlivých tratí historického významu nemají, více jsou pojmenována dle polohy neb útvaru půdy. Silnice měří 1 ha, 35 a a 18 m v katastru naší obce.

Povaha půdy:

Vrstvy zemské, na nichž spočívá obce naše náležejí k prahorám, v nichž má převahu rula šedá, pískovce, žula velkozrná a jiné.

Krajinný ráz:

Obec naše není požehnána úrodnou půdou, neoplývá blahobytem, za to panuje posvátný klid, s hlubokým dojmem z poetické přírody. Z kopců otvírá se líbezný pohled, jenž uchvacuje pozorovatele, nízká místa odvděčí se svými krásami vnímavé mysli.

Spodní vody:

V obci naší jest dostatek, ve hloubce průměrně 4½ metrů. Jsou to studně u čísla 1. ve dvoře, a druhá studna u stodole, u čísla 2. jedna, a u čís. 3. na pozemku obecním, jedna studna u čísla 4. jedna, a druhá studna na louce za stavením, u čís. 5. Rovněž jedna studna ve dvoře, a druhá menší na zahradě, u čísla 6. jedna studna ve dvoře, u čísla 9. jedna studna ve dvoře, u čísla 15. jest studna obecní, u čísla 17. jest jedna studna ve dvoře, druhá ve stodole z venku, u čísla 19. jsou studně 2, u čísla 20. jsou studně, jedna na zahradě, jedna ve dvoře a druhá studna uprostřed dvora, více ke straně zadní, jest zakrytá, pak jsou studně při číslech: 27., u čísla 29., u čísla 31., u čísla 37., u čísla 38., u čísla 39., a u čísla 44. na zahradě.

Uprostřed obce zříme pěkný a dokonale zřízený obecní rybník, nesoucí v pravém rohu letopočet 1705. Také v něm bývali nasazeny ryby, tak zvané Karasi. Druhý obecní rybník, na hořejší části obce, vystavěn roku 1909. Stavba rybníka tohoto stála 310 K 76 h. Za peníze, které obec dostala jako subvenci, z roku 1911.550 K na správu cest, kdy povodeň cesty velmi pobrala, cesty byly zpraveny a za zbytek peněz spraven byl obecní rybník, hráz byla trochu špatně postavená, takže potřebovala několik oprav. Tím časem byl starostou Ignác Havel, číslo 19. Mimo těchto dvou rybníků obecních, jsou menší rybníky: při čísle 2., při čísle 5., při čísle 6., při čísle 9., při čísle 19., při čísle 20., jest již zarostlý, pak jest rybník v trati od čísla 9. Samice zvaný, a malý rybníček na lukách od čísla 17. rybníček Šikulů.

Ještě nutno uvést, studnu Novou, která se nachází v uhlu uprostřed, kde se sbíhají cesty od čísel 9., a od čísla 11. studna ta sloužila pouze k umívání Kuchyňského nádobí, a tím znečištěna úplně. V roce 1923 byla znovu řádně vyčištěna, zakryta a srovnána se zemí, takže není znatelná, kde se nalézá. Vyzděna byla roku 1898. Vyzdění stálo 2 zlaté.

Plodiny:

Rostlinné jsou: Žito, oves, ječmen, brambory, řepa, méně pšenice, hrách, mák, zelí, mrkev.

Pícniny:

Jetel červený, jetel žlutý, plaňák olejnatý, vikev, a hracholec. Sklizeň všeho výše vyjmenovaného, v roku úrodném, jest při dnešním hnojení umělými hnojivy v 50% větší, let minulých, kdy účinek umělých hnojiv známý nebyl.

Stromoví:

Se zde pro drsná podnebí valně nedaří, nejlépe se daří třešeň drobná (planá). některé pozdní druhy hrušní drobnějších, velké hrušky větry otřesou ještě nezralé, některé pozdní druhy

jabloní, hrušky jen některý rok se zdaří, ušlechtilější druhy ovoce mívají jen poskromnu, a pak záhy odrostlejší stromy hynou, pak sněhy a jinovatky stromy polámou, též zvěř, jmenovitě zajíci rádi mladé stromky ohlodávají a tak ničí. Stromky ovocné, ve větším počtu začal sázet Jan Vávra číslo 6. roku 1910 vysázel zahradu i kus pole, příkladu jeho následovali i ostatní hospodáři, a tak dnes vidím u každého statku, tu větší, tu menší sad. Tu a tam vidím před okny v zahradce pro ozdobu bez modrý čili šerík, také bez bílý někdo pěstuje, odvar květu pijí lidé při některých nemocech. Stromů dřeva tvrdého se v obci naší mnoho vykácelo, a mladé stromky jako jíly, jasany a jiné se málo vysazují, jest skoro jistá naděje, že po delším čase stromy dřeva tvrdého budou velmi drahé a budou hledány.

Zvířena:

U domácího dobytka hledí se vždy na ušlechtilější chov dobytka, zvláště u koní a hovězího dobytka. Koně jsou ponejvíce kříženci druhu belgického, dobytek hovězí berntsko – hanáckého, kozy a ovce, kterýchž jest jen málo v obci zůstávají nepovšimnuty. Dále se zde pěstuje dostatečný počet slepic, hus, kachen a krutů, též kočky a pes, jsou zastoupeny skoro v každém čísle. V lesích a na poli, jest zvěř druhu všelikého: srnci, zajíci, tu a tam liška se objeví, kuna, tchoř, ježek, lasice, křeček, sysel, krtek, veverka, krysa, potkan, a dosti domácích a polních myší. V roce 1905 byla zde chycena Janem Šikulou ondatra. Taktéž i ptactva jest dostatek druhů různých, můj otec ale tvrdil, že za jeho mladých let bylo ptactva mnohem více. V potocích ryb jest málo, jsou to pstruzi a mřínici. Kolem roku 1910 z našich potoků vymizeli úplně raci, vina toho přičítala se umělými hnojivům a vápnu. Dnešní děti již ani neví jak rak vypadal, kdy předkům našim činil zábavu při chytání a pak pamlsek.

Ze škodlivého hmyzu:

Polního jest chroust, a jeho předchůdce pourava, některý rok velmi se rozmnoží.

Domácí hmyz:

Nejhnusnějším jest šváb, který v této době až na nepatrnou výjimku, má zastoupení téměř v každém domě, a v každém chalupě, tu více tu méně, všelijak se ničí, ale zdá se, že jest takřka nezníčitelný. Blecha a její sestra veš, jest čistotou udržována v počtu co nejmenším. Štěnice, a cvrček domácí, jsou v době co toto píši, v obci naší úplně neznámi. Rusy jsou podobné švábům, jsou menší a útlejší, ale jsou opatřeny létacími křídli, jsou proto velmi obtížní a nepříjemní, u nás v obci jsou úplně neznámi.

Cesty:

Původní cesty byly přes obec Míchov dvě, jedna vedla podél čísla 3., mezi obecní rybník a rybník od čísla 12., a 13., podél čísla 14., kdež se spojila s cestou od čísla 11. a vedla přes Pustinu k lesu tak zvané Jedly, kde se spojila s druhou cestou přes Míchov, která vedla asi tím směrem, jak nynější silnice běží. Hned na kraji lesy jsou dosud jasně viditelné staré cesty. Kdysi asi dosti hluboké to hvozdy lesní, jsouce rozvětveny asi na tři cesty, podle toho, které kdy se užívalo, která z nich byla sjízdnější a na tu dobu pohodlnější. Dle pověsti starých,

neboť určitého data nemám, byla tudy v letech 1830-1840 vystavěná pěkná silnice, jsouce chloubou obce naší i celého kraje, byla to spojovací silnice, ze zámku Jimramov-Rožinka-Moravec. Dále byla cesta přes roh tratě od čís. 17., a druhá cesta vedla těsně nad stavení číslo 19., kteráž se spojila u stodoly od čís. 19. v cestu jednu, kteráž vedla k rychtářově pazderně číslo 38. Touto cestou měl spojení grunt číslo 19. na své pole v Loučném. Tehdejší majitel Uhlíř Josef, aby mu lidé kolem stavení nechodili, cestu onu zrušil, jsa v domění, že sousedící rychtářka Marie Homolková, jest mu povinna dovolit jezdit podél její pazdery číslo 38., na kteroužto cestu sjížděl za rychtou ze svojí zahrady. Rychtářka ale jemu jezdit tudy zakázala, a tak z toho vyvoděny byly soudní pře, které trvali mnoho let, štěstí, že seoudní bylo střídavé a konce nebralo, až konečně nový majitel, který měl se rychty ujmouti, tj. syn Josef Homolka narozen 1861, učinil si známost s Marií dcerou Františka Mlináře, rychetníka v Maršovicích, asi v roku 1890 na domluvu a výmluvu nastávajícího tchána svého, učinili shodu stran té cesty, tak, že Josef Homolka odprodal pás zahrady podél čísla 1. za cenu 300 zlatých rakouské valuty, obnos ten Uhlíř zaplatil, a rychtář přestavěl taras hraniční až po stodolu od čísla 1., kdež cesta nová spojila se s cestou od čísla 1., a tak cesta do Loučného otevřena a prohlášena za cestu obecní. Tímto prohlášením cítil se poškozen František Ondráček číslo 1., neboť do té doby byla cesta z jeho dvora jeho vlastní, a po tomto se stala cestou obecní, říkával krátce, že mu cestu ukradli, jinak proti tomu nezakročoval. Až do té doby, tj. asi do roku 1882, leželi Uhlířova pole asi 30 měr v Loučném ladem, chudší lidé tam volně pásli kozy. Větší potíž měl Uhlíř se senem z louky, kteréž jsou asi 3 měřice ve dvou kouskách, jelikož se velké přízni netěšil u sousedů druhých, nedovolili mu přijeti po cestě ke statku číslo 2 náležející. Tak se stalo, že Uhlířovi byla zastavena fůra se senem na cestě u Příhona, chtíc přejeti po cestě, podél pazdery, rychtářové číslo 38., a stála tam dlouhý čas. Konečně fůra byla svalená a seno sloužilo na potřebu potřebným. Uhlířovým dobře se dařilo, ale soudy stačili pohltit veškeré příjmy, a to na obou stranách soudících se. Uhlířová říkala, že by již peníze mohli měřit na mírky, nebýti soudu, podobně tak, bylo v rychtě něli ještě hůře, kde zvětšovali vydání dva synové studující: Starší syn Rydvar nar. 6/12 1853 zemřel 4/7 1898 studoval bohosloví, stal se sekretářem u biskupství v Brně, mladší syn František stal se správcem biskupského velkostatku v Chrdlicích u Brna, posléze byl inspektorem na panství arcibiskupství Olomouckého. Po otevření cesty do Loučného byli pola Uhlířovi, později i rychtářovi v Loučném rozměřeny na dílky po 2 neb po 3 mírách a propachtovány chudým lidem. Z míry se platili 2 nebo 3 zlaté, a jeden den práce. Tak bylo v rychtě, Uhlíř práci vymíněnou neměl, ten pole propachtoval za hotové peníze. Následky soudů pociťovali nejvíce chudí pracující lidé v rychtě, a to na pokrmech, kteréž mohou-li se pokrmy je jmenovat pro lidi dnešní nebyly. V létech pozdějších bylo mnohem lépe. Rozměřování polí v Loučném prováděl geometr Ciliak z Jimramova.

V rychtě, když pani máma pekla chleba, pekla pokaždé krásné kousky, z bílé mouky, na které dělníci, zvláště jejich děti se těšivali.

Dopravnictví:

K dopravě životních potřeb užívalo se zastara dřevědných vozů, do kterých se zapřahávali koně, voly a na kratší cestu i krávy. Vozy dřevědné, aby šli lehčeji a nevrzali, mazali se Kolomazi. Na delší cestu měl forman Kolomaznici s Kolomazi upevněnou pod vozem, v pádu potřeby, kdyby se mu kolo u vozu „zavařilo“, to jest netočilo. Taktěž postroj na koně měli všelijak zkrášlený, různými mosaznými praskyšpony a knoflíkami pobitý, vše pěkně vyleštěno. Chomouty vysoké, špičaté a na něm kůži z jezevce, a kolem plno mosazné ohrase, po vnější straně, na pravém koni viseli dlouhé šlahouny, to jest. pět řemenu všelijak ozdobených. Postroj takový byl velmi těžký, proto v dnešní době od toho upuštěno, a používá

se postroje lehkého, dobře přiléhajícího na koně. Po roku 1850 se zde začínalo pomalu užívat tu a tam vozu železných, to jest se železnými nápravami a dobře okované, dřevěné vozy nebudovaly a tak jeden po druhém svým časem mizely. S dřevěnými vozy zmizela i kolomaznice s kolomazi. Kolomaz se pálila z borového dřeva, a Kolomazníci jí rozváželi po vesnicích, volajíce silným zdlouhavým hlasem „Kolomááz“. V pozdější době si pořídili zámožnější hospodáři ku svému pohodlí a v pádu potřeby (a i někteří) kočár krytý. Místo těchto, užívalo se tak zvaných rakušáků = lehký to vůz s košatinou, která upletená bývala doma a z lidového proutí. Chudí lidé užívali a dosud užívají „trakař“, kteréžto vozidlo svojí podobou se dosud nezměnilo. Na vožení krmení, písku a hlíny ručně, užívá se „korby“. Má-li se podobný materiál vozit na voze, mají hospodáři zřízeny „truhly“ vníchž na podzim svážejí brambory a řepu a jiné. Truhly by zavedeny byly tak asi kol roku 1890, u nás všeobecně.

Skoro do století 18.-tého, věřilo se všeobecně, že člověk nemůže se pochybovati rychleji, jak rychlosti koně. Nejhuře to pociťovali u nás vojíni, kteří měli narukovat ku svým plukům a cestu konat pěšky do Brna, do Vidně, do Olomouce a jinam. V letech pozdějších vojíni od nás chodili na dráhu do: Hlinska. Když pak v roku 1905 vystavěna byla lokálka Tišnov – Německý Brod, bylo podobným cestujícím lépe, též i dalekému formanění učiněn byl konec. V době světové války, častěji po ní, přejel přes obec naši „automobil“, též i „eroplán“ v té době byl zde spatřen, dnes to vše není vzácnost.

Do roku 1914 neměl nikdo v obci naší „kolo“ bicikl, v letech poválečných 1924-1925 se užívání kola velmi rozmohlo, neboť těchto kol jest asi na 20 kusů v obci naší, průměrná cena jednoho kola jest 1000 Kč/1200Kč, což jasně ukazuje na finanční poručky v obci v době dnešní. Kočárů a bryček, k lehkému ježdění jest v obci naší tímto časem 6. Cena jednoho kočára jest 6000 Kč, bryčky 3000 Kč. To všechno naši staří lidé neviděli, na lokomotivu, a železniční vozy, chodili se občané naši schválně do Nového Města, a tam kteří ji ještě neviděli, a bylo jich dosti, s otevřenými ústy obdivovali se supění, a pískání lokomotivi a její rychlosti obzvlášť. Mnohý starý člověk říkal, že by se do toho nesedl a ni za celý svět, s poznámkou, „že to práce d'áblova“, a mnozí starý písmáci měli hned po ruce přiléhavý citát z bible, neb z proroctví. Sibille, královny ze Sáby, kdež se o podobném zmínka činí, s poukazem na blížící se konec světa. Tak kol roku 1900 se v obci naší počaly objevovat „skyje“ „později“ „lyže“ zvané, na kterýchžto jezdili odrostlejší školáci, mnohému stačili pouhé dvě duhy ze sudů a v zimě i mládenci dospělejší. Dětem se po omlouvalo, ale starším to staří lidé vykládali ve zlé. V době dnešní se již toho nikdo nevšímá, a považuje se to celkem za dobrý sport.

Povaha lidu:

Co do povahy, lid v obci naší, jest vesel, slovanský, ústupový, odkládavý. Zůstává při svém, osvodobá hesla poslouchá, snad na chvíli se mu zamlouvají, ale vnitř zůstává tentýž. Při rozmluvě jest zdrženlivý, vůči cizímu nedůvěřivý, ale několik vlídných slov prolomí led upjatosti tak, že zakrátko se svěří se všemi svými bolestmi a těžkostmi. Jest celoroľnický, k půdě lne, a na ní se lopotí, aby z ní úrodu získal, svým potomkům majetek rozmnožil a zachoval. Jest až úzkostlivě šetrný, nad sebe menší škodou žalně běduje, ztráty lituje, a to proto, že jest až příliš skromný a ku svému majetku byt' sebemenšímu, těžkou prací si pomáhá, pamětlivý jest na své děti a tak v blaženém vědomí svého poslání umírá. Smrt očekává náš člověk s oddaností až podivuhodnou, neb ví, že smrt jest zapomenutím s klidem, tj. koncem života, tudíž i trýzně. Ve společenském jednání ústupný, jeden ku druhému přívětivý a podporuje jak bohatší chudšího, tak obráceně se navzájem. Též u mnohých jest zřejmá větší dávka slušnosti. Jeden druhého zdraví. V oslovování užívalo a dosud se užívá „strýčku“, „tetičko“, zámožnějším se říkalo „pantáto, panimámo“, v přibližném stáří a stavu

se říká „ ty “, v poměru nestejném „ Vy“, jako všem. století lidem starším. Stinnou stránkou lidu našeho v letech předválečných a dávnějších bylo pijanství, i zde povaha lidu zvláště mužů byla přerozmanitá, někdo zpíval, někdo křičel a nadával, někdo se tupě svalil a usnul, rovněž ženy, dle své povahy s opilými muži jednali. Pila se ponejvíce kořalka. Dnes v letech poválečných vidět člověka v obci naší opilého, jest takřka vzácností. Rovněž i pýcha v obci naší byla a dosud jest daleko menší, jak v obcích okolních, snad i to jest zjevno, že majetkově si občané lépe stojí, jak kdekoliv jinde.

Život lidu obecního:

V obci naší v dobách minulých a ještě do konce 19. století, byl praubohý. Poloha půdy ve výši přes 600 metrů až 700 metrů nad mořem, v tak drsném podnebí, v otevřeném terénu, jsouc nechráněna od studených větrů západních a severních, obdělávána jsouc nepraktickým náradím hospodářským, neznalost umělých hnojiv, dávala sklizeň prabídnou. Obilí bývalo plné luštince, ohnice, matonohy a jiného plevelu. Pola byla plná pýřů. Obilí si chodili lidé sami mletí do mlýnu na kameny do Korábu, nebo do Pavlovic a jinde. V mouce býval z kamenů mlýnský písek. Chléb v němž byl rozemletý „ luštinec “, byl černý a nezhledný, ale na chuti neztratil. Nejvíce se luštinec dařil na polích od statků čís. 1. za hospodáře Frant. Ondráčka, po něm Antonín Vrátný, který koupil v roce 1908 stavení a větší části pozemků, kteréž důkladně zpravil a tak luštince se zbavil úplně. Pečivo z mouky, v níž rozemletá byla „ matonoha “, bylo dosti bílé, ale spojné a bolela hlava, zvláště když jej teplé jedl. Vedle chleba a bramborů, další potravu doplňovala řepa, která se vařila v jednom a tomže hrnku po celou zimu, bez umívání takže na dně a po stranách hrnku byla řepa již připálená a to se nechávalo, proto, aby při dalším vaření, jakoby částečně kouřem zčervenala, a tak dostala lepší barvu a chuť. Řepa bývala s kouskem chleba k večeři v neděli, u větších hospodářů, u malých k obědů ve dny všední bez chleba, rozumí se doba zimní. Také se řepa sušila, pokrájená na tenké křížalky, též se navlékaly na nit, řepa se také dávala do buchet místo povídlí, tak zvané „ řepovce “. Brambory se vařily na „ rendlíku “ na ohnisku, polévka všelijak upravená, taktéž i vejce s máslem se vařili ve vysokých hrncích v peci, které se do pece dávali po železných vidlích, neb po vozejčku překlopil-li se hrnek, byla celá rodina bez jídla, neb se vařilo znova, bylo-li co, a nebylo-li, šli třeba děti do školy hladem, těšíc je matka, že až přijdou ze školy budou mítí uvařino. Vařivala se a dosud se ještě vaří u nás: různé druhy kaše, skubánky, knedlíky, pekáčky bramborové pečené, moučné smažené, hrách., zeli, polévky zasmažené, zalité, nejvíce zelné, za stara nadevše bylo dobrověstné kyselo, které se vařilo z kvasu, jaký se dělá na chleba. V dnešních časích již jest u nás dávno zapomenuto. Pece, o kterých jsem se již dříve zmínil, byli velikého rozměru, s komínem, to jest s ohniskem, zabírala asi 4 m². Pec (kamna) vnitř byla úplně prázdná, bez přehrazdy (šperunky). Komín obyčejně z kamene, taktéž široký, s kamny a s komínem spojena byla pekárna na pečení chleba, a tak vítr zvláště v zimě skučel, hvízdal a všechny možné zvuky vydával, říkávalo se, že v komíně skučí „ Meluzína “, tohoto skučení se lidé i báli. Jídla v peci vřená, měla trochu přichuť kouřem, ale pozvyku na chuti neztratila. Na peci líhali a spávali mladší členové rodiny, říkávalo se, že spí za „ pecí “, kdo nebyl dále ve světě, říkávalo se o něm, že jest za „ pecí vyválenej “. Též i mladá chasa, za dlouhých zimních večerů, bavila se za pecí. Sami ohniska měli také jakousi kouzelnou a čarodějnou moc, že tam vysedávají „ skřítkové “ a jiní zlý duchové, kteří znepokojovali dům, dobytek i obyvatele, tak věřili ještě naši otcoví, a v pravdě tvrdili, že je v různých podobách viděli. Věřilo se, že skřítko možno si vychovati z vejce od černé slepice prvnice, které se nosilo pod levou paží po 9 dnů. Známa průpověď: „ Má skřítko “ to jest, „ vše, vše “ se mu podaří. Také mu lidé nechávali, lidé kteří tomu věřili, tři kousky, neb tři lžice každého jídla, aby si zachovali jeho přízeň. Když naň nepamatovali,

rozhněval se, trápil domácí, škodil a bouřil dobytek a mstil se hospodáři. Když všichni z domů odešli, praví lidové úsloví: Není doma ani Křístka (skřítko) zachovalo se na dobu dnešní. Rovněž „ rarášek “ býval jakýmsi domácím pánem, o němž nemohu nic určitého podati.

Luciper pomáhal člověku za živa a všelijaké dobré služby jemu prokazovat, ale po smrti bral si jeho duši.

Toto všechno a mnohé jiné věci se věřili v životě lidu obecního ještě ku konci 19. století. Dnes mizí již z paměti.

Každé stavení:

A každá chalupa má jinačí směr, horský náš kraj pravidelnosti nepřipouští. Všechny selské statky počínaje číslem 1. a končí číslem 20. jsou v jenom kruhu, chalupy jsou uvnitř kruhů statků selských. U některých selských statků jsou pazderny, ve kterých hospodáři sušili a třeli leny, tak do roku 1888. Pazderny jsou u čísla 6., 9., 19., 20. U některých selských statků byly pazderny povaleny a pobořeny, tak stála pazderna u statku číslo 4., opodál stavení, číslo pazderny 40. A číslo toto povaleno v roce 1923, tehdejším hospodářem Josefem Sedláčkem, rodem ze Sulíkova. Poslední podruh v ní byl Jan Prosecký, jenž ve válce světové zemřel, bydlela tam dále jeho žena Julie, rozená Korbičková ze Lhoty. U čísla 5. byla také pazderna čís. 42 ve vzdálenosti s pazdernou čís. 43 na levé straně cesty od statku číslo 5. ¹ U čísla 8. stála pazderna čís. 44. za humny, opodál čísla 39. ² U statku číslo 11. taktéž byla pazderna číslo 46. ³ U statku číslo 17. stála pazderna číslo 48., skoro naproti pazderně číslo 49., od statku číslo 19. na druhé straně cesty. ⁴ Skoro u každého statku a u každé chalupy jest zahrádka na zeleninu a pro květiny. Stavení jsou prostá veškerých ozdob, pouze obíleny, ani letopočet nikde znáti není. Selské stavení uzavírá čtyřhranný, prostranný dvůr. U obytného stavení, jest skoro všude konírna, a chlév na dobytek, takže z kuchyně se může jíti přes síň přímo do konírny neb do chléva, U statku číslo 1. a číslo 19. stojí stodola opodál mimo stavení, vždy zadní část zaujímá stodola a kůlna na vozy a hospodářské nářadí. Místnost vedle chléva, kde se připravuje krmení pro dobytek, jmenuje se „ řezárna “ (odvozeno od slova řezanka) pojmenování pochází z dob, kdy se řezanka řezala dlouhou kosou, připevněnou ke truhlíku pro slámu, ku snadnějšímu řezání bylo přiděláno šlapadlo, tak že si při řezání pomáhal nohou. Takovéto děláni řezanky bylo příliš zdlouhavé, taktéž kde u kterého hospodáře bylo více dobytka a koně, byl v zimě jeden člověk výhradně určen skoro jen ku děláni řezanky. Ve světnici tu a tam viděl ještě starou „ almárku “ na peníze a staré listiny, zvláště po chalupách. Stavení myslím, že všechny. byli dřevědné, časovými opravami a přestavbami, jsou dnes všechny z kamene a z cihel až na malou část světnice u čísla 17. „ Chalupy “, které jsou původu mnohem mladšího, (stol. 18.-té-19.-té), jsou skoro všechny dřevědné, tu a tam hodně pohnilé, pouze menší části opraveny, a přestavbami „ z nutnosti “ či kvůli rozšíření potřebného místa jsou z části tu větší tu menší z kamene a z cihel. U chalup jsou takřka přilepeny „ baráky “, kdež se obyčejně nalézá chlívky pro prase, posada pro husy, kurník pro slepice, i to co všechny smysly uráží, nejvíce smysl „ čichu “. V baráku pod krovem napíchnány jsou různé věci jako: staré kosy, srpy, rozlámané hrábky, starý rýč, upotřebené topírko a mnohé jiné věci. Tu a tam má někdo na stropě ještě starou malovanou truhlu, do které se ukládalo kdysi šatstvo. Okna, zvláště u starých chalup jsou velmi malá, takže světla do „ seknice “ po skromnu propouští. Stropy ve světnici, ve starých chalupách

¹ Tuto pazderku poboural tehdejší majitel Jan Bednář, rodem z Míchova, asi roku 1876.

² Tuto pazderku poboural tehdejší majitel Jan Totušek, rodem ze Strachujova, před rokem 1880.

³ Tuto pazderku povalil tehdejší majitel Ignác Havel, rodem z Pavlovic, kol roku 1875.

⁴ Tuto pazderku povalil tehdejší majitel Jan Topinka, rodem z Odrance, kol roku 1875.

jsou z kulatých, jinde z roštíplých v půli válců, na trámech ležící, k lepšímu vzhledu a pak aby se ze stropu neprášilo a hlína z „mazanice“, kterou jsou díry mezi válci vyplněny nepadala na hlavy obyvatele, mají na oněch válcích přibité, ohoblované prkna.

Krytina:

Byla, pokud paměť sahá, na střechy pouze šindelové, neboť bylo zde hojnost laciného dřeva. Kol roku 1895 počali se střechy pokrývat tak zvanou „lepenkou“, tlustý to papír, napuštěný dehtem (tér). Kterážto střecha lepenkou krytá, musí se aspoň jednou za dva roky znovu térem mazat jinak bere zkázu. Prvně pokryl lepenkou střechu Albín Kalášek, číslo 8. Jeho příkladu následovali sousedé druzí, a tak v několika následujících letech, všechny střechy obaleny a potaženy byly papírem „lepenkou“, na chalupách, jejichž špatná a slabá „vazba“, těžké krytiny by nesnesla. Taškami červenými pokryl Josef Homolka rychetník svoji pazdernu číslo 38., která na místě staré pazderny vystavěná byla roku 1870. V roce 1913 pokryl Jan Vávra čís. 6. přední stranu střechy eternytem. Tím, časem postavil Josef Sedláček na místě starém nový chlév a tu část, také pokryl eternytem 1912. Přední část hlavního stavení pokryl v roce 1924 cementovými taškami. Cementovými taškami pokryl také střechu po požáru František Hudec číslo 16. v roce 1912. Roku 1923 vystavěla Josefa Vávrová novou stodolu (číslo 28) a pokryla taškami cementovými. Roku 1924 započali s pokrýváním střechy eternytem z části po kuse: František Straka, číslo 9., Josef Mitáš, číslo 2. a Jan Šíkula, číslo 42. Roku 1925 pokryl František Hudec, číslo 14., část střechy taškami břidlicovými, roku 1880. Roku 1925 byla pokryta část střechy na obecní Kovárně eternytem.

Hasičské skladiště a zvonice pokryta byla plechem v roce 1899, stálo pokrytí zvonice 42 zlatých. Roku 1902 pokrytí hasičského skladiště zinkovým plechem stálo 230 Korun, pokrýval Šindler, pokrývač z Jimramova. Roku 1926 pokryl střechu eternytem Josef Vávra, číslo 29. a Richard Šíkula, číslo 24. Potom tento v roce 1931 přistavěl novou stodolu.

Novostavby:

Snad za celé minulé 19. století v obci naší stály pouze tyto novostavby. Roku 1870 Richard Homolka, rychetník číslo 20., postavil novou pazdernu, číslo 38. a starou, která stála o něco dále v zahradě zbořil.

Roku 1883 Jan Hudec se svým otcem, kteří byli bytem v pazderni číslo 43., v linii rodů z čísla 6., postavil novou chalupu číslo 39., na pozemku od čísla 8. koupeného.

Obecní budovy:

Roku 1879 postavená byla nová zvonice, zvonek na této zvonici přenešen ze zvonice staré, která stála před okny dolní strany rychty, která byla již tak chatrná a věkem sešlá, že když posledně na ní vyzváněli hrany zemřelému Richardu Homolkovi, 31/5 1877, tak čtyři muži dlouhými rahny, jsouc opřeny, drželi tuto, aby nepadla, více se na ní nezvonilo. Na zvonku byl letopočet a jméno tehdejšího rychtáře Kozlíček Václav. Na nové zvonici střecha byla šindelová, sešlá, kterou ku zvonici svého stastenského úřadování. Josef Homolka v roce 1899 dal pobítí střechu plechem, pak roku 1902 dal jmenovaný pobítí plechem hasičské skladiště, jehož střecha šindelová byla rovněž sešlá. Hasičské skladiště bylo vystavěno v roce 1885.

Kříž původně stával blíže cesty nad dnešní obecní kovárnou, tím časem, jak vystavěna byla nová zvonice, přestavěn byl také kříž, na místo dnešní, letopočet na něm zříme 1859. Kde

původně stával, jest dobře znatelný v zemi podstavec. Kdo dal podnět k původnímu jeho postavení, neb na jakou památku postaven byl, známo nám není.

Obecní kovárna. Dne 26. května roku 1864 uzavřel hrabě Vladimír Mitrovský smlouvu s obcí Míchovskou že: Návsí, neb místní tratě v celé obci Míchovské vlastnictví obec nabytá, a že tedy v držení obci tyto pozemky leží. Na základě této smlouvy, odprodala obec Míchov v roce 1868 Janu a Terezy Dvořákovým pozemek 60 □ sáhu podél silnice, ku stavbě kovárny a hospodářského obydlí, kteráž opatřena byla číslem popisným 21.

Tím časem starostou obce byl Richard Homolka naroz. 2/4 1824, číslo 20. rychetník, Jan Straka čís. 9, radní, Pavel Ambrož č. 17., radní, a Jan bednář číslo 5. radní. Od Jana a Terezie Dvořákových kovárnu s hospodářským obydlím koupil Jan a Aloisie Šibravovi, kteří tam pobýli, nemýlím-li se jen rok. Pole od kovárny, koupil Fr. Goliáš, čís. 32. za 600 zl. asi 10 měr.

Na to pak dne 26. 1884 Kovárnu koupila i s hospodářským obydlím, obec, od Jana a Aloise Šibravových za 1350 zlatých, rakouské měny. Kupní smlouvu prováděl Walerian Kalab advokát v Novém Městě na Moravě. Tím časem starostou byl František Kořista číslo 6. (Dle platebního rozkazu, ze dne 21. května roku 1884.) Nutno podotknout, že _____ Dvořák Jan, o němž se zmínka činí na stránce 7. který svoji živnost kovářskou provozoval zde v Míchově na čísle 15. když ve vnější stodole měl pořizenou kovárnu, prve, než nynější obecní kovárnu vystavěl. S tímto Janem Dvořákem, pod protokolem ze dne 30. dubna 1872. byla učiněna smlouva nájemní, mezi obcí Míchovem a kovářem Janem Dvořákem, v níž jemu obec pronajala asi dvě měřice louky, a kovář se zavazuje, že pro potah sousedů Míchovských jednu podkovu novou, svými hřebíky přibije za 6 krejcarů, starou podkovu zgrýfuje a s vými hřebíky přibije za 3 krejcarey. Potřebné železo si sousedé dají sami. Starosta byl Jan Straka číslo 9. V prvních letech byla v kovárně také hospoda, a též se tam pořádali taneční zábavy, kteréž doprovázeny bývali velmi často i pračkami. Při jedné takové pračce vyraženo bylo Františkovi Šikulovi číslo 22. jedno oko, z cela nevinně, náhodou. Když pak obec kovárnu koupila, krčena jest ona určena světnice za obecní chudobinec. po Janu Dvořákově a po Janu Šibravovi, tj., když obec kovárnu koupila, byli v ní v nájmu tito mistři kováři: Josef Posedník 1885-1889, Anton Lupoměch rodem z Bohuňova 1889-1893. Josef Fiala ze Zubřího, od roku 1893 do roku 1897. Po tomto opět Jan Šibrava od roku 1897 do roku 1906. Groulík Karel rodem ze sedlišť od roku 1906-1928. Z nájmu platili: Lupoměch: z bytu z polí a luk obecních 50 zlatých dohromady. Fiala Josef z bytu 20 zlatých z polí a luk obecních 20 zlatých, dohromady 40 zlatých. Šibrava Jan z bytu 16 zlatých z polí a kuj 20-25 zlatých. Groulík Karel, platil z polí s luk a z bytu 500 K.čsl. V roce 1925 byla zadní střechy část pokryta eternitem, rovněž dána nová okna ke světnici, jenž slouží za obecní chudobinec. Eternyt s pokrytím stál 2229 Kč. dvě okna, 339 Kč. starosta byl Josef Chalupník číslo 11

Přestavby přístavy a opravy, staly se tu větší, tu menší téměř u všech statků, takže původní svůj svéráz ztratili úplně. Statek číslo 2. přistavěl a rozšířil po požáru Josef Mitáš v roce 1917. Statek číslo 4. přistavěl a opravil Josef Sedláček v roce 1912 a v roce 1924. Statek číslo 5. opravil Jan Bednář. Statek číslo 6. opravil Jan Bednář, která jej koupil pro svoji dceru v ceně 6000 zlatých. Anna provdala se za Františka Kořistu z Pavlovic. Statek číslo 8 přistavěl a opravil Jan Totušek rodem ze Strachujova v roce 1866 stranu spodní a po prvem požáru 1879 opravil znovu celé a po požáru druhém rozděleno na dvě části tj. původní číslo 8. a číslo 44. kteréžto měla pazderna. Statek číslo 9. vystavěl a opravil po požáru Jan Straka v roce 1880. Statek číslo 11. rozšířil, postavil a dvorem uzavřel, Josef Chalupník rodem z Weselího roku 1911 a 1914. Statek číslo 17. opravil František Uherka, v roce 1911. Statek číslo 19. jest pokud paměť sahá nezměněno, pověst praví, že by statek tento postaven za peníze vyhrané (z lutrije) = loterie, kdo byl onen šťastlivce nevím. Rychta číslo 20. horní strana pravý vysvateň roku 1848 zadní strana to jest stodola a kůlna, roku 1849. Přední strana to jest hlavní stavení, bylo přestavěno dříve. Snad prý bylo také dřevěné, tedy i rychta byla celá dřevěná. Původní

stodola dřevěná, stála za rychtou, kde později byla zahrádka, pod cestou, kde se lomí k nynějšímu číslu 38.

Přístavby a opravy jednotlivých chalup staly se z potřeby a nedostatku místa, neboť jednotlivý hospodáři rozšířili svá hospodářství jednak přikoupením pozemků od rozprodaných a rozparcelovaných statků, jednak praktickým a hospodařením a hnojením umělými hnojivy více obilí naklidili, a nebo toho vyžadovala nezbytná nutnost.

Chalupa číslo 3. již delší dobu opravy větší neměla a nepotřebovala. Chalupa číslo 7. byla rozšířena a opravena Wáclavem Kašou v roce 1922-1929.

Chalupa číslo 10. v dlouhé době opravy neměla (větší). Chalupa číslo 12. vystavěl nový chlév František Straka roku 1904 a 1926. vyzděna byla přední strana.

U chalupy číslo 13. nebylo v paměti větší opravy až v roce 1934.

U chalupy číslo 14. postavil nový chlév František Topinka.

U chalupy číslo 15. postaven byl chlév a zadní štít, roku 1888.

U chalupy číslo 16. stala se přístavba a přestavba po požáru, 1912 kterouž učinil Hudec František v roce 1913

U chalupy číslo 18. byla nepatrná oprava za ___ Houdka v roce 1923. opraven byl pouze barák. U chalupy číslo 22. opravy nebylo.

U chalupy číslo 23. přistavena stodola a opravena roku 1921. Františkem Šikulou, U čísla 24 oprava nebyla žádná.

U chalupy číslo 25 stodolu postavil Jan Fajmon.

1) U chalupy číslo 27. postavil nový štít Josef Novotný roku 1894 = 1926.

U chalupy číslo 28. postavil nový chlév František Wávra roku 1910 a novou stodolu s kůlnou jeho žena již vdova roku 1923.

U chalupy číslo 29. postavil stodolu Josef Wávra roku 1921.

U chalupy číslo 30. větší oprava nebyla žádná,

U chalupy číslo 31. větší opravy nebylo.

U chalupy číslo 32. větší opravy nebylo, pokryte eternitem 1926. přední strana

U chalupy číslo 34. postavil novou stodolu a rozšířil Josef Zezula roku 1923.

U chalupy číslo 35. postavil zadní štít a zeď poděl rybníka Jan Wašík v roce 1895.

Chalupu číslo 37 skoro celou přestavěl a opravil Josef Dostál asi v roce 1888.

Číslo 38. opravil a novou stodolu postavěl Wincenc Hudec v roce 1925 za cenu

Číslo 39. oprava žádná.

U čísla 44 postavil nový sklep, Josef Uherka roku 1924.

Pazderně číslo 43, čís. 45, čís. 49 jsou nezměněny rovněž chaloupak od čísla 5 jest v původním svém stavu pod číslem 41.

Toť jen velmi stručný popis oprav do roku 1925. V roce 1926 přestavěl stodolu u čísla 27. František Novotný v ceně 10 000 Kč.

1) Pozemek 13 □ sáhu pozemek obecní koupit za 1 zlatý a 20 krejcarů

U čísla 47. oprava žádná.

U čísla 10. postavil novou stodolu Josef Prosecký, r. 1928.

U čísla 24. postavil novou stodolu Richard Šíkula r. 1931.

Zaměstnání. lidu v obci naší jest zemědělství kteréž u nás nikdy příliš skvělé nebylo, neboť v zemědělci se vždy viděli jen prostředek k placení a vykonávání vyšších nařízení. Sedláci ve volnější době ponejvíce provozovali povoznictví. jezdili do Brna, do Wídně, do Wrchlabí se lnem do Chocně, též do Peštu, kde měli Jimramovští lenaři kolem roku 1824sklady se lnem. Na takové cestě strávil forman třeba několik neděl, neboť na cestě opět míval náklad zboží a ruznách životních potřeb pro okolní kupce. Když se v Šachtách dobývala ruda železná vozilo se do hutí, později vozili z lesů dlouhé dříví ponejvíc do Sokolnic, a jinde k pily, vydělávajíce tak peníze na potřebné domácí vydání. Všem výdělky takové nebyli právě skvělé, tak vozka tj. forman za cestu z Jimramova do Svitav dostal 1 zlatý a 20 krejcarů posel z Jimramova do

poličky dostal za cestu 6 krejcarů, posel do Bystřice z Jimramova dostal 7 krejcarů, posel z Jimramova do Nového Města dostal za cestu 9 krejcarů tak se platilo v roku 16982. Měřice ovsa stála v roku 1694 2 zlatý. Werbung (asenta = odvod rekrutu) v Jimramově roku 1694, 1 zlatý a 23. krejcarů. Pořádnost (účty) městyse Jimramova z roku 1692 až do roku 1698. K takovému formální drželi hospodáři silné tažné koně tím časem říkali kobyly „brůna“. V létě pracovali hospodáři na poli svém nebo robotovali na poli panském, v létě chodili i hospodáři větší, po cel čas bosí, večer scházivali se u rybníku, kdež si umývali nohy, radíce a hovořice o potřebách vzdejších, nebo různé novinky si zdělující navzájem. V zimě čeled' spolu s domácími mlátila ve dne obilí cepem třeba celou zimu, večer přídla len na plátno. Bylo-li toho potřeba nebylo-li více obilí mlátilo se i večer, přičemž se svítilo zapálenými louži, kteréž zastrčeni byly někde ve skulině v oplotně, upadla li louč nebo uhel do pasádu obilí, udeřil nejbližší mlatec cep na uhel, rozsvítla se louč druhá a mlátilo se dál. loučemi se svítilo všude, v kuchyni, ve světnici, ve chlévě v komoře neboť jiného svítidla nebylo, a které bylo, jako svíčky smolnice a jiné byli poměrně drahé. petrolej s začal u nás používat tak kolem roku 1845. v malých lampičkách. Čele'd poklízela dobytek; k přecedění mléka, místo dnešních cedníků, užívali „mličny“, bílý to kousek plátna, skrze které se mléko přecedilo, mlíčen se musil pokaždé upotřebení ihned vyprat, tak kolem roku 1900 zanikl úplně, pouze slovo mlíčeň zachovalo se na dobu dnešní, a užívá se ho, když malému hochovi mlíčen (košile) kouká z kalhot.

Chudší třída, hleděla si nasázet alespoň kousek brambor, nebo kousek žita, na pole, které propachtoval nějaký hospodář, nebo brával také hnůj na „na jeden khes“, za to mu pomáhal při práci ve žních a skoro po celé léto se i hospodářské živil a větil. Dlužno podotknout, že u žádné chalupy v obci menší kousek pole nebylo, pouze u čtyřech čísel byly pozemky odkoupeny ode dvora „Malý Míchov“ nými Spálený dvůr zvaný. Byli to Jisef Matuška číslo 10. později se přiženil číslo 12 a pozemky k tomu číslu 12. přivtělil. Tak František Jíra číslo 13. jenž koupil od sklenářů číslo 14., a pozemky připojil k číslu 14. František Šíkula číslo 22. kterýž po odstěhování hospodářské číslo 20. prodal byto Adolfu Ambrožovy, kterýž koupil číslo 8 od Moravce a pozemky od čísla 22. připojil k číslu 8. a František Wávra, číslo 28.

Ostatní chalupy byly bez polí, majíce jenom kozy, kteréž pásly u hospodáře u kterého nejvíce pracovali, též i trávu a jiné menší obžinky hospodář ponechával. Plat byl 10 krejcarů deně k celé zdravě, a po večeri asi 1 kg chleba rovněž i děti přicházeli za rodiči, kdež dostávali najíst. Doba pracovní bývala průměrně v létě 16 hodin deně.

V zimě chudí lidi chodili do lesů panských, dělat dříví, ženy doma drali peří, přádlíštěnky z koudele a prodávali 1 šleník za 8 krejcaru. Plat od udělání jednoho prostorného metru dřeva býval kolem roku 1900 20 krejcaru tj. 40 halěru, to býval výdělek jednoho muže za celý den, domů si brávali na saňky různé tu větší tu menší kousky dřeva, kteréž prodali, když byly přebytečné, cenu 1 metru prostorového takového dřeva bývala obyčejně 1 zlatý 20 Krejcarů. před našemi zněmi, chodili sekači i ženy, to jest ženy se srpy, ne žně k Brnu, též i do Rakous do _____ a jinde hledající tak výdělek, poněvadž zde tím časem výdělkem nebývá, plat od jedno měřice, bával asi 80 krejcarů.

Tkalcovství zavedeno bylo a rozšířeno Janem Kryštofem v Jimramovš kolem roku 1850. Jmenovaný dopravoval ze Svitávky osovy a outky a tkalcům do okolních vesnic dával ji k rozpracování (faktoři) V obci naší stál stav tkalcovský, v jedné každé chalupě a v každé pazderce, v některé chalupě stály stavy dva. Normální výdělek býval 3 zlaté za týden jednoho tkalce, k tomu jedna osoba musila soukat outek, byl-li trhavý, stěží stačila. K soukání přidržovali si hodně děti, než šli do školy a večer do pozdních hodin museli soukat outek, což bývalo velmi nepříjemné pro děti, místo hry a zábavy, v pozdějších letech, bývali cívky nasoukány a tak i soukání trochu se změnilo, Kol. roku 1902 začal Adolf Jelinek z lísku provozovat sukňařství, jeho příkladu následovali druzí. Jako Josef Kraus, Čuhel, a jiní tak se sukňařství rozšířilo, že trvá až na doby dnešní, W roku 1925 a __ rok 1926 velmi šlo špatně.

Tovární díla přestaly se tkalčit roku 1914. plat od jedno sukně před rokem 1914 bylo 20 haléřů. v roku 1919 byli 2 koruny v letech pozdějších 1 koruna. Normální tkadlet utkal deset sukně za jeden den. V zimě v roku 1924-25. začali se v obci naší tkat koberce, různé velikosti, pestré barvy, a přerozmanité, krásné malby. Výdělek byl dost slušný 20 Kč denně i více, dle toho, jak dlouho pracoval v noci. Roku 1932. zde i v okolí veškeré sukňařství zaniklo úplně.

Tohoto roku zanikla i výroba koberců, snad prý že jsou vysoké vývozní cla, a vysoká valuta naší korunové měny. Lid jest bez výdělku tudíž i bez peněz.

Živnosti: v obci naší se provozovali: Kovářství viz str. 24.

Kolářství: kolářem byl Jan Hotarek, číslo 29.

Josef Uherka číslo 44.

jeho synové Josef na čísle 44 a František na čísle 17. mimo svoje hospodářství provozuje živnost kolářskou.

Krejčovství: provozovali velice býdně, Václav Macháček číslo 34., Hynek Houdek číslo 24.

František Topinka rovněž vyučen by krejčím

Obuvnictví: Anton Dědič, číslo 20. byl na pachtě, na rychtě, jako šenkýř provozoval živnost obuvnickou. František Straka, číslo 12. Josef Lezula, číslo 34. Jan Bartoň na čísle na čísle 41. jsou obuvníci. František Bartoň, číslo 15. jest kolář.

Šenky a hospody. Od pradávna byl veřejná šenk na rychtě, číslo 20. Který který provozovali dotyční majitelé rychty, nebo jej propachtovávali as do roku 1889. byl šekn na rychtě ve stálém pronájmu až do roku 1910. kdy koncesi hostinskou koupil od Josefa Houdka bývalého majitele rychty Ignác Havel, číslo 19. a na témže čísle slušný hostinec zařídil, který časem vedl sám, časem jej také nájemníkům pronajímal. Koncese ona stála a tak šenk na rychtě zanikla, a nový na čísle 19. zřízen, kdež se různé zábavy a tance pořádají jako dříve na rychtě, ovšem čím dále tím méně se u nás hostinec navštěvuje, přes to, že obsluha jest slušná, poměrům obce odpovídající. _____ v letech 1920 – 24 bylo 800 Korun.

Na čísle 1. bývala též veřejná hospoda, majitelem byl Bartoň (Goliáš – U Goliášů tam pouze říkali, psal se Bartoň) kterýžto číslo 1. tj. celý statek prodal Františku Vudráčkovi, roku 1884 a tento hospodu zrušil. Mimo těchto veřejných hospod, byly svým časem tu a tam prodeje „kořalky v uzavřených nádobách“ tak zvané „likérky“ to znamenalo, že v místnosti nesměl nikdo kořalku pít, a na láhev na zátku si šenkýř přilepil známku, přestupky byly _____ pokutovány. Takové „likérky“ byli: na čísle 5. Františka Bednářova kolem roku 1900. Na čísle 27. Josef Novotný kolem roku 1897. Na čísle 10. Antonín Wrátný do r. 1908 a když koupil statek číslo 1. i tam ještě kořalku prodával, též pivo a některé životní potřeby jako: mouku, cukr, petrolej a jiné. Jest pozoruhodno, dnes v době poválečné, že čím déle tím méně hochů se věnuje řemeslům. Jest to otázka krátké doby, že dobrého řemeslníka spatříme snad pouze v museum.

Nepatrný obchod se solí (která byla ve způsobu špalku), s petrolejem, mýdlem, vejci a máslem vedl v letech 1890 Jan Fajmon, číslo 25. dlužno podotknout, že jmenovaný neuměl čísti, psát ani počítati.

Výměnky: Skoro u každého statku a u každé větší chalupy jest nějaká postraní chaloupka, nebo světnička, kterou si dotyčný hospodář hledí upravit ku svému stáří na „výměnek“, až svůj statek a s tím i veškerý majetek předá svému synu, nebo dceři, o niž přímo ústkoslivě starat se starat. Vyplní tak zákon přírody, jde na odpočinek. Kdo takové chalupy, či světničky nemá, bývá na vyjímku v jedné a téže místnosti s hospodářem, jemž jenž svůj majetek podstoupil, lépe řečeno ustoupil, s ním společně se stravuje, říká se u „jednoho stolu“. Jinak bývají výměnky sypané, pozůstávajíc, z obilí, bramborů, mléka, másla, vajec a jiného podle majetku, podle okolností a podle dohody. Též si otop i osvětlení, si u větších statků vyměňují. Také mívá někdy výměnkář kousek hole, které mu dotyčný hospodář jest povinen svým potahem obdělát, zaset a sklídit, též někde má výměnkář vyjednáno 1 krávu pásti ve stádu, a živit u jednoho džlabu, s dobyt看em hospodáře mladého. že takovéto výměnkářské břemena u

nevděčných dětí „nabyvatelů“ jsou nanejvýše protivní, jest více než pravda. z toho důvodu sebou stran padnou dosti často mnohem hořké slovo, většinou, alespoň v obci naší, v době co to píše, žijí obě větve rodů snášlivě, a v lásce „mladí“ doslouží „starým“ až do hrobu.

také výměnkář si nechává část peněz na přilepšení a na vypraveném pohřbu (má-li jaké) nemáli, tak si vyměňuje určitou část peněz jako podíl na pohřeb. Dlužno podotknout, že před rokem 1914 za 200 Korun se dal poříditi velice slušný pohřeb, kdežto po válce po roku 1918. Kdy všechny životní potřeby dosahovaly závratné výše, stouply i platy za úkony církevní a tu podobný, a tu podobný pohřeb stál 2000 Korun Československých, což dotyčný hospodář rád i nerad doplácel. Takto vypadají výměnky v dnešní době, to jest na začátku 20.ého století, jak ale vypadali výměnky v dobách dřívějších, s určitou říci nemohu, ale k posouzení výměnku, majetku inventárního, a postupu statku podávám ve věrném opise předávacích listin z roku 1839. týkající se selského gruntu číslo 19. v Míchově. Druhá jest svatební smlouva z roku 1800 týkající se domku číslo 7. rovněž v Míchově. Prvá zní:

Odvod Weměnků!

Dne nýže psaného dne a roku stala se dobrovolná smlouva mezi Josefem Uhlírzem sedlákem v obci Míchově jakožto odevzdávajícím strany jedné, pak jeho vlastním synem Františkem jakožto přijímajícím se strany druhé. Za 1.ní

Odevzdává jmenovaný Josef Uhlírz svůj v obci v Míchově. pod 19.tím ležící selský grunt svému vlastnímu synu Františku Uhlířovi v dobře umluvenej ceně per 916 fr pravím devětset šestnáct zlatých císařských stříbrných dvacítníkách tři na jeden zlatých k jeho plnomocnému vlastnictví ze všemi dobrodiními a závazky tak jak ten prvý kdy užíván býti mohl a může. Proti tomu by on za druhé:

Bratřím prvním Josefovi - - - 114 fr stříbrných

pak jedné sestře (Růženě) co věno – 30 fr a dvě krávy když jich bude potřebovat vydal, též taky jeden kousek pole nad rybníkem nazvané Koryto svobodnému užívání až do smrti ponechat.

Bratru prvním Václavovy 22 fr stříbrných pak 2 míri žita a 4 míri ovsa _____
sepsaný 166 fr stříbrných

Bratru jednomu mimo jedné krávy - - 94 fr.

bratru Antoninovy mimo jedné krávy a jedné jalovice - - - - 114 fr

bratru Jakubovy též mimo jedné krávy a jedné jalovice 114 fr

sestře svéj Josefce mimo jedné krávy a jedné jalovice 114 fr

Jimramovskému Johanovy Librový jeho dluh - - - - 100 fr

Svým rodičům k jejich vlastnímu přilepšení - - - 100 fr

při jejich pohřbu vyplatil 802 fr

Když se tedy podíl přijímajícího kte sumě - - 114 fr

přirazí tehdy z něho postavena odstupují cena 916 zl. stříbra doplněna. Za 3 ti:

Zavázán býti má přijímající svým rodičům až do jejich smrti takový vejměnek zanechali jakýž jeho děd Václav Uhlírz užíval sekterými sy rodiče přijimatele ještě jeden kousek pole za březinou jmenované zanechávají, za 4té:

Ponechávají odsupující rodiče svému synu následující hospodářské náradí totiž: jeden pár tažných koní, dvě krávy, jedno tele, jednu ovcu, dva vozy jeden z fasaňkem a druhej bez fasaňka, dvoje radelní kolečka, čtyři radla z naradníkama, dvě brány, jeden kladnej řetěz, dvě pili, dvě motyky, dvě velký sekery, jedny senný vidle, což všechno hned při nastoupení toho samého se jemu odevzdá. za 5té:

Zavazuje se přijímající jak písařské, tak také vrchnostenský, duchovní a obecný povinnosti a daněvi bejvati a patřící laudemium do vrchnostenského důchodu složiti. Když se tak obie strany domluvily a ty jmenované závazky věrně plniti přislíbili, žádají by tento odstupující list od slavného vrchního úřadu přijmout a potvrzen býti mohl.

v Míchově dne 16. listopadu 1839.
Wenzl Homolka
rychtář a svědek

Jozef Uhlířz, odstupitel,
Jiří Bartoň svědek.

Druhá listina zní: Protokoll 71. III. (řím.čísł.3)

Leta Panie 1800 Roka 21 augusta

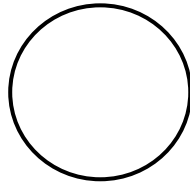
Staly se smluvy svadební čiely dobrovolnie a dokonalé mezy obaba následujícím tytiž. mezy Janem vlastním synem Karla Kaše z Divišova strany jednotné a mezy Annou vlastní dzerou Anny Vávrovej z Míchova strany druhej. Dalej jeden druhému vyminiuje a zadává. Předně nad jmenovaná Anna Wavrova materz neviesty zadává svýmu nastávajícím zietovy a svoji dcererzi Annie chaloupku v saczuňku 20 fr. Steich dvacreti rejnských materzi bude povinnen 10 fr nastávajíczy ziet jakožto z chaloupky složiti a přichráněnu až do smrti míti, sobie materz volný V? chaloupece vyminiuje.

Za druhé: Předem se otci ženicha zadává, povinnu synou a evěstie 20 fr na tom oblie strany spokojené sou jemž se stalo v Míchově dne roku zvrchu psaného.

svědek strany ženicha
Jan Wala, obyvatel
Míchovský svědek toho

svědek strany nevěsty
Wazlav Homolka
rychtář.

Pečet'
obce
Míchova

Zde následuje potvrzení od vrchnostenského úřadu Rožinka, 30 augusta 1800.

Franz Josy „nečitelnó“
direktor

Co se dále dochovalo v tomku tomto, co za pamět stojí nepopsati, pro potomstvo naše, k posouzení hodnoty, a k provádění úřady těchto, jest Kupní smlouva jenž zní:

Já Ernest Mathiaš svobodný pán Mitrovský a z Nemyšle, dědičný pán panství Bystřice a Rožínky v Moravě, pak hradu Vigsteimu Radkou, Mitsenau o Slezsku ETA. jakož také od opavy a Jegendorfu vládnoucího vejvody Řadu, vrchnozemský komorník v knížectví Opavském ETA. Jsem z moci téhož mému poddanému Janovy Wrabcovy samou před rukou mající mysliveckou chalupu v obci míchově, jemu za třiceti zlatých rejnských dědičně odprodal, na kterýmžto kupu má su zavdanku 10 fr. pak ročně po 5 fr. do mého vrchnostenského důchodu až k zouplnému zaplacení té kupní sumy složitéji Více ale budem on povinnen tak robotu jako divý jeden = každý poddruh konat a vykonávat. Protože také k dokonalejším stvrzení se tento kup a kontakt ode mě skrze můj vlastnoruční podpis a přitisknutí mojí přirozený svobodnej hanskej pečeri stvrzuje gnatificíruje.

V zámku rozinka, dne 10. apryle 1740.
Ernest Mathiaš svobodný pan Mitrovsky.

Na druhé straně tohoto rukopisu jest

Vejtah z gruntovní knihy, z listu 90.

V roku 1769 dne 22. ledna předstoupil na vrchnostenský kancel Jan Vávra, a žádal, aby jemu ta od Jana Vrabce z Míchova za 36 fr. odkoupena chalupa v knize gruntovní přepsana byla, a

poněvadž ze strany vrchnostenské se žádná závada neviděla – tehdy od strany vrchnostenského úřadu se tento grund spolu s chaloupkou, se všema užitkama, a vším patřičným právem s příslušnictvím, jakož také všema případnými a přicházejícími povinnostmi jemu Janovi Vávrovi, patřičně knihogruntově připsana a dovlastněna byla.

Dle napřed zmíněného zápisu (kupu) má paltit za chaloupku Jana Wrabce _____ 30fr

Na to odvedl: 30 Marby 1740 závdavku ----- 10 fr

4

5

5

3

3

30fr

Z toho každá poznává cenu jednotlivých chalup v obci v naší v letech minulých a nedostatek peněz zvlášť. Jak splácel Jan Vávra 36 fr. v jakých splátkách prostě řečeno – nevím.

Kupní smlouvu, jakož i vejtah gruntnovní spány jsou německy, starším slohem.

Tedy dne 21. srpna roku 1800 nastoupil na domek číslo 7. rod Kašův, máček zmíněný Jan Kaša, rodem z Divišova obdržel od vrchnostenského úřadu tento německy psaný Lewohrschein (Leveršajn) jenž přeložený na český zní: Moci, kterou Jan Kaša číslo 7. v Míchově, ležící domek, následkem svatební smlouvy ze dne 21. srpna 1800 v plné ceně 20 zlatých k jeho spravedlivému jmění vtěleno a svěřeno bylo a že on s předsevzetím vrchnostenského úřadu, z jehož moci ze dne a z roku 10. dubna 1740 příslušného práva a svobodné družení a vládnutí. Starý svazek toho jest nyníjší Leworschein, postup v knize starosvazku čís. 2. kat. 148. slovně v protokoli zapsáno, že Jan Kaša ve své vesnici Míchově, v základní knize jako majitel zaznamenan byl.

Gruntnovní úřad, rozinka, dne 7. prosince 1819.

pečeť

Wladimír hrabě Mitrovský

Anton Karl Krzitschek
direktor

Rozinka

Herrschaft in

Toť jest asi jediný rod, jenž se mi dal stopovati dle zachovalých listin, kteréž mi laskavě propůjčil k přečtení a k prozkoumání potomek rodu toho Wáclav Kaša v Míchově, číslo 7. v jehož držení zmíněný domek dosavad se nalézá.

Z urbáže panství novoměstského z roku 1587., dovidáme se toto:

Jednotkou cen v urbáži uvedených, jest zlatý = 30 grošů, groš po 7 denarech, denar po 2 haléřích. Počítá se kdy na kopy mišentkou. V této době bel groš cenu asi 20 haléřů, měny nyníjší (předválečné)

Z urbáže dovidáme se o ceně řečto předmětů:

měřice ovsa lesklého, 5 grošů, slepice 1½ groše, kopa vajec 4 groše, kopa násady kaprové 1 zlatý, kuň zbrojný s výpravou 50 zlatých, kuň do vozu 25 zlatých, výchova vola 30 zlatých, 6 kop sklenic 4 zlaté, ___ Míle česká = 365 provazců, provazec 52 loktů, nebo 26 kročejů

prostředního člověka. (Domnívám se, že kročeje se počítali na jednu nohu. kdy jeden kročeje, že jest krok na levou a krok na pravou nohu). Jsou v urbáži z toho roku zvláštní značky početní : jako:

Z Ч Ч Ч Ч = 90 zl.
(50+10+10+10+10 = 90)

Ч V J R – zl. V l l l l = značí 16 zl. 9 grošů
(10+5+1 = 16) (5+1+1+1+1) = 9 grošů

Urbář, to jest předpisní kniha robotní.

Pověry: Když se ještě vrátíme, na příklad v ty místa, kde naši dědové a otcové tak před 60ti či 80ti lety chodívali, po těch ranních cestách a místech co chodíme dnes my, tu na léto holé dlani. Páně setkávali se s různými skřítky, s obludy v různých podobách, jako černí psy, sloupy šedé, ohnivé, světélka, též bludičky zvané, které najedno, pozdního chodce zavedli na zcestí a tak bloudil třeba celou noc, jak se to stalo mému otci, když šel z Janovic domů do Míchova tu na cestě v loukách u kopcovačky, pod Chocholíkem bych farářovým byl nadbíhán a veden světlkem skoro celou noc, až k ránu, kdy podobní duchové pozbývali svoji moci nad člověkem, (tak se věřilo) přišel nad Pavlovice kdež se vzpamatoval a přišel domů. Dlužno podotknout, že můj otec byl člověk velmi nábožný a pobožný, též nebojácný a dřímaly v něm všechny vlastnosti náruživého „pytláka“. Věřilo se, že bylo světélka, nejednoho pošetilce na smrt udupaly, kdo se opovážil na ně hvízdnout tj. písknout, nebo se jim posmíval, světélka bývala také neviděna v celém roji, tedy mnoho pohromadě. Dalším hrůzypohledným zjevem býval „Světloňoš“ byl to velký oheň, který povstal třeba z nepatrného světélka, který létal z jednoho místa na místo druhé, věřilo se, že když světloňoš přeletí přes dědinu, že budou v obci velké hříchy nebo hádky a jiné nepřijemnosti. Viděn byl u šachet u jedle ve skáli a jinde, lodmi jež jsem osobně a dobře znal, kteří si zjev onen vyvrátit nikterak nedali a pravdivost toho všemožně dosvědčovali. Rovněž nemožno mě dokázali, že by oni lidé trpěli „halucinacemi“, nebo „stihomamem“. Tehdy nebylo snad ani člověka, který by, se strašidly nebo těmi různými duchy neměl co dělat, nebo alespoň něco pěkného vypravovat. Nejvíce obávaná místa, kde se strašidla zjevovali byly tyto: Zachův les, nyní Sedláčků číslo 4. pod Míchovem ve křadech, celé Loučné, nejvíce u Kozaka, Topinkovi louky od čísla 17. U Jedle, U Šachet, pod hájem od čísla 6. a místa jiná. Těmito místy, jen srdnatý smělec opovážil se jíti v době noční, kdo ale byl nucen v pádu nevyhnutelné potřeby temižto místy v době noční se ubírali, ten se celou cestu modlil, jak jen nelépe uměl.

Pro „šestinedělky“ nebylo radno, se zdržovati na poli a samotě i v poledne, věřilo se, že by ji mohla „podfouknout“ kolčavá (lasice) i jiná nehoda ji mohla potkati. také v některých chalupách a staveních různé strašidla viděla byla. (to slovo „strašidla“ užívám proto, poněvadž se tehdy tak mluvilo, prosto budiž mi odpuštěno) tak v čísle 4., v čísle 6., v čísle 12., v čísle 20., a jinde. Zašel-li jsem s vypravováním již tak daleko, jsem nucen když né všecky, tedy alespoň tento strašidelný zjev napsati u rychty. Musím ale začít takto:

Míchovský rychtář Richard Homolka, těšil se velké oblibě pro svůj veselý žerta dobrý vtíp u pana hraběte Mitrovského na Rožince, (byl to asi Vilém Mitrovský, dnešního bývalého hraběte Wladimíra Mitrovského děda) Rychtář býval zván na hostiny a na jiné zábavy, též mnohé jiné dobrodružné, nepřiliš čestné pletichy osnovali. Když jmenovaný hrabě zemřel, asi 1876, šel rychtář, jak obyčejně zavírat přední vrata, šel kousek před rychtu, a tu k němu přijel jezdec na bílém koni, kuň měl eden pysk, a v jezdcí poznal zemřelého hraběte, snad prý i několik slov spolu promluvili, jako: „Kde jsem já budeš taky ty“, na to jezdec i s koněm zmizel. Několik dní potom byl rychtář rozrušen a zjev onen vypravoval, když ale se uspokojil

a na domluvu domácích, více o tom mluvit nechtěl. Datum přesně udati nemohu, ale od vypravování Františka Šikuly z čísla 22. a dle tvrzení jiných, za nějaký delší čas pak brzy na jaře roku 1877 vyvedl si zmíněný rychtář 1 rok staré hříbě a chtěl si jej sám provésti po dvoře, hříbě se mu ale vzepjalo a předními kopyty jej udeřilo silně do prsou, churavěl a zanedlouho tj. 31.května 1877 zemřel. Přesto, že dnes v zázraky a kouzla nevěříme přece dosavad nevíme co to bylo, co otcové našich viděli a v pravdě tvrdili, a jaké to síla, které se báli. Tolstoj praví: „Dítě neví, kdo je drží – kdo je zahřívá a živí,ale ví, že je ten někdo – ale né je to, miluje toho v jehož moci jest.“

Jednoho večera pozdě na podzim roku 1924, bylo také vidět jakés osvětlení, které po několika okamžicích zmizelo. O strašidlech bych měl toho ještě psát, ale jsem nucen pokračovat na poli pověry dále. Mnohé tyto pověry, zvyky a zvyklosti dochovali se na dobu dnešní. Jsou to především různé zvyky o některých svátcích. Byl t především „štedrý večer“ kdy lidé jsou jaksi štedřejší, zvyků a pověr byla celí řada a mnohé tyto zvyklosti udrželi se v hojně míře na dobu dnešní. Ještě v době dnešní, děti dávají si talíř, nebo jiný předmět na okno na Štedrý večer, když jsou spát, aby jim ježíšek „naložil“. Ovšem ježíšek naloží hodně podle toho jak je tatínek nebo maminka bohatá. Nevinný to podvod svých vlastních dítek. Rovněž tak u nás činní sv. Mikuláš

Ostatky: Ten týden pře ostatky sušivalis hospodáři lněné semeno na olej, který se dělal ve mlýně v Korábě a jinde. Musím podotknout, že v letech válečných, a pak, tj. od roku 1914 až do roku 1924 se len v obci naší málo selo, tudíž bylo léta činí vyjímku. Teprve v roku 1925. se len u nás hojně sel a tak to ělo jak zde píši, pouze s tou změnou, že skoro všichni hospodáři i domkaři, všichni dne možností olej dělali, né však v Korábě, kterýžto olejnici zrušil, nýbrž ve mlýně v Trhonicích. Musím předem podotknout, že výpresky tak zvané „záboje“ jsou považovány za velmi prospěšný, skoro nutný příkrm stelným kravám a jalovicím. Jakmile se olej přinesl ze mlýnu, hned hospodyně omastila brambory k večeri, olejem se tak mnoho nešetří jako máslem. To se opakuje několikrát než ty ostatky neslanou. V neděli o ostabcích se pečou koláče u některých hospodářů se ještě smaží koblihy na oleji. V obci naší skoro povždy po jeden nebo po dva dny muzika. Jak podobné zábavy (muziky) vypadali, chci podat jen stručný nástin.

Muzikanti přišli odpoledne, trochu si oddechli, něco vypili, pak před hospodou zahráli jeden co dvě kusy, na znamení, že zábava počíná. Starší občané již odpoledne seděli při sklenici, při kartách, a nebo pouze hovorem se bavili. Zcela zvláštní v naší obci bylo, že holky se upejpalý, nechtíce žádná první do sálu, až je tam chlapani zavedli, a s každou kolečko přetančili, pak to již začalo doopravdy. Tančilo se, kouřilo k udušení, pilo a zpívalo, možno také říci hulákalo celou noc až do rána. Druhý den se vyspávalo, mnohý šel opět do hospody „spravit si chuť“, kdež obyčejně uvázl do pozdních hodin večerních. Třetí den to jest u úterý, opět byls svátek. Smažili se koblihy opět na oleji, odpoledne rozjařená _____ připravovala všelijak pitvornou „maškarádu“, maskara obešla vesnici, skoro od každého dostala nějaký krejcar, na to zapadla do hospody, připravujíc se k zábavě na novo jako neděli minulou. Říkalo se, že se musí hodně vyskakovat, aby byl dlouhý len. Hrdinové takovýchto zábav, vidin i skutečnosti v obdivu zapomínali jedni umírat a druží stárnout, neboť tančícími bylo vidět jak osmnáctileté výrůstky, tak šedesátileté starce. Po takovéto zábavě, bylo zřítí v prázdné kapse, bohaté lásky svit. Dále, taneční sál býval přeplněn, tančilo se jako ve stupě na dlouhých lavicích podél zdi seděli matky tanečnic a tanečnicků, držíce dohled nad svými dětmi, nezapřádají-li nějaký nedovolený poměr, Drželo a snad dosud se drží alespoň v některých rodinách na rodové tradice. Čeledín se služkou, chalupníka syn se dcerou chalupníka, rolnický syn a dcera rolníka, smí bez zábran navázat důvěrné styky, ale „blesky boží“ jsou-li každý jiného náboženství! Tu hned se činí překážka z počátku, dříve než-li láska vyklíčí, aby se zbytečně nemnožili pověsti z obou stran. Matky pozorně počítají, kolik který s kterou koleček

protancoval. Chyba je zapomenuli, která schovat nohy pod lavici a některý kymácející tanečník nehorázně jí šlápne na nohu. Tu a tam k nám jde nějaká tancovat, tancuje.li více koleček cítí se blažena. Po půl noci nastanou „volenky“ to jest holky jsou pro hochy. Této příležitosti obyčejně využijí tancechtivé ženy, které ještě nepřekročili „zenit“ svého života, a tak některého pohodlného souseda do sálu vtáhne. Která holka více tančí závidí jí ta druhá. Muzikantum se platívalo od kusu a to za každý přehranný kus 20 krejcarů vlastně musím napsati, že každý musil předem zaplatit a pak si mohl poručit aby mu zahráli ten kus který chtěl. Také o ostatních některý rok pořádal hasičský sbor „ples“ to byly ostatky ještě veselejší, sál se opletl chvojím, ovenčil, opentlil, a každý host platil vstupné, obyčejně vstupné bývalo 1 Korunu a dáma 80 haléřů nebo ještě méně. V době poválečné se u nás pořádají skoro všechny zábavka vstupné. Wstupné bývá 5 korun nebo méně. Zábavy takové,bývali jak z pohádky „Tisíc a jedno noci“ zvlášť pak k ránu, když – když začnou „sóla“.Sóla dávají se jednak z úcty, jednak na důkaz větší vážnosti, nebo hodnosti, či spíše pánovitosti nad druhým. Též kdo více peněz utratil, nebo vícekrát dal muzikantum „zavdanou“ nebo více kusů poručil hráli a zaplatil, cítil se pánem místa, což najedou dalo podnět k závisti, k hádce, a končívalo to „pračkami“. W letech těchto, kdy platí se vstupne, to jest zaplatí se „vstupenka“ všichni stejně, pak lihoviny jsou děsně drahé,tak podobných rvaček nebývá. Letošního roku 1926. jsme ostatky nestavily úplně žádné, ani sousedé v hostinci nebyli, pouze krásné koblihy jichž byla hojnost v obci naší ponechali jsme si v upomínku na ostatky z let minulých. Na popeleční středu, u nás dosud se říká na „škaredou“ středu, chodívali zdatnější ženy vdané po „mejdle“, kterého mužského chytili, a mohli jej udržet, toho snihem řádně potrdlily, což se jim dosti dařilo, zvlášť když muži byli ospalí a tudíž celkem malátní. V letech dnešních 1926 se to takřka zapomíná. Popeleční středa byla považována za zvláštní den. O velikonoci v neděli, chodívali jak mladí, tak staří do pola na „mazanec“ tj. velká, dobře upravená buchta, která se na poli jedla, mnohdy i lahvička dobré kořalky nechybovala. Občanské náboženství římskokatolického píchali do žita knížky ze dřeva a proutky, posvěcených kočiček,tj. proutky vrbové, které záhy se rozvijou, to se činní pro „boží požehnání“. V pondělí velikonoční šlehal chlapani metlami holky, dostávajíce od nich červená nebo jinak barevná vajíčka. Oboje udržuje se podnes ale mírněji. Pouze děti přestali chodit po koledě, jak o svátcích vánočních tak také velikonočních, považují to lidé za nevinný způsob žebroty. W sobotu přrd „svatým duchem“ tj. svátky svatodušní, práskali pacholci a pasáci bičem, říkalo se karebáčem, obyčejně na hrázy u obecního rybníka. As od roku 1900 se toto více nedělá. O těchto svátcích se dosavád oplétají příbytky ratolestmi lípovými, modřínovými, kaštanovými a jinými. Na prvního dubna (apryle) podváděli a posílali občané jeden druhého aprýlem, zde by se dalo mnoho směšných kousků napsat, zvláště v čeledi, kteréž bývala nejčastěji aprýlem posílána. W roku 1925 se na aprýle zapomnělo v obci naší skoro úplně. Wešer na Filipa Jakuba, tj. 30. dubna, pálívali se čarodějnice, to ještě velké ohně, na některém oblíbeném kopci. Děti, mladí i staří obojího pohlaví, chodívali se podívat, mládež sbírala staré odrané pometla, po celé obci, a tu je opalovali a ohnivě házeli do výše, což doprovázeno bývalo hlučným smíchem. Tyto ohně pálívali se nejvíce ve Skálí, nebo na Příhoně, též taky na Chřibě. Dříví mládež nosila z blízkého lesa, něco také ukradla od méně střežených statků a chalup, též sud od téru (dehtu) nebo od petroleje, byl věci vídanou. Také tu a tam někdo vystřelil z pistole, zveličujíc slavnost. Ještě před nedávným časem, věřili „staří lidé“, že v tu noc létají čarodějnice v povětří, hledíce komu by mohli uškodit. Nejvíce spadeno měli na dobytek, proto se lid před čarodějnicemi všelijak chránil, nejpřístupnější k čarování jako prostředek k uškození býval hnůj, proto pověřivé lidi opíchávali hnůj březovými halouzkami a obsypávali pískem. V obci naší se věřilo v čarování do nedávných dob, a někteří méně uvědomělí lidé, zvláště staří, věří v čarování dodnes, jak ukáží později, a nedají se přesvědčit, neboť tvrdí, že to buď sami na své oči viděli, nebo jejich rodičové, nebo dědové kterým plně věřili. různé čarování a zaříkávání obsahovala knížka „černokněžska“, nebo jiná knížka zvaná „Mirgule“, kteroužto

druhou měli moji rodiče, když pak asi kolem roku 1875 opařila si ruku moje sestra, trhali moji rodiče list po listě a přikládali s mastí na ruku, a tak vzaly Mirgule za své. Nejčastěji v nich prý bylo malováno koňské kopyto, jako znamení čertovo, co dále obsahovala kniha nevím, aniž by mi to moji rodiče řekli, nebo podle mého zdání v ní bezpochyby ani nečetli, jednak aby nezhrěšili, jsou velmi pobožní, všem možným i nemožným pověrám, čárám, a přízrakům plně věřili, proto také se báli, kdyby v knize té četli, že by mohl přijít čert s jinou knihou do které by se jemu měli nechat zapsat. Takové a podobné mínění, vědomí a věření, měly staří lidé napořád, spojeny s hroznými a strašidelnými příběhy, kteréž jedni druhým vypravovaly, vždy něco přidali, a tak se děsíce ve spolek.

Noc svatého Jana Křtitele tj. ze dne 23. na 24. června jest opentlena samým čarováním a vírou v kouzelnou moc bylin, které se museli o půlnoci utrhnout a sušit, pak všelijak užívat, nebo také nakuřovat nemocný úd, či chlív, světnice a tak dále. K nakuřování užívali také hadí kůži, thoří sušené maso, pivoňku, vlasy, chlupy a jiné, což když se pražilo na uhlí, a nakuřovali se housata, což byl smrad, že by skutečně čerta starého z chalupy vyhnal. Věřilo se, že v tu noc prašivec (kapradí) kvete zlatým kvítkem. Nejvíce rostl v okolí Dlouhé skále. Čarováním a nakuřováním zabývali se nejvíce pověřivé ženy, méně muži. Nejvíce spadeno měli na dobytek, aby jiný méně dožil, sami aby nedojili mlíka hodně. Abych alespoň něco pověděl, co k tomu užívali, musím napsati toto: Jako náhodou, dostal se mi do ruky sešitek, psaný starám, nečitelným kurentem, na starém, sešlém papíře, podle mého odhadu nejméně sto let staré. Jiný list, planý latinkou nese datum 17. dubna, 1873. K posouzení a pro paměť uvádím alespoň návody nějaké;

oprava kravám na celý rok: Na štědrý den ráno, než-li slunce vyjde, zabije tři kuřata, tu krev z nich vysaď, naber třísek, nadělej oheň a usuš na něm pro každou krávu tři topinky (skyvy chleba), krví omaž a dávej kravám po kousku, až do nového roku, ostatně když chléb pečeš, z každého pečení usuš pro každou krávu jednu topinku a dej krávě snísti, budeš míti len celý rok.

Kdybys stloukati nemohl: Pozoruj, abys od toho dobytka lejno a moc chytil, přikrej to pokličkou a zakopej pod prah v chlívě. Nebo uvař hrst švabských kroup (vajička) a s tím másnicu dobře vypař, vezmi lžíci smetany a zatop v peci a hod' jí na ten plamen, pak to uhlí vyhrab na důlek, vlej smetanu do másnice, a ten čepák (hrnek na smetanu) poklop na to uhlí, a jsi stloukati. Kdybys ale chtěl vědět, kdo ti škodí, tak vytáhnu kůl z plotu, ten moč a lejno s tím hrnkem vlej do tej díry a zatlač tím kolem dobře, tak všechno v tom člověku vstavíš, kdo ti škodí, a když mu budeš chtět pomoci tak ten kůl vytáhni a nech ho ležet. Proti pádu dobytka: Wezmi zelený jalovcový zrna usuš je a utluč, vezmi sinoly ze sudu a dej to na uhlí a za častý kouř v chlívě a v maštaly, to je dobře. Když se kráva roztahuje, nebo šlí (močí) při dojení: Tj. jisté znamení, že jest pokažená. Tak jí podoj do hrotku a rozděl to mléko na polovic a vlej to do hajzlu, (záchodu) tak ta jistá, která tobě škodila, bude sedět, kady bude chodit. Tele opraviti hned: Jak se tele narodí nedej mi cumlati, až mu uřízneš z každého kopejtku kousek křížem, potom mu to dej pocumluvaný s chlebem snísti, tak ho žádný uřknouti nemůže, ani jemu učarovati nemůže.

Abys poznal kdo tvému dobytku škodí: Podoj krávy křížem, a přines sobě sám dříví suché šípové, rozdělej oheň a to mléko vlej na rendlík vař to, až se to srazí, potom ten tvaroh vyndej a dej do nového pytlíčka a pověš ho do komína. To ostatní mléko sražené, nebo tu syrovátku vlej na ten oheň na ten oheň, tak ta jistá která tobě škodila, bude míti oči krvavé tak dlouho, pokud to necháš v tom komíně. Když jí budeš chtět pomoci, tak to hod' na oheň a bude spomoženo.

Kdyby někdo tvým kravám užitek ujímal:

Tak co bys troufal, tak jdi a vem hnoje, když ho vychází a tím vytři žlab a nemuv k žádnému pak to uvař a tím potři krávy na kříž.

Anebo: Devět mlík přeced' skrze mlíčeň a neper ho, rozpal cihlu a dej ho na ňu, vem vochlu, bodej do něj, tak jí celou rozpícháš. (asi tu osobu, která škodí) poznámka!

Když se kráva otelí: Vem palieu a dej ji do džlabu, na to kousek sena, jak to vezme do huby, tak jí vem, a val jí od hlavy až k ocasu a třikrát s ní udeř za prdel, tak se toho bude každý bát

Nebo: na velký pátek vem klokoč a dej ho rozmočit s kočičkami a dej ho třech rohů v chlévě, a zaraz to lohovým čípkem, tak t žádný uložit nemůže. Ještě mnohé jiné návody sešit onen obsahuje, které již neuvádím. Rovněž i jméno majitele onoho sešitu zůmyslně zatajují pro jeho součastnost, o němž zcela jistě vím, že dosavad čarování, uštknutí a škození dobytku pevně věří. Vzláštim bylo, že takový člověk svého umění žárlivě sřežil, a ninkomu je nevyzradil, byť by to v tehdejší době, kdy tomu lidé věřili, bylo užitečné, ku příkladu: zařikávání neduhů a různých nemocí jako: nároky, ústřeje, souchotiny, ujmi, bradavice, lodní kost a jiné. Skoro ke každému zařikávání, užívalo se svěcené vody, zrnko prachu, jakés kostka tomu účelu určená, kolinko ze slámy a jiné. Skoro ve všech případech byl nemocný nucen činit pokání a modlit se, též i zařikávačka se modlila, na to dostala nějaký dárek a šla domů. Zde v Míchově pokud známo jen velmi nedokonale některá žena podobným věcem rozuměla, a ještě s tím co věděla, na veřejnost ukázat svoje umění nešla. Byla to tetka Šírová, která uměla zažehnavat nároky a tato poslední věřila vzhěště v nakřování, a dovedla mnohý úraz dosti dobře napravit, byla veselá a milá. Další proceduru v pověře vedlo uřknutí. Uřknout mohl každý člověk aniž by si toho byl vědom, člověk, který měl silné černé a srostlé obočí, byl obávaný nejvíce, budiž že nejspíš uřkne. Nejnáchylnější k uřknutí byla mladá kůzlata, telata i dobytek velký, rovněž člověk. Jako nejjistější prostředek proti uřknutí užívá se červená páska, kůzlatům kolem krku, u krav se vetkne do provazu k rohám a jinak. Jely dobytče ušžknuto, považuje se za nejlepší a nejistější pomoc, když se dobytče potře třikrát od halvy až k osacu podolkem od košile, což skoro vždy povede některá žena. Tato pověra v obci jest dosud velmi zakořeněna, a jest jen velmi málo lidu v obci naší, kteří tomu naprosto věří. Jako doplněk toho, dlužno uvést, že v době dnešní jen velmi málo lidu v obci naší vkročí do chléva cizího, aby třikrále neplývl a neřekl „požehnej Pánbů“.

Proto kdyby bysil, že u nás pověry jsou věci dávno překonanou, velice by se mýlil. Na jaře, při prvním vyvádějí dobytka z chléva, nemají hospodyně zády, když někdo příliš kouká na dobytek a jemu se obdivuje, třebas by jej vychovával, _____ „aby jej nepřehlídil“.

Zvyky: Jen v některých rodinách jest ještě zvykem, že rodiče i s dětmi se na hlas modlí, ráno když vstanou, křed jídlem a před spaním.

Zvykem bývalo u občanů katolických, že při bouři rozsvěcovali svěcené svíčky, tak zvané hromičky, by byli chráněny od udeření hromu. Dnes ani nevím s určitostí, zdáž téhož kdo užívá, či né. Zvykem bývalo, pokud to zvykem možno nazvat, že velmi pobožní lidi, nazývají svoje spoluobčany kteří byli méně pobožní, kteří s nimi nesouhlasili vůbec, „nemodlenci, nezabozi, halamy, světáci“ a jinak, poznámky k tomu netřeba. V době dnešní něco podobného není vůbec slyšet, neboť v celém rozsahu a na pravém místě by se musely týkat mě, což byl bych přece slyšel. Kouření tabáku jest také zvyk, či spíše zlozvyk. V roce 1925 bylo z mužů počínaje v to i osmnáctileté mladíky, jichž bylo 74 celkem z nich bylo 45 kuřáků a 2 ženy které kouřily z jistého důvodu, a 29 nekuřáků. Zvykem bávalo, při prvním vyhánění dobytka na pastvu znenadání pasáka politi vodou, aby se mu nechtělo spát, totéž se dělalo oráčovi, když jel prvně na pole orat, a děvečky prvně na trávu.

Od pradávna bývalo zvykem, že ve čtvrtek, v neděli, nejvíce však v sobotu chodívali starší mládenci za děvčaty na „kalandu“ (to jest zálety) zvyšujíc svoji lásku různými dárky, že to myslí jako do opravdy. Z domů odcházeli zpravidla, aby jej rodiče nebo kdo jiný neviděli. Po dnešním seznámení, mnohdyteprví druhý den připomínalo slunce oběma milencům nediskrétními poprasky deroucími se skulinami v okenicích, že je čas přerušit „hody lásky“. Zvyky významné o svadbách zanikají, až žaluo vzpomínat, to hlučné veselí uniklo, a svadby odbývají se co nejtíšeji a jednoduše. Zvykem bývalo slavit svatého Silvestra, to jest

31.prosince. V naší obci se slavil ještě těsně před válkou, ovšem již slaběji, jak v letech minulých, takto: časněji jako jindy, nechalo se k večeru práci, jakmile se trochu setmělo, spěchali, spěchali mladí i staří, mužského pohlaví do hospody. Tu se pilo pivo nejvíce však kořalka kterou šenkýř věnoval jako svým celoročním hostům. Tu jest snadno k měření, že samotný byt by ani pijan nebyl – zadarmo se opil do němoty. V takovém stavu, vrávorali se mužové třeba až k ránu, jsou opilý pod obraz boží. Doba pijanství v obci naší již pominula.

Zvyky významné při svadbách, zanikají až žalno vzpomínat. S čistým panenstvím se děvůška nevěsta ráda neloučila, i kdyby měla svého ženicha ráda, nevím jak, proto se říkalo, když nevěsta plakala před svadbou, že se loučí se panenstvím. Dnešní holky se rády vdávají, třebaš plakají brzy po svatbě, to se stává nejčastěji, když začnou klepat „rozvodní mlýny“

Rozvod úřední v obci naší snad dosud nebyl, ale rozvody učiněné z té čisné byly as od roku 1890 – 1925 učiněny v šesti případech. Josef Dostál, číslo 37. Jan Sklenář, číslo 21. Jan Macháček z čísla 34. Josef Řádek podruh z čísla 38. Karel Šibrava z čísla 38. Rovněž i bývalý starosta Josef Směly, číslo 5. Tito opustili svoje ženy, nebo ženy opustili je. „Ochočení tvorové ztrácejí zpravidla své divoké instinkty, vyjimku tedy hovoří pouze takovýto manželé“. Zvyky při pohřbech na formě nemění, pouze zpěváci se časem mění, buďto stářím, úmrtím a jinak. Zpěvák takový vede pobožnost v domě zesnulého, modlí se zpívá spolu s jinými, něco málo se pojí a vypije, rovněž se něco k jídlu a k pití podá přítomným (jest to obyčejně chléb na malé kousky nakrájený nebo i koláče a dobrá kořalka) a za zpěv se původ hne volným krokem přes vesnici. Zvoní se! Rovněž i křest dětí, má své zvyky, tj. hostina, kmotrů, kteří potom dávají děti do „vínku“ nějaké peníze, kolik, záleží na tom, jak je kmotr s kmotřenkou bohatí a jak jsou štedří. Dítě v bohatší rodině, má svoji kolébku v rodinách chudých „konoušku“ jesto větší plachta připevněna na dlouhé „cejpy“ ku trámu obyčejně nad postelí a v ní se houpe, aby se lépe spalo. Také někdo má pro děti kočárek koupený, nebo i jen doma udělaný. Malé děti sužuje dosud nejvíce nemoc, zvaná u nás „psotník“. další pověrou byla „Můra“, můrou byla živá osoba, muž častěji žena, třeba od narození, v zevnějšku se vyznačovat tím, že měl černé, husté nad nosem srostlé obočí, někdy také zcela ploské chodidlo. Také neopatrnosti šestinedělní a kmotrů, mohlo se dítě státi můrou. Můra plíživala se za noci do příbytku lidských, aby dusila spící lidi, též malé děti. Brávala na sebe různou podobu, jako: stéblo slámy, bílý stín, papěrka, nejčastěji soukala se jako bílá nit, dírkou klíčovou ve dveřích, také kolovaly pověsti, že ji přestřihli takto u dveří, čímž dotyčná, osoba byla usmrcena. Spícího člověka uváděla nejdříve v libý spánek, potom mu představovala strašné, děsivé sny, při čemž člověk křičel, nemohla se pohnouti ani se probuditi, dusila jej a sála mu z prsou krev. Dotekem ruky člověka druhého, nebo zavoláním byl napadený ihned probuzen, a osvobozen z nepříjemné návštěvy. Lid znal i jiné rozmanité prostředky. před můrou chránilo koště postavené vzhůru proutky, nebo nůž, nebo vidličky, položene na stole křížem. Také jí bylo možno slíbiti nějaký dar, přitom ale bylo dlužno říci: „Můro, můro, můroucí, peklo, peklo, horoucí, ráno přijď, něco ti dám“ Ráno, která osoba první přišla, považovala se za můru, a dostala slíbený dar; kus chleba, trochu mouky, nebo cokoliv jiného. Dětem se vkládalo do kolébky zrcadlo, aby až můra přijde, podávala se do něho, jak jest škaredá, aby dala pokoj a více nepřišla. Nejvíce proti můře pomáhali napsané na podlaze nebo na stole muří nohy, dvojitý trojec

Můj otec býval mořen můrou, prsa míval oteklé, velké jako žena, zvlášť jedno, na prsa dával si smůlu i lidské lejno, aby měl pokoj. Wěřil tomu nezvratně, rovněž i mnoho našich spoluobčanů tak věřilo a tvrdilo, že toto prožili ten více, ten méně, jichž jsem byl pamětníkem. Slepice, která kokrhá, věří se, že předvídá našťestí proto je hospodyně ihned zabije. Prověra tato žije ještě dnes. Ještě dnes v roku 1926. zakazuje staré babičky děvčatům mladým na Hromnice šíti, vůbec jehlu do ruky brali aby se jim prsty nezbláhaly. O svatém

Matěji to jest 24. února v noci, vybízeli se jeden člen z rodiny, aby v noci běhal okolo domu v košili a říkal: „O ty svatý Matěji, máme k tobě naději“. By strom dal hojnou úrodu. _____ Zapomenuto! O svatém Mikuláši to jest 6. prosince, ještě dosud se strojí odrostlejší mládež do různých cárů jako matička, mikuláš a čert. Večer chodí dům od domů, zvoní zvoníkem a vyzývají děti, aby se modlily. Když se pomodlí dostanou dárek a pak dosti šetrně odejdou. V letech dřívějších, tak ku konci 19. století a dříve, byly by to žerty tak hrubé, že si jich povšimlo četnictvo, a tak byli hodně obmezeny. V letech 1926. úplně přestaly. Mnohé zvyky se zapomínají pouze proto, že se neví proč povstaly.

Hry a zábavy: Děti. hrávali míč, tloukli špačka, nebo blechu, skákali po jedné noze štok, nejráději, zvláště hoši krávali knoflíky, které uřezali u svého a cizího opotřebovaného oděvu, mnohý chlapec (i já sám) místo knoflíku u kalhot míval jen dřevěné špičky. Mě otec přišel kožená kolečka ke kalhotům, které jsem totiž prohrát nemohl. Hry tyto již úplně zmizely. V zimě bývalo zábavou klouzání po ledě. Též sáňkování bývalo veselou zábavou jak malých dětí, tak i mládeže odrostlejší, což trvá ještě podnes. Zábava občanů starších byla hra v karty. Hrával se ponejvíce „Frčil“ o halěř, o muzice, nebo na významnější den o krejcar. V čase dnešním, hrají občané ponejvíce „Maryáš“ a „taroky“. V těchto dvou karetních hrách jsou naši občané přímo mistři. Abych je vyjmenoval, nemohu – neboť bych nevěděl kterého dát na místo první. Pro ukrácení dlouhé večerní chvíle v zimě, hrával se „Durák“ o krejcar, kteráž to, se skládala na propití, když se tolik nesehrálo, doplatilo se. Hra tato se již zapoměla. V letech před světovou válkou se ještě tu a tam hrával. Hry v karty obývají se v hostinci, kdes ale více v domech soukromých. Kolem roku 1900. stávala pod rychtou na nynější číste k číslu 38. kuželna, trvala jen několik let, pak zanikla. Ještě ke konci 19. století, otcové naši rádi sázeli do loterye. Čísla nazývali lumera, která vybírali ze svých živých snů, majíce k tomu účelu knihy tak zvané snáře, takový hráči znali snář téměř nazpaměť, lépe jako slovo boží. Výhry se jmenovaly: Ambo, amboseko, větší výhra terno. Loterye tato byla v Jimramově. Nejnáruživější hráči byli Jan Macháček, který bydlí na čísle 13., a Josef Řádek můj otec, obyčejně lidé ti nejchudší, vsadili třeba poslední šesták, vsadili do loterie, chtějí byli přez noc boháči. V době dnešní tato loterye se úplně zapoměla, od 1. do 90ti čísel, na kteréž z těchto devadesáti čísel, dle libosti se mohlo vsadit. Dnes nastupuje sázení na „losy“ kteréž nabízejí různí agenti ke koupi, za značně vysoké sumy peněz. Čísla každého druhu losů, jsou do do tisíce, takže to dlouho bude trvat, než-li všechny „vyjdou“. Mnoho jest našich občanů, kteří mají tyto losy kupeny. Těší se tou blahou nadějí, že vyhrají. Občané naši byly zvyklí chodit kupovat svoje životní potřeby na trh do Jimramova. Ale tomu se neříkalo na trh, nýbrž na jarmark, jarmark míval svůj půvab pro toho, kdo si šel něco koupit, i pro toho, kdo se šel podívat, kupovat „zevle“. Na jarmarku se to hemžilo a bzučelo jako v úle. Při kupování věcí cennějších, jako látka na šaty, obuv a jiné, vždy ten, který kupoval, zval sebou na pomoc kupovat některou osobu, která výborně rozuměla ceně, i věci samé. Kramáři zvláště latináři, vykřikovali svoje zboží titernými proslovky, jako „Tobolku dám koženou, do které se poženou, navrch kůže, vevnitř kůže, každý podívat se může, a kdo koupí, neprohoupí, tomu ještě přidám: jednu mašinku na afinku pro slečinku, jeden prsten se pravým falešným kamenem, řetěz na hodinky jako na krávu, od pravého zlata v potmě k nerozeznání“. A podobné výkřiky bylo slyšet, které v době dnešní jsou zakázány prý jako nekalá soutěž. Dědové naši měli ve zvyku nositi pečlivě oholenou tvář, zvyk ten, udržel se při našich 70ti nebo 80ti let starých starcích do doby dnešní, netrpíce ani pod nosem vousy. Muži, s takto o holenou tvář, byli v zezření mladší, silnější a milejší. Když se takový dědoušek usmál, měl obličej jak měsíček v úplňku. Z cizí módou přišla i změna tváře, v oblibu přišli nosit dlouhé vousy pod nosem, komu vlastně dal pán bůhže mu dlouhé narostly. Uživalo se různých pomád, aby majitel jich, mohl je pěkně, mnohdy i švihácky nakroutit. Po roku 1918. nastala u nás móda, nošení vousů tak zvaná „Engliš“, to jest, malý ždibec vousu, pouze pod nosními

dírkami. Starší nosí dosud vousy dlouhé pod nosem. Úplně oholenou tvář, žijeme v obci naší pouze u několika starců.

Roku 1925 ujímá se v obci naší hra v „šachy“, má ale dosud málo příznivcům asi 4 hráči. Hra v šachy jest velmi napínavá, hraje se v naprosté tichosti, proto snad šachistou říkají tiší blázni. V letech 1930 přestává se hráti.

Po kroji starodávním se darmo dnešní člověk ohlíží, a není mi možno určit, kdy který kroj v naší obci ovládal. Staří lidé celé desítky jmen kroje jmenují, snad jeden a ten samí kroj jmenují několika jmény. V naší paměti zchoval se kožich, kožennice, vysoké boty, špendlík, beranice. v neděli nosili modrý frak, bílou pikavou vestuna krku pěkný hedvábný šátek, prádlo z domácího plátna. Plátno, zvané trylich, barvili a z něho oděv nosili ženy nosily kakacabajky různých barev, konotasky, šárky, modlonky, ponějvíce po domácku tkané, úzké pěrtochy, na krku korale, na hlavě šátek všelijak podle stáří a zvyků uvázaný, střevíce směřovací. Na všední den nosívali se a dosud se hojně nosí dřeváky. Do dědiny tlačí se městská paráda, a móda se všemi svými zlozvyky, prázdňá domýšlivost, pýcha, úpadek prostého společenského života, lesklý nátěr bez vnitřní ceny. V dnešní době nosí se oděv přímo skvostný, děvčata nosí úzké krátké sukně, vrchní část oděvu hluboce vystřižen, kroj ten přišel do obce naší po roku 1918. Stařešiny doby dnešní, přísně odsuzují modu dnešní, přitom ale zapomínají, že zástěra z tikového listu stačila Adamovi a Evě, a uspokojilo jejich svědomí úplně. Není proto příčiny, že by bylo nemravné nosit volný krátký oděv, místo upiaté sešněrované tunyky, která zanikla kolem roku 1880. Vzláště se odsuzovalo u děvčat nošení kalhot, což ve skutečnosti jest to nejsprávnější. I malá děvčátka třeba jen 2 nebo 3 roky staré nosí kalhotky myslím pro parádu, ale má to své svízele, musí býti třeba několikrát za den měněny. Obuv také mění svůj tvar. Po roku 1918 byla móda Americká, to jest široké tvrdé špice, obuv to pohodlná, která u nás několik let se udržuje. V dnešní době 1926. jsou krátké sukně všeobecně již obvyklé, třebas nekryjí zcela ani kolena, proto u děvčat nošení kalhot jest přímo nutné, nechťce vydali svrchovanou krásu Wenušina panství, na pospas slídívím zrakům druhého pohlaví. Kdyby se sešla slavná protestní schůze z celého světa, nebo mezinárodní konference v Ženevě, nebo Haagu, móda zůstane modou a tu musí poslouchat i pan Musoliny, a nic nezmění modní zákon věčné změny. Proto také, když okraj sukní se začal vznášeti v takové výši nad zemí, že to opravdu dál nešlo, věděli všichni zkušení znalci módy, že se něco stane, že se něco musí stát: a skutečně, _____ nesměle, vidíme, že se sikhně prodlužují do půli lítkai níže ke kotníkům, to jest 1934. rok.

Obuv, po Americké módě, přišla móda „Šimi“ špice u botů i střevíců přilož dlouhé, „Šimi“, byli zástěrky sestřižené do špice, všechno bylo „Šimi“.

Tímto časem 1934, se nosí obuv jenom „Pološimi“ to jest tvar jako dříve, ovšem mnohem parádnější. Tyto poslední léta zásobuje obuvi, skoro veškeré obecnstvo firma: Baťa,Zlín, který má velký sklad obuvi v Jimramově, na úkor obuvníkům zdejším. Skoro všichni mladší muži, nosí čistě oholenou bezvousou tvář, - - což dle proroka Mohameda, nikdo zních do nebe nepříjde - - - Psáno březem 1934

Kapitola 2

Původ: Jak obec naše vypadala v předešlých epochách evoluce (vývoje) a kultury, známo není. Rovněž původ obce naší, její založení, a počátky, zmizely v mlkách zapomenutí a vynikají z dosahu dopídit se těchto, zde zůstává pisatel při pouhém dohadování se tohoto pojmenování obce „Míchov“ jenž mohlo zůstatí po rodovém jménu knuta, či lecha (míchal) zde se usadivšího. Dále činné se zmiňka a Míchově v „Pamětech města Bystřice nad Pernštejnem“ od Jana Tenory sbírka Bočkova, že Míchov jmenoval se dříve Mnichov cožby opět dávalo jiný směr ku hledání původu obce naší. Ačkoliv mi není dovoleno svoje úsudky a pouhé posudky zde psáti, zastavuji se přitom, což jsem našel.

Jest to pergament v roku 1660 psaný, v němž se činí zmiňka o „vesnici“ Míchově“ v roku 1363. Tedy obec naše byla v roku 1363 již vesnicí, a byla majetkem kláštera Starobrněnského svatého Josefa, v němž byla _____ panna Klára, rodem z Doubravníka, pod Pernštýnem, která zemřela v roku 1378. Pergament zní: Já Ferdynand leopold, svaté římské říše hrabě, svobodný pán Kohnuburku, dědičný pán na Lysicích, Jimramově, Dalečíně, Radiměři, a na hradě Kunštátě, Skalici, Tulešicích, Mitrově, Holinkově, a Bystřici blíž k zámku Pernštýna, jeho milosti císařský rada a skutečný Komorník, Nařízení, Nejvyšší nad Rejtharstvem. - - - - -
- - - - znám činím, tímto listem, a obdarováním obsažně především, obzvláště tu, kdyby toho potřeba a důležitost - - - kterou jsem - - - od Matěje Frydeckého z Míchova, poddaného mého dědičného a Věrného, milého, z Panství mého Bystřického poníženě častokrátě prošen a žádán byl, abych jemu z milosti a obdarování jeho starožitným prostředkům a potomkům jeho na svobodnou zákupní Rychtu v Míchově, od velebné panny. Cáry Markyty Abatyše a celého konventu panského, Řádu jakožto tehdejší držitelkyně téhož panství a všeho Míchova léta Páně, tisíceho třistého sedesátého třetího, na den svatého Matěje, apoštola Páně z náboženství spasitelného katolického v latinském jazyku udělené a Dátyrované a ježto posavad celé na písmě a pečeti neporušené a Předem mne před nešen jest, byl to potvrditi jsem oblíbil, kdež Žádost a Wyhledávání téhož Matěje Frydeckého, Rychtáře Míchovského, Poddaného mého věrného a milého, samo v sobě slušné a náležité byly k tomu ohledajíc se na jeho jak předkům a držitelům panství mého bystřického i vesnic Míchovatak činím a témuž matěji Frydeckému poddanému mému milému a věrnému a nebo potomkům a držitelům na hoře psanej svobodnej zákupní Rychty v Míchově, jenž zní Slovo od Slosa takto, jak v sobě v latinském jazyku takové obdarování od nadepsanej Panny Kláry Markyty Abatyše a celého konventu panenského oddělení obsahuje a šířeji vysvětluje ve všech Punktech a Censulích tak jest do tohoto listu napsáno nejmenší z něho nevyjímajíc ve všech jak nepodstatněji býti může, jakožto pravý pán dědičný panství mého bystřického a vesnice Míchva, za sebe erby nebo potomky mé, a budoucí držitelé panství mého bystřického i s lesem Nový Lýsek, třima kmeny ohraňčenejch a do těch kmenů hřeby vraženy jsou, aby téhož jako svého vlastníka a dědičného ke všelijakým potřebám sekali a užívali mohl a roly, Nová Pustina k Rychtě zákupní včetně a dědičně používání jeho patří i také kus roly v loučným při kopci ležící k rychtě této věčné a dědičné k užívání jeho patří, jakož také v tom latinském obdarování zřetelně položeno jest a to vše na časy budoucí a věčné, potvrzují a nad to nadevšechno tomu Matěji Frydeckému z vesnice Míchova a jeho potomkům a nebo držitelům tej rychty za sebe Erby a potomky mé anebo budoucí držitelé téhož panství mého bystřického a vesnice Míchova Rychtu svobodnou, zakoupení ode všech a všelijakých robot, blízkých i dalekých, jakož byly koliv jmenované býti mohli, řádně a křesťansky mocně a dosela propouštím a toho všeho prázdna činím a to na časy budoucí a věčné též i k braní všelijakých sejrův a omastkův, Přediva, a jiních věcí i toho všeho prázdna činím, a to na časy budoucí a věčné a odevšech für tak jakž od starodávna povinnen nebyl, a bejtí nemí, mně ani jinému žádnému, moci togo obdarování tak jakž nejpodstatněji býti může osvobozují taky aby v tej svej svobodnej Rychtě volně víno a pivo šenkovati mohl a odkudkoliv sobě bráti, kde by se jemu koliv líbilo kupovali buďto na Cizo = panství nebo kde jinde z milosti povolují a to bez mejch erbů a potomků mích a nebo držitelů Panství mého bystřického a vesnice u Míchova v tej svej svobodnej zákupní rychtě nejmenší překážky od Wrchnosti nebo jednoho každého člověka živého nečiní a to na časy budoucí a věčné a to potvrzují, toho pro větší jistotu k tomuto obdarování pečeti svou přirozenou hraběcí přitisknouti a přivěsiti jsem dal a v něm jsem se vlastním rukou podepsal.

Stalo se v tesidenci mém na hradě Kunštátě na den Památný Františka Serafinského léta páně 1660 počítajíc.

Ferdinand Leopold

geburtiger herr Freiherr von Náchod

Opis pergamentu tohoto, láskavě mi zapůjčil v roce 1923. Inženýr Josef Homolka syn, posledního majitele rychty v Míchově pro „Pamětní knihu Míchovskou“. Pečeť u pergamentu tohoto jest ve dřevěném pouzdře as 8 cm. v průměru a vysí na černožluté niti. Dle toho pergamentu, dá se spravedlivost soudit, že obec Míchov, může býti zařazena mezi obce nejstarší. Odhadnout její stáří, jest pro mě věc více než těžká, proto prosím, abych byl zbaven povinnosti na tuto otázku odpovídat. Členové původní obce nazývali se starousedlíci, čili rustikalisté, kteří měli různé výhody (privilegia) a práva v obci pak výdělků potažené jaké vození dříví uhlí dřevěné a jiné. Ostatní pozemky byly dominikální, kteří těch výhod neměli. Poslední pozemky rustikální snad byly číslo 20. majitel Rychard Homolka a číslo 9 Jan Straka. Obec Míchov máležela v 15. a 16. století k panství Bystřickému, kteréžto panství v roce 1656 měřilo celé 8739 měr. Bystřice již v roce 1220 se jmenuje městečkem. Panství Bystřické měli v držení dobří páni z Pernštýna, ale roku 1588 padl slavný tento rod, a proto Jan z Pernštýna prodal tyto vesnice městu Brnu. Město Bystřice, Lhota, Míchov, Kundratice, Divišov, Rovné, Albrechtice, Janovice, Wojtěchov, Rozsochy, Blažejovičky, Rotkov, Bohuňov, Domanín, Písečné, Karasín, Ždánice, Vítochov (dříve Děchov), Věchnov, Bratrušín, Dvořiště za 18000zl. Páni Brňané měli toto zboží ještě roku 1592. Toho roku koupil toho zboží Václav Ples Heřmanský, ze Sloupna, na Stolánech, císařský krejčí a rada, hejtman, menšího města Pražského a purkrabí Karlštýnský, jehož dědicem byl roku 1603 Zikmund Jan Ples ze Sloupna, jenž v závěti své z roku 1605 poručil, aby se panství to prodalo. Po smrti jeho 1606. poručníci statku Jan Jiří Humpolecký z Rybenska na Novém Dvoře písař práva menšího zemského a Matyáš Jelitovský z Jelitova prodal jej v roce 1609. Janu Čejkovi z Obranovic na Polici, nejvyššímu písaři zemskému za 24 300 zl. Za povstání Čenského proti Ferdinandu II. měl vynikající účast Jan Čejka jenž byl také direktorem zbouřeneckých stavů, proto pozbyl všeho zboží svého. Roku 1622. bylo zboží Bystřické ujato k ruce císařově a bylo odhadnuto za 31 815 dolarů moravských, a ponecháno v této částce Jiřímu hraběti z Náchoda. Po něm v roce 1635 je zdědil jeho syn Ferdynand Leopold hrabě z Náchova, jenž byl také pánem na Kuštátském panství, na Lysicích, Drnovicích a Dalečíně poněvadž na panství Kunštátském vázl dluh 84 000 zl. zapsaný klášteru svatého Josefa v Brně, bylo v roce 1666 panství Kunštátské, Drnovské a z panství Bystřického 14 dědin a to: Karasín, Ždánice, Vítochov, Písečné, Janovice, Janovičky, Bratrušín, Míchov, Bohuňov, Lhota, Wojtěchov, Rovné, Divišov a Albrechtice vyseněco na 84 000 zlatých a v těchto penězích od plnomocníka kláštera svatého Josefa, Ferdynanda knížete Dytrichšteina vloženo ve _____ klášteru sv. Josefa v Brně. Dne 22. února 1672. Již však 2. dubna 1678. prodal klášter, jak bylo závěrkem při svolení panovníkově, aby to zboží bylo vloženo a oceněno panství Kunštátské i s dědinami Bystřickými za 115 000 zl. rýnských, císařského královskému hofmistrovi, tajnému radovi a rytíři zlatého rouna Janu Hrabězi z Lamberka, kterýž ještě téhož roku přenechal je svému synu Kašparu Bedřichovi, jenž zemřel roku 1686 a jehož dědicem byl jeho syn Benedikt hrabě z Lamberka, kterýž ještě téhož roku ponechal je svému synu Kašparu Bedřichovi, jenž zemřel roku 1686 a jehož dědicem byl jeho syn Benedikt hrabě z Lanberka. Wdova pani Anna Marie Boháčová rozena Standová z Hamersdorfa byla majitelkou panství Křižanovského a Rožineckého. Po druhém ovdovění vstoupila v manželství v Kristiánem svobodným pánem z Regentorfa, kterýž však prodal oboje panství, 6. května roku 1698. Karli Benediktovi hraběti z Lamberka, čímž zase bylo spojeno panství bystřické s oněmi 14 dědicemi, (v nichž byl také Míchov), kteréžto byly od něho v roce 1666 odděleny. Po smrti tohoto, byl majitelem panství tohoto výše jmenovaného Jan, od roku 1721. kterýžto jej podstoupil roku 1730 mladšímu bratrovi Leopoldovi v ceně 460 000 zlatých rýnských, jenž oboje panství Bystřici a Rožínku prodal za 150 000 - - 14. dubna, roku 1731. Nejvyššímu komorníku vévodství Opavského, Arnoštu Matiašovi, svobodnému pánu Mitrovskému z Nemyšle, kterýž zemřel 4. března 1748., v jehož rodě na hraběcí od druhé polovice 18. století, povýšeném dosud jest.

(Dle paměti města Bystřice nad Pernštejnem a Wlastivěda Moravská okres Bystřice od Jana Temory).

- Děd nynějšího majitele panství, Rožineckého, dle vypravování starých pamětníků vedl život velmi lehký, ženy se při sbírání klenství v lese _____ před mím. Otec byl vysokým důstojníkem, v Rakonské armádě a takto se tituloval: Jeho excelence vysoce urozený pán Vladimír hrabě Mitrovský z Mitrova a Nemyšle, senior císařského a královský tajný rada a komoří, císařský a královský major, na odpočinku, rytíř řádu železné koruny a velitel papežského řádu svatého Jiřího, člen panské sněmovny říšské rady Rakouské, velkostatkář a také dále v Sokolnicích roku 1899 zemřel. Nynějším majitelem jest panství Rožineckého syn výše titulovaného, opět Vladimír hrabě Mitrovský z Mitrova a Nemyšle. V roce 1919 jako všichni hrabata a šlechtici, pozbyli zákonem své tituly a urozenosti rovněž i „svobodný pán“ což znamenalo „svobodný“ jakých koliv povinností. Taktéž nynější panství Rožineckého se jmenuje pouze Vladimír Mitrovský, a ic více, prost jakýchkoliv přívěstku.

To jest jen stručný postup Pánu majitelů panství Bystřického a Rožineckého, kteří z „boží milosti“ vládli a poroučeli naší milé obci, našim dědům a pradědům. Ovčem nebyli všichni stejní, někteří pánové byli dobří, ale většinou byli přísní a zlí. Mělit' o sedlákoví přísloví: „Sedlák jest jako vrba, čím-li ji více rubáš, tím lépe obrůstá. Dobrým byl Wratislav z Pernštýna, kterýž pustil důchody vlastní, stále i běžné, tedy i Míchovu, a zaměnil je v mírný poplatek peněžní, kol roku 1566. Za to však utiskováním lidu svého poddaného v 17. století, smutně proslul u nás Ferdinand Leopold hrabě u Náchoda. lid sužoval a utiskoval, i děti odebíral, ale zle s nimi nenakládal. Bezohledně přesazoval své poddané ze své živnosti na jiná svá panství. Poddaní utíkali ze svých gruntů, nechávajice je raděj pustými.

- Dle vypravování dědouška Františka Šikule čís. 22. a jiných pamětníků

Roku 1663. tedy za vládyzmíněného hraběte Ferdynanda Leopolda, bylo ve Lhotě domů (gruntů) osedlých 7. a postých 8. Hrozný to obraz záhuby celého kraje v tehdejší době. Vrchnist' tak mnohé grunty zabírala, které se hodily, připojovala pozemky ku svým rolím a lesům, tak rozšiřujice svůj majetek, a zakládajice nové dvory. Pani Anna Marie Roháčková nyní Kastelánová, byla o něco lepší nechtěla trpěti zlovůly svých spravů a tak dále, zemřela 1676. Její dědic Krystyan z Rogendorfu, zase své poddané všelijak utiskoval. Tím časem bez povolením milostivé vrchnosti, nesměl nikdo v stav manželský vstoupiti. Nynější majitel panství Rožineckého, Wladimír Mitrovský, jest muž přístupný a hledící i chudým lidem vyjiti vstříc, a jím býti nápomocen. Pokud známo, vede živnost slušný a pořádný.

Rychtáři: Nejvyšším orgánem veřejného pořádku, plnění nařízení milostivé vrchnosti na obci byl rychtář, býval volen od vrchnosti, též někdy i občany, a to pouze tehdy, když nebyl dědic, nebo jiná změna, která porušila dědičné právo rychtářské. Rychtář vedl správu obce, spolu skoušeli, řídil a chytal mladíky k odvodu, lid vybízeli do práce, jej řídil a spravoval, nad dělníky – robotníky držel dohled, pivo a kořalku čepoval a všelijak byl milostivé vrchnosti k ruce. Ku plnění svoji povinnosti tak zvané „ volské právo“ . „Práva“ znamenalo „soud“. Wolské právo, bylo asi půl metru dlouhé asi 8 žil stočené, na konci kůži obšite, zkrátka „žilový klacek“. Koho rychtář tím pádem udeřil, musil mlčet, a to proto, že rána volským právem daná, byla spravedlivá a zasloužená. Stal-li se při některém řízení ostřejší výstup, nebo hádka, zařukal rychtář „volským právem“ na stůl, a zvolal: „Právo“ a hned muselo nastat ticho. Rychtář prováděl a nařizoval také mnohé tresty, jako Holka která byla těhotná za svobodna, byla dána do jakýchsi klád, zvané „trdlíce“ tam seděla v neděli a když šli lidé do kostela takto je vítala: „Wítám vás do kostela, já jsem se dopustila“ Dle vypravování babičky Antonie Wašíkové stáli v obci naší takové tradice „tradice“ dvě, jedna před rychtou, a druhá u domku číslo 31. Též u rychtáře se vyřizovaly různé smouvy, výměnky a tak dále. (viz strana 32,33,34,.)

Robota: U nás rychtář svolával pomoci některého obecného zřízence robotníky na robotu. Večer ťukal na okno a volal: „Zejtra na robotu!“ oznámil místo, kde se dostavit, a jaké a která nářadí sebou vzít, jehož bude třeba, vše v nejlepším pořádku. když přišli na robotu v senách nebo ve žních, třeba na Rožinku, a dalo se do pření, takže se pracovat nemohlo, byli vráceni a celá ta cesta jim odečtena od robotních dnů nebyla, konali ji zadarmo. Práce na poli odbývala se ledabyle, přesto že měli oráči nařizeno dobré nářadí sebou mít, táhli radlo brázdou na prázdko, aby tak koně ušetřili, proto drábové a rychtáři donucovali robotníky ku práci nadáváním, nejčastěji bitím. Kdo v nařizený den robotu nevykonal, musil se v příští neděli v kanceláři omluvit, když byl pokárán, někdy tělesně potrestán, nebo i uvězněn. Ožních také někde a někdy, pekávali chléb, malé bochníky, pro pěší robotníky a pro mlatce, aby jim neodcházeli a brzy do práce nastoupili. Sekáč dostal „poukázku“ na 1 máz piva, a vazačka na ½ mázu piva. Plat byl nepatrný. Mlatcům náležel 10tý nebo 11tý díl, z toho co namlátil, ostatně kde mohli a co se dalo, tak ukradli a uschovali, když šli domu, tak si to odnesli, tím sobě odměnu zvýšili. Chyba byla s tím, kdo byl při krádeži dopaden, tomu třeba bylo mnoho odprošování a vše možné prodělat, na konec z nařízení milostivé vrchnosti byl bez milosti bit, nejmenší porci trest bylo 25 rán holy na zadní část těla; když tuto porci obdržel, nemohl prý kolik dní ani na židli sednout. Bití mělo tu jedinou velikou výhodu, že s tím nebyli žádné soudní výlohy, nebylo třeba právního zástupce, nic se s tím nepromeškalo, bylo to odbytné hned, a trestanec mohl zase hned do práce, Ynu praktika byla také již za starodávna. Na robotu byl každá povinen stravu pro sebe a pro koně přinesti – svojí. Byli také léta tak bédná, že sedlák k obědu dal si upéci řepu (celou) do sopouchu (komínka) a tu měl k obědu nemaje chleba ani pro sebe. Dle vypravování babičky Bartákové. Roboty byly přirozené a všelijak upravované. Nejtěžší roboty byly v 17. a 18. stoletá, kdy sedlák byl nucen robotovat třičtvrtě roku 5 dní dvojspřežně (místo koní užívali také volů) s jednou statnou osobou, a 5 dní pěšky. po čtvrt roku celý týden; to bylo ve žních. Podsedníci týdně 2 dny s jedním koněm a 3 dny pěšky. Chalupníci 26 dní pěší roboty ročně, podruzi 13 dní ročně. Mimo to byl chudý lid povinen chodit na hony zvěře na lov ryb darmo, třeba v neděly. Zvyk tento udržel se s nepatrnou změnou až dodnes, u korotvařů. Na hony zvěře chodí chudší občané dodnes skoro zadarmo, ve všední dny, a na lov koroptví tak zvané korotváři, chodí za chvojí a mařezy a jiné odpadky lesní ponejvíc v neděli. Rovněž i platy byly všelijak stanoveny a vymáhány. W urbázi, (to jest přepisní kniha robot a platů) panství Pernštýnského a Louckého jsou zaznamenány některé platy: To byly platy z příkop z povozného a hojného (také popel se svým časem vrchnosti odváděl) platy z chlebnic, pekařů, z hrncířů, ze šlajferny, ploty žině, robotní, platy syrné, soudní, cestné a platy dřevné. Když pak rku 1848 zrušeny byly roboty, tím časem byl rychtářem v Míchově Václav Homolka, jemuž známo bylo, že roboty zrušeny jsou, ale lid obecný o tom dosud nevěděl, našeptal lidem na poli pracujícím, aby se rozutíkali a sám že půjde jako na „stranu“ kdy za jeho nepřítomnosti. Účinek byl překvapující; Lid s velikým křikem a jásotem k Míchovu utíkal. Stalo se to tak proto, že Milostivá vrchnost stále ještě zrušení roboty tajila, a lid ještě v roku 1849. při robotě držela. Dle vypravování vnuka Josefa Homolky. V některých vesnicích lid s maškarou robotu topil a všelijak pitvorně pochovával. Proto předkové naši byli zvyklí časně ráno vstávat ve dne robotovali na panském, ráno a večer dodržovali práci na svém; pak pracovních sil bylo málo a tehdejší nepraktické hospodářské nářadí práci polní zvlášť prodlužovalo a času mnoo zabralo. Následek toho byl ten, že mnohý špatný rok obilí pozdě se zasel a pak ani uklidit se nemohlo. Ženy domkařů a podruhů, které potřebovaly kus trávy pro krávu nebo kozy, chodili na trávu na meze, do lesů na plánavy, žítí srpem, často ještě když bylo šero před východem slunce. Ještě jsme pamětníci, kdy čeled' u hospodářů vstávala o 3tí hodině ranní, a spati se chodívало o 10té večer. Poměry tyto ohledně vstávání, pro dnešní lidi by byly velmi nepříjemné, aspoň čeled' by nesloužila u toho hospodáře, kde by měla tak časně vstávat. Pouze sekáči sekali na louku trávu, chodí časně, říká se za „rosy“ aby se lépe sekalo. plat

jednomu sekáči za půl dne, to jest od 4 do 12 hodin 5 kč a půl nebo celý bochník chleba, dobrá zdrava, a v poledne plný talíř koláčů domů. We většině případů pomáhá jeden druhému, a to velký hospodář pomáhá menšímu s prací koňskou, jako hnůj jemu na pole vyveze, nebo jinou těžší svázku udělá s koňmi, a onen zase jemu pomáhá práci pěší. O vánocích, při konečném sčítání, „dělání zprávy“ jeden druhému něco málo, nebo nic. Druhý rok pracuje nanovo, v dobré shodě.

Některé bědy lidu a kraje našeho: Kteréž zcela zkráceně uvádím z knihy „Utrpení venkovního lidu“ Dr. Lubomír Milde. Revizorovi dějiny a jiné. Nejstarší události vymykají se časovému určení a tudíž vymizely z paměti: Nám, kteří jsme nými, připadá utrpení selského lidu venkovského jako nepravdivá, smutná a truchlivá pohádka.

Kol roku 1388. nezanechal-li sedlák po sobě seznam oprávněných dědiců, brával lakotný pám uprázdněný statek sobě, a přenechával jej svým příbuzným za velký poplatek. Bylo to tak zvané právo na „odúmrtí“. Roku 1402. ustanovili páni na zemském soudu, že člověk poddaný, nemůže pohnati pána svého na soud zemský, pouze u krále měl zastání. Byl-li tehdy bůh vysoko, také král byl daleko.

Kolem roku 1483. byl průměrný plat jednoho lánu 1 hřivna a 1 groš __ k tomu roboty přerozmanité. (Za jednu kopu hřiven, koupil se tím časem malý domek, za 5 až 6 kop hřiven dům prostraný a tak dále. poznámka pisatele)

Smlouvou z roku 1564 na Tovačově učiněnou Wratislavem z perněštýna byl Míchov, spolu s jinými vesnicemi povinen jen z pivováru Bystřické pivo čepovali. České povstání, které počalo roku 1618. a končilo mírem Vestfalským 1648., toť nejsmutnější kapitola lidu poddaného, vzláště pro nekatolíky, kteří se nechtěli nechat spasit, na římskokatolický způsob. Byla to zarytá náboženská nesnášenlivost, která vyvolala dobu děsů a hrůzy.

Byla to doba války třicetileté, jejíž následky byly hrozné, tažení Žižkovo, ničilo a hubilo národní majetek, všestranně velmi cenný. Rovněž cizí i domácí vojska plenily a loupily naštvanou zemi.

Roku 1643. dne 21 dubna, bylo 200 Chorvatu v Míchově v Janovicích a v Domaníně přes noc.

Roku 1624. závět. kterou učinil nekatolík, byla neplatnou, jeho jmění připadlo královské komoře.

Po válce třicetileté 1618-1648. muselo sedláci robotovati 5 až 6 dní v týdnu, ale libovolné potřeby vrchnosti, ponejvíc v neděli a ve svátek musili poddaní darmo chodit na hony (nadhánět zvěř a na lov ryb) Roku 1645. 16 října táhl generál Tornslenson nejvyšší to velitel vojska Švédského s 1000 lidu od Jihlavy, k Bystřici, k Jimramovu a k Poličce. Plenili, ale nezabýjeli, pouze židům dělali velké útisky. Že Švédové o náš kraj tako zavadili, dá se předvídat z toho, že v roku 1922 vykopal jsem sám v zemi, na louce při cestě k Věcovu u studánky, pod javorem, Švédskou podkovu z koně, když jsem rovnal louku tuto. Ku konci, roku 1620 a na začátku roku 1621 probíhali naším krajem císařská vojska, která se vracela co vítězové od „Bílé hory“, byli to oddíly Polských divokých Kozáků. Do našeho kraje najížděli i menší tlupy, před kterými se lid schovával, nebo s nimi podnikal šarvátky, Viz pomník ve Věcově u rychty jenž zní: „Léta 1621 pátek před božím narozením, Václav Rychnovský z Lannivitz někdejší úředník panství Jimramovského na tomto místě od Poláků ukrutně zamordován jest. Pane Bože zač jeho duši k své svaté slávě přijmouti“ Amen!

Byla to doba hrůzy a ukrutenství.

Roku 1620. byli zdejší sedláci z celého pomství Bystřického nuceni voziti oves do Brna, do Vojenských zásobáren, ale sami neměli ho. Roku 1623. byla po celém panství Bystřickém velká bída, způsobena cizáckým vojskem, které v okolí a v Bystřici přes 4 roky neděle leželo, takže lid si stěžoval prostřednictvím purkmistra Bystřického, žalostivým dopisem komisařům carským, pána Václavovi ze Zástřízl a Janu Matyašovskému, ztěžovali si v něm, že již přes 4 neděle vojenský lid na statcích panství Bystřického leží, a že veliké nesnesitelné jak peněžité

tak viktuální kontribuce na vojsko dávali se musí, lid se toulá po horách a lesých a grunty opouštějí. (Paměti města Bystřice n/P Jan Tenora, sbírka bočkova čís. 7039-7640)

Roku 1650. bylo v našem kraji velké krupobití. Roku 1654. bylo nařízeno, že všechny neděle a svátky se svítit musí, kdo toto nařízení přestoupil, byl pokutován tím, že se mu vzala desátá část při práci, pokuta připadala fáře, kromě třetiny, která se dávala udáváci. Roku 1693 dne 17. srpna, přiletělo do našeho kraje množství veliké kobylek, kde padly, vše sežraly, jako hustá mlha tmou zpustili.

Roku 1712. Bylo velké krupobití.

Roku 1713. Byl zde v celém kraji velký hlad, lid žaludy a trávu mlel a z toho chléb pekl, z toho povstal mor. Roku 1680. Řádil v našem kraji mor, v samostatném Jimramově, toho roku od 23. července do 13. listopadu zemřelo 147 osob.

Roku 1714. byla velká povodeň, pola a cesty velmi pobrala.

Roku 1729. dne 9. juny, (června) byl také veliký mráz, že náležitý led na vodách spatřen byl.

Roku 1748. byl vydán nový kontrybučenský řád, kterým se zavádí spravedlivější rozdělní daní, a obmezuje se libovůle vrchnosti na rozdělování na poddané.

We knihách předpisních, tak zvané „urbáře“ kde byly přepsány roboty a povinnosti poddanské, byly tyto mnohem menší, ale páni předpisů nedbali. Tuto těžkou a nesnesitelnou robotu konali poddaní skoro po celý život svůj, muži od 18 do 55 let, ženy od 17 do 50 let, i děti pracovali na panském do 13 let.

Selské dcerky, byli nuceny donést do zámku „čechelné“ a vraceli se bez věnce, často za pomoci drába, urvali páni panenství selské dcerky. Proto nebylo divu, když mnohý a mnohý synek selský za takovéto počínání pánu, se zaťatou pěstí hrozil do panských oken. Páni hrubě zasahovali do soukromého života svých poddaných, tak kdo se chtěl ženit, musil žádat za povolení u vrchnosti, která činila všemocné překážky. Chtěl-li ženich nevěstu z cizího panství, musila nevěsta za drahé peníze si vykoupit „vejhost“ to jest propouštěcí list. Roku 1765. byla odstraněna výsada pánů, že z pozemků které patřili jim, nemusí platit vůbec daně. Sedláci i potom platili přece skoro asi o polovinu více jako Páni. Roku 1748. byl zřízen zvláštní soud, který měl vyřizovati stížnosti sedláků vůči pánům. V soudu tom zasedali ponejvíc šlechtici, proto na stížnosti sedláků odpovídáno nepříznivě, proto pro křiklavost jednání těchto soudců byla nucená vzít zprávu tohoto soudu zemského soudní rada. Přes všeliké selské vzpory, jimž se sedláci domáhali svobody, vydala Marie Terezie Roku 1775. dne 13. srpna, velký vladní a robotní patent, který byl slavnostním způsobem vyhlášen. Poddaní byli tímto patentem rozděleni do 11. tříd robotních. Nejchudší to jest I. třída, musela pracovat 13 dní do roka, a byla osvobozena od jakéhokoliv kontribuce. Ve II. třídě, platili poddaní 57 krejcaru daně, a 26 dní roboty ročně. Nejbohatší, 9, 10, a 11. třída, konali robotu 3 dny potahem. Tak se stav selský poněkud zlepšil, ale né úplně, proto venkovní lid skládal veškerou nádej v syna Marie Terezie Josefa II. Svědčí o tom veršový selský „otčenáš“ jenž zní: Pohleď jak jsme sloužení, od karabáčnic odřeni – Otčenáš!

Ohlédni se jen sám na nás, císaři milý, pane náš, - jenž jsi!

My víme, že toho nežádáš, ani milosrdný bůh náš – na nebesích!

Pláčtivě na tě čekám, a za krále Tebe žádáme – posvět se!

Nebo jest tůze povýšeno, ve všech zemích rozhlášeno – jméno tvé!

Slibujem Ti věrně býti, až budeš zde s námi žíti: - přijď království tvé!

Všem se chceme poddati, chleď s námi co chceš dělati: - buď vůle tvá!

Nebo více dření nebudem, tak v radosti živi budem ----- jako v nebi!

Přítom budem věděti, komu máme věrní býti ----- tak i na zemi!

Wždyť nemůžeme už obstáti, neboť chtějí nám již bráti: - chléb náš vezdejší!

Ani do zejtrí nám čekat nechtějí, pořád karabačem hrozejí: - dej nám dnes!

My dost prosíme sice, ach pane, nebíj nás více a - odpust' nám!

Na prosby naše nic nedá, na zádech karabáčem hledá – naše vini!

Jsou rovně měšťaná poddaní, od těch dřičů sužováni - jakož i mi!
My ledokdys s pacholky, koně když se zalíbí jezdit pro ně – odpouštíme!
Císaři, pane náš milý, zaporuč . by nás nesoužili, . naším vinikům!
Ach, dej nějaké polehčení, a rozprošť nás toho soužení - a neved' nás!
Dej, dej, prostředek malý, bysme všichni nezoufali – v pokušení!
Nedej nás více soužití, a více do krve odřítí, - ale zdrav nás!
My sice v Boha doufáme, a přece vždy couváme – od zlého !
Dej nám pane Bože, boží stálost, a po smrti věčnou radost. – Amen!
Tento selský „otčenáš“ byl dobře znám starým lidem i v obci naší.

Po dlouhé noci, nastal konečně den !!!

Roku 1780 nastoupil na trůn, císař Josef II. panovník osvícený, o blaho svých poddaných dbalý. Hned zrušil roboty, a nadto zavedl mnohé pořádky, jako „sazbu štolovou“ pro kněze, skoro až směšně nízkou, která měla být vyvěšena na dveřích chrámových k veřejnému nahlédnutí a mnohé jiné věci velmi opravil. Dne 13. října 1781 byl vydán „Toleranční patent“ kterým dovoleno poddaným hlásit se libovolně ke konferenci evangelického helvetské, (neboli evangelickoreformované). Ovšem církev římskokatolická zůstala církví státní, majíc ve všem přednost a rozhodné právo. Selští synkové už nemuseli žádat k povolení sňatku, nemuseli platit poplatky zato, že se ženili. Sedlák nebyl připoután k panství své vrchnosti. Pán musil jej propustiti, když o to požádal, úplně bezplatně, a poddanému bylo volno, usaditi se kdekoliv jinde, nebo vyhledati si zaměstnání, jaké chtěl. Dvorské služby poddaných i jejich dětí byli zrušeny. Ale nejdůležitějším ustanovením patentu bylo, že poddaný může se učit a může dát učit svoje děti jakémukoliv řemeslu, nebo umění nebo vědě. Toto ustanovení, mělo ohromný význam pro náš národní život. Přes mnohé selské spory, jako ještě v roce 1812 na Moravě a jinde, a mnohé revoluce vynutili si poddaní konstituci = svrchovaná moc lidu) svobodnou volbu svých lidových zástupců a svolání parlamentu. Dne 22. července, 1848, sešel se ve Vídni sněm, na kterémž podal návrh Hans Kudlich tohoto znění:

Vysoký sněm říšský, račiz prohlásil: Poměr poddanská, se všemi právy a povinnostmi z něho vyplývajícími od nynějška jest zrušen, s výhradou, zda-li a jaké odškodnění jest dáti. Odškodnění toto břitce vyvrátil a zamítl jeden Rusinský selský poslanec, a poslanec Polský Popiel, spolu s mnohými poslanci našimi. Dne 7. září roku 1848. byl konečně vydán osvobozující zákon, potvrzený Ferdynandem císařem, jemž se roboty zrušuje, a stanoví se podmínky výkupu, a náhradu, kterou měl dostati pán za bývalé práce a platy, jakož i za pozemky, dané poddaným v dědičné užívání, které měli rolníci vypláceti v menších ročních lhůtách. Roku 1849 dne 8. března byl parlament, který zasedal v Kroměříži rozpuštěn a tím zastaven další pokrok na delší dobu.

Když se ještě jedou vrátíme, na začátek 19. století, tu opět můžeme sledovat „ útrapy válek Napoleonských, které pro náš kraj nám vypisuje Jiří Wrbas z Písečného. Z posledního a srdečního vypravování jeho, mezi jinými vybírám toto:

Rok 1804 byl velmi mokrý, taktěž obilí na poli shnili, z toho následovala velká drahota. Rok 1805. byla drahota ještě větší, pro kterou není pamětníka, zima byla dokonalá , na nesvatý napadl sníh, a potrval po celou zimu, ještě v březnu netál, v dubnu ještě zima snihu mnoho, a draho, stejný trvalo. Žito 11 renský. jabka (brambory) za pět, oves 5 renský (rozumí se jedna míra asi 45kg. poznámka pisatele) jen leny a příze neplatili, v červnu teprve stomy začali kvést, žito bylo za 20, mírka prosa na 1. Chudí lidé prosili o kousek záboje na jídlo, 3. července byli lidé z okolí na trhu v Brně, ale pro nával kupců, mnoho fůr, přijelo prázdných, lidé hlasem plakali. 1. září byly žita ještě zelený, 11. října napadlo sněhu na 2 _____, potom málo který den, aby se nemetlo, ovsů ještě mnoho stálo, a byly jako chvoj zelený, k tomu vojna hrozná nastávala. Francouzi táhli k Vídni, tu se jím město poddalo, že se naší ani nebránili, klíče proti ním od města nesli. páni z Vídně ujížděli do Brna, do Olomouce,

císařskou kasu vzali až do Krakova. 29. prosince přitáhlo Francouzské vojsko od Jihlavy a od Nového Města, všeho pohodlí si přálo. tak nastal rok 1806. Francouzi byli ještě zde, dne 4. ledna odtáhli. (Z těch časů u nás známe nemoc pode jménem Francouzská „nemoc“, ale nevím, zda-li kdo byl nakažen jest nemoc dle dnešního pojmenování, trypl, Langr, sifilis poznámka pisatele). Zima byla pohodlná, Zápisy Jiřího Wrbase pokračují až do roku 1821. zaznamenává v nich drahotu a jiná neštěstí. Roku 1818 v máji, dělalo se lacino, o peníze velká nouze, leny nic neplatily. Roku 1820. bylo lacino, toho roku, se začal rychtovat novejšť štajrekrung, (myslím že steurzeulierung = nová úprava daní) a proto přišlo císařské nařízení, že posle Josefínského patentu vydaného z roku 1785. se má všecko dělat. Nové ale kontribuće, podle toho dávat musíme a jiné vrchnostenské povinnosti konat musíme a k tomu „domovní plat“. Z jednoho bytu po 20 fl ve stříbře. Stavení měřil jakýs obrjejr. Tím končím paměti Jiřího Wrbase z Písečného ze smutných těch dob. Začátkem 19. století, ve válkách fransouzských bylo mnoho peněz, zvlášť mlynáři, vozkové, zámožní sedláci a nejvíce dodavatelé pro vojsko velmi zbohatlo. Po vílce, Rakouská říše musila si vykoupit mít kotovými penězi ve zlatě a ve stříbře. Tím byla vláda nucena vydati velký počet peněz papírových (bankocedulí). Když pak státní dluh stal se nesnesitelným, vydala císařská vláda 20. února 1811. finanční patent, kretým papírové peníze padli na pátý díl dosavadní ceny. Tato strašidelná listina, rozeslána byla z Vídně tak, do všech zemí, aby ji zemští úřadové, teprve 15. března ve stejnou dobu otevřeli, a v celé říši rázem oznámili. Účinek byl hrozný.

Kontrybučenský fond. Roku 1788. vydal císař Josef II. patent, o sýpkách kontrybučenských. Do té doby, bylo se sýpkami takto: Vojnami, kterými sedlách velice trpěli, stalo se, že mnohdy uchránit ani tolik obilí nemohli, kolik nutně k osetí potřebovali. Některé rozumné vrchnosti v takové nouzi sedláků obilí ke setbě zapůjčovali, ale ppo žních od nich brali osmí díl více, než měli býti úroky z půjčky. Toho osmého dílu však si páni, kteří byli hodní nechávali, nýbrž ukládali jej na sýpkách pro budoucnost. Císař Josef II. zavedl snad první takový pořádek na svých panstvích. Roku 1788. k tomu přidal pro celou zemi patent, aby se sýpky všady zavedli a každý poddaná, aby skládal do nich třetí díl své výsevky, po tři roky po sobě. Tím způsobem každý poddaný majetník už roku 1791. měl na sýpce tolik obilí, že kdyby byla nouze dolehla, měl svého obilí na výsev dostatek. Kdo měl obilí nedostatek byt' byl podílníkem nebyl, mohl si obilí vypůjčit, k tomu potřeboval přimluvu nebo přípis od obce. V pozdějších letech, nahromadilo se obilí tolik, že bylo prodáno a z peněz uložených vznikly nýnějšť kontrybučenské fondy. - - - - - Jan Herben

do třetího i čtvrtého pokolení

Kontrybučenský fond uložen jest v kontrybučenské záložně, v místě pobytu předsedy. V každé obci jest jeden člen ze spadajících obcí do kontrybučenského fondu jako člen výboru, který si volí představenstvo na dobu asi 6 let.

Tento člen řídí Kontrybučenskou knihu, připíná a vydává z čistého výnosu kontribučenského podíly podílníkům. Podíly nejsou každý rok stejné. Normální podíl bývá 1 Koruna z 1.ha.

Kraj Jihlavský

obec Míchov

Panství Bystřice a Rožinka.

Seznam

Majitelů oněch rustikálních pozemků, jež ve spisech Josefínského katastru z roku 1788 naznačeny jsou co orná od domu neoddělitelná půda.

číslo domu	Jméno majitelů	Výměra jitra	sáhy	Podílem: zlatý kr.
1.	Goliášek Thomas,	36	1537 5/6	372. 96.
2.	Holota Johann,	32.	852 4/6	328. 28

4.	Holota Georg,	30	1350 3/6	311.	24.
5.	Bednarž Anton,	35.	801. 4/6	358	23.
6.	Valla Josepf,	30.	598. 4/6	306.	50.
8.	Toman Mathes,	33.	241.	334	51.
9.	Hornias Mathes,	31.	532 2/6	316.	17.
11.	Holota Franz,	13.	31. 5/6	131.	38.
14.	Cžerný Georg,	1.	460. 4/6	13.	
17.	Dostal Karl,	41.	455 8/6	416.	60.
19.	Uhlíř Venzl,	38.	803. 1/6	388.	51.
20.	Homolka Venzl,	80.	522	810.	55.
	Dohromady:	405.	118. 1/6	4087.	93.

Rožinka ihu 31. den december 1789.

Georg Josepf Kržítschek
direktor

Vyhotovil v Brně dne 30. listopádu 1868

Josef Marel

(Dle Kontrybučenské knihy)

Takovým členem po více let byl Josef Homolka rychetník číslo 20. Po něm byl zvolen Hynek Havel číslo 19. asi od roku 1910.

Rody podílníků vyjmenovaných na přední straně, kteří nám tento kontribučenský fond založili, ze kterého dodnes máme užitek, v obci naší úplně vymizeli, buď vystěhováním, buď po „meči“ vymřeli, a jen některý po „přeslici“ se zachoval, přijavše provdáním jméno mužovo a tak přišli v zapomenutí. Ze jmenovaných se nejdéle udržel rod Homolků, Uhlířů, Bednářů, Goliášů, a Hornáků jenž v nestejném postavení s rodem tím, trvá dodnes. Nejstarší rody v obci naší jsou: Rod Wávřů (strana 35), Hudců, a rod Kašů jenž od roku 1800 jest na jednu a též číslo. Starší rody jsou: Rod Vrátného, Wašíků;

1793. Měl Míchov 29 čísel domovních, 36 rodin, 235 duší, 220 jochů orné půdy, a 100 jochů luk.

Při nové politické organizaci v roce 1850, byla tu utvořena místní obec, o rozloze 605 jiter, (1 jitro = 0,58ha) s 266 obyvateli, a jeho první představenstvo zvolili: Jan Bartoň č.2 starosta, Jan Bednář č.5 a Václav Kadlec radní, výbory: Fr. Straka č.9, Václav Homolka č.20, Václav Bartoň, Jos. Bartoň a Pavel Ambrož č.17.

Posloupnost dalších starostů od kdy, do kdy:

Bednář Jan, čís5. – od r. 1853-1859.

Homolka Rich. čís20. – od r. 1850-1868.

Straka Jan, čís9. – od r. 1868-1874

Bednář Jos. čís5. – od r. 1874-1888

Kopistka Fr. čís.6 – od r. 1888-1891

Mitáš Jos. čís5. – od r. 1891-1894

Homolka Jos. č20. – od r. 1894-1903

Směly Jos. čís5. – od r. 1903-1909

Havel Ig. čís19. radní, 1909-1910

Havel Ig. čís19., starosta 1910-1913

Chalupník Jos. čís11. – od r.1913-1915

Havel Ig. čís19. – od r. 1915-1919

Mitáš Jos. čís.2 – od r. 1919-1923

Kapitola 3.

Válka světová

Daň z krve, kove si od pradávna vojenská povinnost, kterouž každý zbraně schopný jinoch jest povinen a zavázán, svému státu platit.

Povinnost tato potvrzovala se hned při „odvodu“, pak při nastupování presenční aktivní služby rekrútu (nováčku) přísahou. Odvody odbývají se na jaře, a služba vojenská nastává na podzim v měsíci říjen.

Přísaha vojenská, až do roku 1918 zněla takto: Naše válečné vojsko má nám Františkovi Josefovi I. z boží milosti, císaři Rakouskému, apoštolskému králi uherskému, králi Českému, Dalmatskému, Chorvatskému, Slovanskému, Haličskému, Vladimírskému, a Illirskému, arcivévodovi Rakouskému, velkovévodovi krakovskému, vojvodovi Lota = rynskému, Salzburskému, Štýrskému, Korutanskému, Kroňskému, Bukovinskému, Horno-Dolno Slezskému, velkoknížeti Sedmihradskému, markraběti Moravskému, knížecímu hraběti Habsburskému, a Tyrolskému učiniti tuto přísahu: Přisaháme slavně, Bohu všemohoucímu, že chceme, Jeho apoštolskému Veličenství našemu knížeti a Pánu Františkovi Josefovi Prvnímu, - z Boží milosti, - císaři Rakouskému, - králi Českému, Apoštolskému králi Uherskému, a tak dále, a tak dále, věrní, a poslušni býti, - že též chceme a budeme generálův Jeho Veličenství, vůbec všech představených a vyšších svých poslouchati, je ctíti, jich schraňovati, rozkazům a nařízením, jich v každé službě, dosti činiti, proti každému nepříteli, buď su kdo buď, a kdekoliv vůle Jeho Veličenství Císařského a královského toho požádá na vodě i na zemi (v roku 1916. ve vzduchu) ve dne i v noci v bitvách i v útocích, v secích, a v každém jiném podnikání, vůbec na každém místě každého času, a v každé případnosti udatně a zmužile bojovati že nechce me svých vojův, praporů, korouhví, a střeleb nikdy spouštěti, s nepřitelem v nižádné ... nejmenší srozumění vcházeti, že chceme ve všem dle vojenských zákonů a jak už hodné vojáky náleží zachovati, a tak čestně žíti, a čestně zemříti. K čemuž nám dopomáhej Bůh všemohoucí – Amen!

Přísaha byla směrodatná v plnění povinností, zvláště pak při udělování trestu, na tuto se nejvíce poukazyvalo, a to v době válečné. Povaha dějin této doby toho žádá, abych se předem zmínil o občanech našich, kteří dle paměti se zúčastnili válek dřívějších.

Válečného tažení v roku 1848. se zúčastnili: František Goliáš číslo 32. a Václav Machaček číslo 34. Tento druhý byl raněn do palce u ruky a pobíral podporu 4 krejcary dennů jako (grazial). Roku 1859 u Solferyna byl Čeněk Hudec, čís.13. Polního tažení v roku 1866 se zúčastnili: František Jíra, a Ján Kryštof, tento byl raněn do ruky. Roku 1878 v Rosni: Ulbín Kalášek, číslo 8. a Josef Ambrož číslo 47. Nepokojů v Rosni v letech 1908-1909 byli přítomní František Řádek a Hynek Fajmon číslo 25.

Rok 1914.

Krásu a příjemnost jara toho kalily jakés neviditelné chmůry, zvěstující bouři, kteréž se nenápadně přivalovaly od roku 1908 kdy Bosna a Hercegovina přivtělena byla k Rakousku. Následník trůnu František Ferdinand Este, nařídil velké manévry (polní cvičení) v Bosni na památný srbský svátek „Widovdán“ tojest 26. a 28.*) června přesto, že byl upozorňován ministrem Biliňským že není radno dráždit bosenský lid, na jejich svátek.

První mrak se ukázal dne 26. června v obci naší, když přišla zpráva, že následník trůnu byl v Sarajevě zavražděn. Zpráva ta do obce naší přišla k večeru. Někteří soudnější občané nad

zprávou tou, povážlivě vrtili hlavou, předvídjíce, že z toho může být vojna. Pravdivost předpovědi této stále potvrzována byla tím, že dne 27. června došla děsivější zpráva, že po Čechách jest vyhlášena částečná mobilisace. Dne 28. července odváděl již Josef Mitáš, rolník číslo 2. svého koně, jenž byl již dříve klasifikován (odveden) k účelům vojenským, (válečným) tu obec naše se seznamovala hrozícím nebezpečím úplně. Můžové kteří byli povinni k vojsku, pracovali tyto dny ledabyly a nejistě. Večer scházeli se v hostinci s věci rakovali a každý věděl něco nového. V pátek, dne 30. července, asi o 11. hodině večer, byli ještě někteří mladší můžové v hostinci u pana Ignace Havla, když tu kdosi zavolal: „Už je to tu!“ Byl zde posel od okresního hejmanství, kterýž přinesl k obecnímu starostovi žlutý plagát „listinu mobilisační“ jenž nesla nádpis: „Mým národům!“ jenž volala všechny muže povinné k vojenské službě staří do 38 let.

We vedlejších „Manifestu“ pravil císař mezi jiným toto: „V této vážné hodině, jsem si plně vědom následků mého rozhodnutí a své zodpovědnosti před Všemohoucím. S klidným svědomím nastupuji cestu, kterou mi ukazuje povinnost... Důvěřuji Všemohoucímu, že mým zbráním pomůže k vítězství!“ Tak zahájil nábožný císař hroznou vražednou válku.

Obecním starostou byl tehdy Josef Chalupník číslo 11. rodem z Veselého, tehda 35 roku stár, taktéž k vojsku příslušný. Zděšení bylo hrozné. Tu chvíli hned budil jeden druhého ze spánku, porozuměvše zprávě kterou dotyčný zdělil, tetelil se zimou, a do rána již nikdo nespál. Ženy plakaly – můžům bylo neveselo.

V sobotu ujednáno, že budem rukovat až 1. srpna, by každý 2. srpna ráno, mohl se hlásit k presentační službě u svého pluku. Byla tehdy neděle a dusno k nesnešení.

Každý v úzkostlivé bolesti, očekával té hrozné chvíle odchodu, neboť se každému svíralo hrdlo a tajil dech.

Odpoledne, as o 2. hodině, sešli se všichni u pana starosty, kteří měli rukovat. Tu pan starosta obce Josef Chalupník číslo 11. a Jan Vávra rolník číslo 6. přijeli s koňmi zapřaženými do žebříňáku, aby prokázali narukujícím tu mnohemu poslední službu, a zavezli nás na nádraží do Rozsoch. Ženy, a mnoho lidu jelo s námi.

Pronikavý pláč mužů i žen, rve nitro ještě dnes každého současníka, neboť scény při loučení byly srdcervoucí, až k zalknutí, kterých nedovede pochopit ten, kdo je neviděl. Mnohý tupě hleděl před sebe, přál si, kdyby mohl odejít v noci, by toto zděšení a nárek domácích neviděl a neslyšel, že by jemu bylo volněji. Na nádražích mísil se nárek a pláč narukujících, pak opuštěných žen, dětí, rodin, v sinfonii hrůzy a děsu nad deptavým Lidstvem.

Těchto několik desítek hodin bude patřiti k nejsmutnějším chvílím v životě všech nás.

Rád nešel nikdo – ale musilo se, každý se těšil tou blahou nadějí, že válka dlouho trvat nemůže. Tedy dne 2. srpna odešla tak zvaná první „výzva“, všichni to schopní mužové staří do 38 let, byli to: Šikula František, číslo 23., Richard Šikula z čísla 10. podruh, Šikula Richard starší, Josef Prosecký číslo 10., Matuška Alois z čísla 12., Hudec František číslo 14. František Prosecký, Moravec, František, Josef Procházka číslo 42., Dudek Jan číslo 47.,

*) Widovdán = 28/6, národní svátek strašné bitvy na Kosovu kde padl Srbský car Lasar.

Poli, roku 1389

Topinka František, číslo 17., Radek František čís. 43 dnešní kronikář. Za několik dní potom, narukoval Josef Mitáš, rolník číslo 2.

Toho roku byli velmi ranní žně a dosti bohaté. Hned po odchodu vojínu 3. srpna šli někteří hospodáři sekat žita. Ztráta narukovavších mužů byla dosti citelná ale odbyla se. Na to za par dnu rukovala výzva druhá to jest muži do 42 let. Rukoval František Topinka číslo 20. a Jan Horňák čís. 45.

Dne 21. srpna, po polednách, bylo úplné zatmění slunce, což tomuto času hrůzy, dodávalo vzezření ještě strašlivějšího, zvláště pak nám, kteří tou chvíli jsme překročili hranice Ruské říše a v temnotě nastávajícího zatmění poslouchali z dále hučení děl. Hrobový tento pocit

blížíciho se pekla, který tou dobou jsme měli jest nepopsatelný. Nyní, ale to, čeho se rodiny narukovavších nejvíce strachovali, přicházelo jedno po druhém. Byly to zprávy různého obsahu. „Ten jest nemocen, ten zajat, ten raněn, ten zabit a tak dále. První raněn z obce naší byl František Řádek, nyní číslo 47. na Ruském bojišti dne 24. srpna odpoledne šrapnelem do levé nohy do nahrtu. Rána byla lehká ale přesto dostatečná, že k dalšímu boji jsem byl neschopen, prozatím dalších hrůz válečných ušetřen. Po úplném vyhojení šel jsem do pole podruhé, dne 22. července 1915 když jsem setrval (abych spasen byl) až do konce války, 13. listopádu 1918 přišel jsem domů. Zde prosím malou poznámku: Jelikož tehdy a již dávno před tím, byl jsem v naprostém rozporu s náboženskými názory, předvídali o mě někteří, že mě neblahé následky z mého uvěrectví vzejdou, tu očekávali, co se semnou stane, né že by mě něco zlého přáli, neměli proč a nebyl jsem tak zlý, ale „prst boží“ měl osud můj (píši tak ze zdvořilosti) zpečetit a rozhodnout, dopadlo to zcela opačně, jako na vzdor těmto „bůh“ jelikož jiného pojmenování dosud nemáme, mě ochránil.

Pak následovaly případy další a hroznější. Procházka František, číslo 42. onemocněl úplavicí, zemřel 24. 9. 1914. Bojoval na Ruském bojišti.

Richard Šíkula číslo 10. onemocněl úplavicí, k tomu dostal tyfus, 1914 uzdravil se, ale více boje se nezúčastnil. Šíkula František, číslo 23. byl raněn do ramene lehce v boji v Karpatech, 1914 uzdravil se. Roku 1915 šel do boje po druhé, když byl zajat u Břežan 5. října 1916 a při zajímání raněn do nohy. Ze zajetí vrátil se zdrav.

Moravec František, zahynul aniž vím určitě kde.

Matuška Alois z čísla 12. ženat v Hlubokém v Čechách jemuž byla noha uražena ve stehně, uzdravil se, ale domov měl v nepořádku ze strany ženy bydlel v invalidním domě.

Hornás Jan, čís. 45 zabit.

Prosecký František, zabit u Dněstru 1915 na jaře.

Šíkula Richard starší, zajat na Ruském bojišti 1914.

Prosecký Josef číslo 10. a Dudek Jan, číslo 47. sloužili u pioneru, vrátili se zdraví.

Josef Mitáš, číslo 2. kteréhož mimo útrapy válečné, potkalo neštěstí rodinné totiž: celé stavení s veškerým živým i mrtvým inventářem lehlo mu popelem, takže přišel na žádost na dovolenou a našel svůj majetek v sutinách; na to dostal trvale dovolenou.

A tak válčilo se dál s požehnáním, s nadšením, podle zákona z boží milosti, pro korunovaného tyrana, jemuž byla dlouhá chvíle na trůně.

Mnohý umíral s prokletím na rtech těm, kteří neštěstí jeho zavinili, loučíc se v duchu se svými ve chvíli té nejposlednější.

Rakouská armáda ztráty měla velké, proto mužstvo stále bylo doplňováno. Agenty byly třikrát až čtyřikrát do roku. Bez dlouhého předběžného nácviku byli posíláni na frontu. Byli to:

Josef Novotný, číslo 31. dvakrát raněn na Italském bojišti, vrátil se zdrav.

Josef Kryštof, podruh číslo 49. zajat na Italském bojišti, vrátil se zdrav.

František Hudek, číslo 16. zajat u Koňuch 1. července 1917, vrátil se ze zajetí zdrav.

Josef Kalášek, číslo 8. padl 7. října 1916. u Břežan na Lisonii kopci.

František Topinka padl na Italském bojišti snad garovým plynem 1917.

Jan Vávra, číslo 6. raněn na Italském bojišti, kdež mu byly rozity obě nohy, zemřel v nemocnici ve Vídni.

František Vávra, číslo 28. zemřel v Hallu v Tyrolích roku 1917.

Jaroslav Buchta, číslo 13. padl na Italském bojišti, 20. 6. 1917.

Jan Prosecký, číslo 40. onemocněl v Bozenu v Tyrolích kdež pluk po přejitých bojích byl na odpočinku v (Etapu) „zázemí“ zemřel roku 1918 v nemocnici v Pardubicích.

Tito poslední dva, Jaroslav Buchta a Jan Prosecký, tento podruh otec čtyř dětí vypsáni byli obecním úřadem na místě odvodu, pouhým příkazem okres. pol. správy, kopání zákopu, ale při třídění (musterungu) na těchto pracovních oddílu, byli uznáni oba za schopní ku zbrani, oba padli.

Václav Kaša, číslo 7. raněn do hlavy a uraženo mu kousek boltce u ucha na Italském bojišti, na Monte Grapo.

Josef Šikula raněn do hlavy na bojišti Srbském.

Josef Chalupník starosta číslo 11. po odchodu první výzvy, tedy po mobilisaci byl asi týden doma jako starosta, aby dal obecní úřad do pořádku a tento předal nenarukovavšímu prvnímu rádnímu. Ale už měl již druhý rok domobranecký pas (landsturnpas) měl nárok jako starosta na jeden rok dovolenou, kteroužto obdržel a tak byl doma až do srpna roku 1915 a vedl starostenský úřad. Potom ale přec musel narukovat, byl těžce do levé ruky, která mu ztěžila zůstala, ovšem skoro úplně chromá.

Tomu se říkalo, kteří padli ve válce, „že padli na poli“ Slávy a cti! Hrůzy válečné neutuchaly, a pláč žen doma stále se stupňoval, zvláště když byli voláni k asentu (odvodu) všichni muži, staří do 50 let.

Již byli přebráni hoši 17ti letí, z nichž odveden byl syn Jan Houdek, číslo 18. Z mužů do 50ti let starých odvedeni byli tito:

František Vávra, číslo 28. jehož jsem opsal již shora.

Karel Groulík, číslo 21. obecní kovář, byl jako nepostradatelný kovář, -propuštěn.

Ignác Havel, rolník, číslo 19. byl vyreklamován jako první rádní, zástupce starosty.

Josef Řádek, podruh, číslo 43. vrátil se zdrav.

Jan Vašík, číslo 35. vrátil se sice, ale podlehl útrapám válečným, zemřel 27. prosince 1918 doma.

Jan Houdek, číslo 18. vrátil se zdrav, též oba jeho synové Jindřich Houdek a výše zmíněný Jan Houdek vrátili se zdraví.

Hudec František, číslo 14. vrátil se zdrav.

Josef Vávra, číslo 29. vrátil se trochu chorý.

Řádek František, číslo 8. vrátil se zdrav.

František Uherka, číslo 17., Josef Uherka a Bohumil Uherka číslo 44. tři bratří vrátili se zdraví.

František Topinka, číslo 17. vrátil se zdrav.

František Straka, číslo 12. vrátil se zdrav.

Bohumil Bartoň a Josef Bartoň, číslo 41. vrátily se zdraví.

Josef Smělý, číslo 5. jsa v zázemí vrátil se zdrav.

František Buchta, číslo 13. sloužil již dva roky aktivně pak po celou dobu války u dělostřelectva, vrátil se zdrav.

Karel Groulík syn, navrátil se s nemocí ledvinovou jinak zdrav.

Řádek Vincenc, číslo 22. vrátil se zdrav.

František Novotný, číslo 27. vrátil se zdrav.

Alois Hanus, číslo 32. vrátil se zdrav.

Josef Zezula, číslo 34. vrátil se zdrav.

Palešek Josef, číslo 37. vrátil se s chorobou plicní.

Straka František, rolník číslo 9. byl také odveden ale vyreklamován k polnímu a lesnímu hospodářství.

Mnohé tyto reklamace odbývali a se prováděly na čistém podkladu písma svatého: „Dar oslepuje oči svatých a převrací slova spravedlivých.“ Rovněž na tomto podkladě, vyřizovali se podpory jednotlivým ženám, narukovavších mužů neb synů, aby žádost byla řádně napsaná, a aby byla příznivě vyřízená bylo třeba všude mazat máslem, hrkat vejci, byt zaprášený od mouky, na znamení že nějakou přinesl, a za větší milost, jako za zproštění povinnosti narukovati k vojenské službě, bylo třeba dáti panu hejtmanovi dar větší (prase).

Nyní vraťme se opět do roku 1914 a nahlédněme do života našich občanů. V obci bylo jako po vymření, jen ženy, děti, a některý stařec byl k spatření. Ve městech byla bída zlá, až z Prahy k nám jezdili pro trochu mouky, másla, mléka, vajec i bramboru, vyměňující za to

oděv, prádlo, mnohdy i ze sebe a mnohé jiné věci. Tehdy srdce mnohých hospodářů zatvrdla se a za životní potřeby požadovali ceny příliš vysoké a mnohý ani když měl, prodati nechtěl. Schledavše to úřady, byly z toho důvodu stanoveny na veškeré životní potřeby ceny maximální; překročení těchto cen bylo přísně trestáno. Přesto jenom mnozí obilí odvezli do mlýnu a tam za velké peníze prodali.

Ženy narukovavších mužů neměly také na různých zrovna ustláno, mužské síly všude chyběly, tu byly ženy nuceny samy trávu a obilí kosou sekat, orat, vláčit a s potahem jezdit, a domácí i polní práci obstarat, a přitom ještě jedna druhé při sečení neb jiné složitější práci si navzájem pomáhat. Tu mnohá zapomněla opratě odvorat, tam obilí přivláčit a mnohé jiné chyby z nedopatření hospodyně dělaly, neboť byly starostmi a práci přetíženy, vše konaly z lásky a z ohledu jedna před druhou a pak až z vojny přijde „starej“ aby neřek, inu že špatně hospodařila. Tu také není divu, že taková hospodyně za nádlidskou námahu chtěla býti nádobyčej odměněna, snad ani neuvážila, že na penězích těch lpěla krev a míza bezzemků. Každý viděl jen svoje Já! Sobectví toto měrou vrchovatou naplňovalo stálé rekvizování obilí, dobytka, tudíž z obavy nedostatku ani nikdo nechtěl ničeho prodat. Peněz si nikdo nevážil, neměli u lidu ceny.

Lid nevycházel ze strachu před stálými komisemi rekvisičními, obilí lidé schovávali do jam, které měly vykopány v odlehlém místě ve stavení, do lesů do hnoje i do záchodů, kdež prý bylo nejistěji schováno. Tu se dá předvídat, že takto uschované obilí se mnoha zkazilo a zničilo. V našem okolí prováděl rekvisici jako obilní komisař František Brázda z Kadova, Josef Chalupník z Míchova číslo 11, a Řádek František z Javorka. k asistenci mívali někdy jen četníka, někdy celou patrolu vojenskou. Prolezli každý kout v chalupě a vše přeházeli, třeba celý ráz (stok) slámy. S hodnějšími vojáky měly ženy a mladé dívky legraci. Poslední rekvizice na obilí u nás byla roku 1919. Tehdy pan František Brázda již se hlásil, né jako obilní komisař, ale jako náš „přítel a soused“. Pře rekvisiční komisi museli lidé schovávat i mosazné nádoby, kliky u dveří, vše co bylo mosazné potřeboval král. Konečně byl obci naší zrekvizován i zvonek na zvonici a obec dostala zaň 228 Korun to bylo roku 1917. Měl váhy 28 kg na dráhu do Rozsoch vozil jej Jan Fajmon mladší, číslo 25. a dostal za cestu 3 koruny.

Po celou dobu války byl okresním hejtmanem Hroneš „modrá krev, černá ruka“ rakušák urozený, prikazoval, vyhrožoval jednotlivým komisím, rovněž tak starostům by byli dbali jednotlivých nařízení, by obce i obecnstvo upisovali pujčky válené, co možná největší, nabádal by se hojně odvádělo obilí a dobytka, k tomu účelu v každé obci byla zvolená komise obilní, pro soupis dobytka a pro mnohé jiné, často lidé neschopní a jednostranní, dle toho se také občanům i vedlo a dařilo, kdo byl vlivnější, byl mnohého ušetřen, a druhý na to doplácel. Ignác Havel rolník číslo 19. byl tím časem jako vyrekhemovaný první radní, totiž zproštěn na neurčito od vojenské služby. Od měsíce srpna 1915 tedy po odchodu dřívějšího starosty Josefa Chalupníka číslo 11. převzal úřad starostenský a vedl jej až do konce roku 1918. Z výše psané povahy pana okresního hejtmana Honeše nepřilíblahé paměti a z postavení tehdejšího úřadujícího rádního Ignáce Havla, vůči války, dá se soudit, že byl přímo nucen, zachovat se téměř dle přání. Tak roku 1917 obec upsala 1000 Korun na VI-VII válečnou pujčku, ale obec peníze neměla, tedy je obec musila vypůjčit v Občanské záložně v Jimramově a splaceny byly až v letech pozdějších po válce. I ve škole po dětech se peníze vymáhali a vylákali, vše na účely válečné.

V době válečné, práce starostenské bylo mnoho, stále soupisy. Soupisy pozemků osetých, sklizně, sčítání dobytka jatečného, dodávky tohoto, vyřizování písemností, svolávání občanů, zásobovací archy, vdovy branců, vydávání moučných lístků, cukerných lístků, konečně byly lístky i na tabák. Rozdělování různých přídělů jako: mydlo, niti, marmeláda, petrolej, a jiné, zvláště petrolej byl věcí hledanou, neboť tohoto byl naprostý nedostatek, lidé svítili loučemy, jako za starodávna, nebo užívali jako svítivo vaselín, koňské sádlo, lůj i máslo, když ale nebylo toho, ani onoho, jak praví jedna válečná píseň? „tak mnohá rodina, svítala jen očima“.

Petrolej přicházel do obce, jako přiděl ke starostovy, ten jej rozdělával dle velikosti domů, pro sebe ponechával větší část, s poukazem na večerní úřadování; na rodiny chudé zbyla jen nepatrná část, obyčejně 1/8 litru na měsíc. Dále psaní a potvrzování žádostí vojínům na dovolené, potvrzování podpor ženám sloužících vojnů, zvláště tyto úřadující rádň Ignác Havel nerad potvrzoval, a to proto, že tehdejší okresní hejtman Hroneš nabádal, by byly, kde to možno omezeny. Obecní sluha, od běhání po vesnici mohl si paty udrat. Obecním sluhou byl Anton Buchta, ročního platu mě 90 Kč.

Tím časem v době válečné, zvláště ke konci války, prodávalo se veškeré obchodnické zboží jen jako pouhá válečná náhražka. Válečnou náhražkou byly látky na oděv, tkaní z papírových nití, mydlo, cigorka, káva, mydlový prášek, tabák z bukového a jiného listí, ani jako tabák nepáchl, mouka bramborová, kukuřičná, snad prý i mlynáři měly dovoleno jakousi náhražku přimichovat do obilí hospodářům, kteří si přivezli obilí vlastní ku semletí, (ale nevím to jistě). Mleté obilí bylo dovoleno hospodářům jen na lístky pro 1 osobu 25kg na měsíc (viz. strana 107) což pro rodiny daleko nestačovalo, zvláště v obci naší, kde jsme odkazováni na mouku a brambory, neboť masa se používá velmi málo, snad jen někdy o svátcích. Proto hospodáři majíce známost s mlynářem, mleli dvakráte i třikráte na jeden a týž lístek. Lidé chudší nosili obilí na zádech v době noční do mlýna do Jimramovských Pasek, kde byl asi nějakým úplatkem menší dozor četnický.

Tím časem a za takovýchto okolností mlynáři velmi kradli a lidi tomu všemu museli mlčet, nechtíce přijít v nemilost pánu otců! (tak se dříve mlynáři nazývali) Jelikož mnohé životní potřeby nebyly vůbec tím časem k dostání, pomáhali si doma ženy tím, že si je připravovali sami doma. Tak vařili sami doma mydlo, pekly perník, vařily pivo, zvláště toto, když se mnohé nepodařilo, ani s uctivostí nebylo možno pivem nazvat. Rovněž i jiné věci často se mnohé zkazily, že z toho byl hotový patlanic, zvláště při výrobě mydla a po domácku uměle dělaný med z podmáslí a z cukru. Kuřáci kouřili místo tabáku bukové listí, mateřídoušku a jiné byliny. Také tím časem se u nás hojně pěstoval tabák v zahrádkách, nebylo to dovolené, ale také to nikdo nezakazoval, až v roce 1922 když již bylo možno koupit tabáku dostatek, bylo pěstování domácího tabáku úředně zakázáno.

Vojíni dovedně předstírali nemoci, všelijak dovedně si bolesti dělali, všelijakými jedovatými, a věcmi jako starým sýrem, vápnem, leštídlem na mosaz, povážlivě bolesti rozkvasily, jen aby se udržely v nemocnici a nemuseli do války, raděj zdraví dávali v šanc. Pozoruhodné jest to, že nikdo nějakou trvalou (chronickou) bolet si nezachoval, každý se dokonale vyléčil. Hůře v tom byli ti, kteří (švindlovali) simulovali na nemoci vnitřní, na prsa, srdeční vadu a jiné. K tomu účelu kouřili cigarety močené v octě, pili na lačný žaludek silnou černou kávu s rumem, křidu, a mnohé jiné věci, které ač zprvu zdáli se nenápadné, zanechávali po sobě zlé následky, zvláště u toho, kdo byl již předem chatrného zdraví.

Lid obecný byl nucen dávat se očkovati proti neštovicím. Od nás z Míchova chodili do Jimramově kdež očkoval Dr. František Veselý obvodní lékař, muži i ženy. Ale někteří přece nešli, ale nic se nestalo, kdo byl očkován neonemocněl a kdo očkován nebyl, také neonemocněl.

Ku konci války disciplinární chování u vojáku vymizelo. Hymna Rakouská: „Zachovej nám Hospodine“ zpívala se všelijak zkomolená s posměškem. Vojíni z dovolené nevraceli se v pravý čas, později zůstávali doma vůbec. Ptal-li se takto doma jeden druhého kde slouží, odpověděl tázaný „U zeleného kádru!“ to jest na pojmenování tehdejšího: ersackader batalion. Dle dnešního: náhradní těleso prapor. Vojíni kteří byli blíže jako v Jihlavě, v Brně jezdili domů na „černo“, to jest bez „propustek“. Celkem již se cítil blížící se konec války.

Za války, za nepřítomnosti otců mládež velmi mravně poklesla, což bylo příliš zřejmé u chování chlapců vůči lidem starým.

Peněz bylo totiž dostatek tak mezi lidmi, ale pro nejasné poměry si lité těchto peněz nevážili, jakby slušelo. Kdo šetřil, později liboval si.

Chlévy na dobytek u hospodářů byly na polo prázdné, což činilo smutný dojem na každého hospodáře. Umělá hnojiva, nebyly k dostání a které byly, byly špatné hodnoty.

Následkem války, stalo se v obci naší 6 vdov a 15 sirotků. Jsou to: Františka Procházková, rozená Hudková číslo 42. bez dětí. Josefa Topinková, rozená Jírová, číslo 20., 1 dítě, Julie Prosecká, rozená Korbičková, číslo 40., děti 4, Anna Vávrová, rozená Kořistová, číslo 6., 4 děti, Josefa Vávrová, rozená Skalníková, číslo 28., 2 děti, Františka Hornášová, číslo 45., 4 děti.

V světě křesťanský – zastyd' se!!!

V listopadu 1914 vypsána byla první válečná pujička. Prvních šest válečných pujiček vyneslo 23.229 milionu K. Sedmá válečná pujička jen hejtmanství Novoměstském vynesla 5,300,000 K.r.m. = (rakouské měny)

Denní dávka ovsu pro jednoho koně byla stanovena 3kg, později jen 1kg a v roce 1917 byla dávka pro 1 koně určena jen 1/2kg ovsu na 1 den.

Převrat, - 28. říjen 1918

Náš nezapomenutelný Jan Amos Komenský 1592-1670, veliký učitel národů, poslední biskup Jednoty bratrské předpověděl toto: „Věřím Bohu, že po přejítí vichřic hněvu, hříchy našimi na hlavy naše uvedeného, vláda věcí Tvých k Tobě se opět navrátí – ó lide můj Český.“ To se naplnilo skutečně po všech minulých útrapách 28. října 1918.

Zpráva ta přijatá byla s radostí všech až na ty, kteří věděli že jejich drazí více nepříjdou. Jinak ale radostné pohnutí mocnou vlnou projelo jinak tichou zádumčivou vesnicí. Vojíni, kteří byli na dovolené, již beze strachu zůstali doma, ostatní vojíni, kteří byli dosud na frontě, přicházel jeden po druhém, skoro každý den některý přišel. Radost ze schledání byla veliká, přesto že každý voják vzláště z fronty, nesl sebou velké množství různých cizopasníků, nejvíce vši. Skoro každý voják, dříve nežli vkročil do světnice, odložil svoji uniformu na úctivou vzdálenost, a ponechal „vši“ podle zasloužení, jejich osudu.

Také i zde sletěl orel s trafiky (prodej tabáku) aby byl zašlápnut. Tím časem zde ještě řádila Španělská chřipka, to jest nemoc, na kterou v okolí mnoho lidí zemřelo, v obci naší stonali na tuto nemoc skoro všichni občané, ale nikdo nezemřel.*

Tehdy se zde vyskytli dvě nové slova: „Keřas a aprovisace“. Sehnal jsem všechny svoje jazykové vědomosti, ale márně jsem se namáhal zvědět, co ty dvě slova znamenají, až jedna tetička mě řekla, že to první značí „válečného zbohatlíka, a druhé slovo znamená „potravinový“, které do obce přicházejí jako „příděl“ na listky, nejšpatnější kvality.

*Španělská chřipka, byl prý to „mor“ jako po každé válce, ale to tak strašlivě na lidi nepůsobilo – slovo „mor“ tot' strašlivé, proto nemoc ta pojmenovaná, „Španělská chřipka“.

(poznámka Kronykáře)

1741. Vrchností prováděli občas pozemkové úpravy. Poslední z nich byla provedena v první polovině 18. století. Vrchnost mlčky trpěla, když její dělníci po vymácení části lesa, pro skelné a železné huti, nebo hamry si postavilo na vhodném místě mýtiny chaloupku a paseku postupně zpravovali a osévali, nebo když si pilní starší osadníci kus takové paseky k obdělání přibrali. Takovýto pozemek užívali zdarma. Teprve po řadě let (asi 20) když bylo kamení vybráno a půda přiměřeně zdělána, vrchnostenští úředníci pozemky odměřili, a odměřili z nich roční plat, tak zvaný úrok a robotu. K pozemkům lénním to jest dědičným čítali se mnohem později, a to tehdy, když po vyměření, při převodu na nového majitele zapisoval se grunt, nebo chalupa, na určitý trvalý peníz ocenění, do gruntovních register. Jednotkou měřičskou byl čtvereční sáh (1 sáh se rovná 360 m² míry dnešní). Jednotkou poplatnou, měřice výsevku,

(asi 42 kg žita) a dělicí se na achtele a mírky, a normální převodní poměr pro nejhorší pozemky (poslední třída pozemku) byl 600 sáhu, nejvýše 700 sáhu čtverečního na jednu měřici. Kde byly pozemky neúrodné a kamenité, tam se čítalo 800 až 900 čver. sáhu na 1 měřici. Úrok činil 8-16 krejcaru z 1 měřice. (platební jednotka byla 1 zl. rynský, po 60 krejcarech, 1 krejc. po 4 denarech). Za 1 míru žita se platilo 1 zl. 30 kr., tedy, za 45 krejcarů bylo možno koupit půl míry žita, a počítal se ze dvou třetin pozemků, proto že tu bylo třetinové hospodářství; tedy jen dvě třetiny pozemků se obdělávaly a dávaly užitek. Snížením sazby, vyrovnávaly se rozdíly v rozloze, nebo v jakosti pozemků jednotlivých osadníků. Po úpravě pozemků, roku 1741 kvůli rozpočtu roboty, měl sedlák 90 měr polí a 20 měr luk.

1770. se provádělo číslování domů.

1789. dne 10. února vyšel tak zvaný patent berní a urbaniální, jenž stanovil, že poddanému musí z hrubého výtěžku půdy jeho zůstatí 70%, ostatních 30% mělo připadnosti jednak na kontribuci, (jež měla obsahovati jen 12% výtěžku), jednak na všechny povinnosti k faráři a vrchnosti, robotu v to počítaje, za něž tedy měl poddaný platiti všeho všudy zbývajících 18%. Zákon vstoupil v platnost 1. listopádu 1789., ale podlehl s obecké nespokojenosti postižené šlechty, trval jen půl roku, přežil zákonodárce svého o několik měsíců. Nástupce Josefův, Leopold, obnovil stav dosavadní.

Pokračování ke stránce 73. této knihy

1817. dne 27. prosince, byl vydán patent, o úpravě daní v celé říši. Na Moravě začalo měření pozemků a třídění bonitní až v roku 1820 (viz. str. 73) až do roku 1824. Z toho potom se počítal čistý katastrální výnos, že kteréhož se vyměřovala provisorní daň pozemková (nemýlíte-li se, dnešní dosud trávající daň pozemková). V těchto letech i ještě později, vypláceli bohatší otcové svoje synky při rekrutýrce z vojny. Výplata stála prý 1200 zlatých. Synové chalupníků a podruhů na vojnu museli, z toho povstávala nepřizeň a nenávisť chudých k bohatým, neboť když chudí museli býti vojáky a přicházeli k sedlákům na kontribuci – běda zase sedlákům.

„dr. Herben do 3-4. pokolení“

1837. Měla obec naše vypracovaný plán na školu i materyal částečně ke stavbě připraveny, což zajisté slouží ke cti tehdejšímu obecnímu úřadu, že tak dalece pokočil, přes to, že chtění své pro překážky a úskoky jednotlivců ve skutek neuvedl.

1846. 9. března, byl jazyk český prohlášen za povinný předmět, na všech školách v Čechách a na Moravě.

1848. dne 7. září byla zrušena robota (viz. strana 71)

1849. Byl vydán císařský patent, který zaručoval úplnou svobodu vyznání.

1855. byl vydán konkordát, jimž svoboda vyznání utrpěla.

1858. počalo se vše počítati na měnu 1 zlatý = 100 krejcarů. Šajnové peníze přestaly. 1 zlatý šahám byl 20 grošů, a 1 groš 3 krejcarey (poznámka pisatele). 1.července, uzavřena byla honební smlouva s obcí Míchovskou a p. hrabětem Vladimírem Nitrovským na dobu 6 let = do roku 1864. za 20 zlatých rakouské valuty ročně.

1861. 8.dubna, byl vydán císařem Františkem Josefem I. nejvyšší císařský patent, jimž byla evangelíkům zaručena úplná rovnoprávnost.

1864. 5.března byl vydán obecní řád, jimž se zavádí obecní přírážka. Honební smlouva s p. hr. VI. Nitrovským prodloužena na dalších 6 let, za 20zl. r. v.

Tímto časem sloužili vojáci u jizdy plných 8 let proesuční služby, rozená aristokracie měla všude přednost. Od majora nahoru byli nefedrováni skoro jenom šlechtici, třeba s malou dávkou vzdělání, tím pramenem nespokojenosti, podlamována byla celému stavu věci křídla.

1866. byli v obci naší Prajzi, lidem dáno ponaučení, čeho v soukromém ubytování vojsko má, a čeho nemá právo požadovati. Lid zprvu se Prajzu bál a před nimi se schovával, ale Prajzi nikomu neubližovali. V rychtě, čís. 20. chtěli vzít býka, ale báli se ho, byl velmi trhavý. Také požadovali koně; Jan Straka, rolník číslo 9. zavedl své koně do lesa, Smužina zvaný, kdež je pacholek opatroval, Prcizum ale řekli, že již koně dali na fořpon (vorskfon) přípřež vojsku našemu a tak jemu koně zůstali. Na to Prajzi = (Německé vojsko) odtáhli (Dle vypravování Jurečky z Vojtěchova, který v čísle tom sloužil za pasáka). Po této válce nastala velká dražota, mírka mouky stála až 1zl. 40kr. Pak bylo málo drobných peněz, lichvařilo se s nimi; špekulovati sbírali stříbrné šestáky a prohlašovali je za neplatné a proměňovali je za papírové zlatky. V květnu byl položen základ ke spodní straně statku čís. 44.

1868. 4. prosince, bylo odstraněno běhání ulici ve vojsku rakouském; tímto trestem byl ubit můj strýc tatíkův bratr, Řádek Jan, když pro nesnesitelný vojenský život od vojska utekl (desertiroval) od jara do podzimu, zdržoval se v lese Bohdalci, kamž jemu matka na smluvené místo nosila stravu. Na podzim, když již nastaly noci mrazivé, přiblížoval se k domovu, a přespával na půdě. Byla naň vysazená cena 100 rynských šajnu. Konečně byl tamějším kterýmsi krejčím vyzrazen četnictvu, a dopraven zpět k vojsku, kdež byl odsouzen „běhat ulici“. To se dělo takto: Jedna kompagnie (setnina) to jest 150-250 mužů rozstoupilo se ve dvě řady, každý voják měl rákosku, odsouzený běžel prostřed s obnaženými zády, od jednoho konce ke druhému a zpět. Napřed sekala rákoskami řada jedna, která to měla po ruce, pak když běžel zpět, sekala řada druhá, každý voják musel řádně udeřit, kdo by tak neučinil, dostal tu ránu sám, konečně strýcovi takto rozsekaná záda pomáchali octem, čemuž podlehl – a zemřel. Až do tohoto roku 1868. selské usedlosti (statky) jako hospodářské jednotky byly nedílné. Z rozdělování vyloučeny byly ihned lesy a pastviny, ponechány jsouc ke společnému užívání. (Některé z těchto přešlo v majetek obecní. Poznámka pisatele)

1869. Byla založena občanská záložna v Jimramově.

1872. Na podzim rozprodal svůj selský grunt (statek) čís.17. Pavel Ambrož a sám koupil statek v Bronišově, později prodal i tento a odjel do Ameryky spolu s Josefem Bartoněm z čísla 1. Žena Josefa Bartoňova, prodala louku, která jí byla vlastní Lidmilovi ze Štarkova za 300 zlatých a tyto jemu dala na cestu do Ameryky. Nyní majitel této louky jest Josef Kryštof ze Štarkova. U statku číslo 17. bylo 195 měr pozemku. Stavení s větší částí pozemků asi 50 měr, koupil Jan Topinka rodem z Odrance, ostatní pozemky byly rozprodány nadrobno. Výměničnická chaloupka, číslo 47. která také patřila k tomuto statku, a s touto byl i statek prodán, byla konečně odtržena od statku, a ponechána synu Josefovi Ambrožovi: (Paměti Josefa Vašíka, narozen 1844)

1879. v prosinci vypukl velký požár statku číslo 8. Majitelem byl Jan Totušek, rodem z Míchova.

1880. v měsíci lednu vypukl opět požár statku číslo 9. poněvadž bylo hodně sněhu na domku číslo 10. byl tento od požáru uchráněn. Majitelem byl Jan Straka. Na jaře tohoto roku, byl opět požárem postižen statek číslo 8. příčiny byly neznámé; ač poměry tehdejší týkající se stavby, byly daleko příznivější, přece tento druhý požár majitel statku číslo 8. zdrtil na dobro. Statek byl rozprodán na drobnou, větší část pozemku zůstala při spodní půlce stavení, kamž se přiřel Josef Uherka, rodem z Jimramově, vyučený kolář, kterýž zde řemeslo kolářské provozoval do pozdních dnu svého života. Jan Straka svůj statek znovu postavil, a pěkně upravil. Tyto tři za sebou jdoucí požáry, daly podnět k tomu, že v měsíci květnu tohoto roku byl založen dobrovolný hasičský sbor, který se skládal ze 16ti mužů. Zakládající členové sboru byli tito: Straka Jan rolník, číslo 9. byl zvolen starostou sboru, Jan Bednář rolník, číslo 5. náčelníkem, Homolka Josef, rychetník číslo 20. jednatelem, členové: Jan Topinka číslo 17., Šikula František, číslo 23., Goliáš František čís. 32., Bartoň Václav, Ambrož Josef, číslo 47., Mitáš Josef čís. 2., Bartoň František číslo 30., Jan Kaša čís. 7., Hotárek Jan čís. 29., Dvořák Jan číslo 21., Jan Hudec, číslo 43., Kořista František číslo 6., Jan Zítka, číslo 15. Sbor cvičil zprvu František Wilím, učitel ve Věcově, kamž sbor docházel. Obec koupila dokonalou dvouproudní stříkačku, která stála 800 zlatých, pak 8 žebříků v ceně 16 zlatých, 18 pásů, za 40 zlatých a ostatní výzbroj.

1883. 5. července, učiněna byla honební smlouva mezi obcí Míchovskou a p. hrabětem Vladimírem Nitrovským proti umluvené ceně 40 zlatých ročně, bez hrazení jakýchkoliv škod, na dobu 6 let = do roku 1889.

1884. Založena byla Župní jednota hasičska čís VI v Novém Městě. Koupěna byla obecní harmarka, pro obecní spisy, za 4 zlatý 50 krejcaru. Tohoto roku, byla školní přírůžka 8%.

1885. 16. máje napadlo tolik sněhu, že se jezdilo na saních, dlouho ale netrvalo, třetí den bylo bez sněhu, kdo vyjel na saních, vracel se na voze, škody dosti způsobil na stromech. Tohoto roku postaveno bylo hasičské skladiště, práce konali se ponejvíce zdarma.

1886. Se stavěl kanál před obecní kovárnou, stál 5zl. 20 kr. Služné starostovo bylo 25 zlatých ročně.

1887. Byla obec Míchov, strana katolická přiškolená do Věcova. Do té doby chodili děti z Míchova náboženství katolického do školy ve Lhotě.

1888. Byla zrušena cesta kol Uhlířova gruntu čís. 19. majitelem téhož na škodu Jana Topinky. Jan Topinka vyhrál.

(Soudní nález z téhož roku)

1889. Zákonem ze dne 1. dubna 1889 říšský zákon čís. 52 byly rolnické usedlosti (statky) vřazeny do třídy statků střední velikosti = Byla pokryta kovárna šindelem, 4750 šindelů stálo 23 zlatých.

1890. Budovala obec 12 sekyrek ke sboru, stály 9zl. 60kr.

1891. Bylo postaveno hasičské ležiště, od práce 7zl. dřevo daroval p. hrabě VI. Nitrovský.

1893. Byla zavedena měna Korunová = 1K = 100 haleřů. Papírové zlatky byly vzaty z oběhu, rovněž se stáhly stříbrné dvacetníky = (20 krejcaru) stříbrné desetníky = 10kr a bronzové čtyřáky = 4kr. pak bronzové krejcarey a půlkrejcarey (troníky). Na místo těchto byly

vydány stříbrné Koruny nyklové dvacetihaléře, niklové desetihaléře, bronzové dvouhaléře a haléře; stříbrné zlatky zůstaly též v oběhu.

1894. Žádala obec Lhota o zrušení poštovního úřadu, obec Míchov se měla připojit, ale sešlo z toho. Prováděly se obecní volby: starostou zvolen Josef Homolka rychetník, čís. 20, rádni: Josef Mitáš, rolník čís. 2. a Jan Straka, rolník čís. 9., výbor: Jan Topinka, čís. 17., Jan Vašík čís. 35., Josef Vašík čís. 3.

21. srpna sbor hasičský udělil diplom župnímu starostovi Františku Wilimovi, stál 5 zlatých 5 krejcaru, rám stál 2zl. Náčelníkem sboru byl zvolen Josef Ambrož, číslo 47. Školní přírážka pro školu evangelickou byla 12%.

1896. V čísle 38. zemřeli tři dítky na záškrť. Josefa, Antonín a František Bartoňovi.

1897. Konaly se volby do říšského sněmu, každá obec volila ze svého středu voliče, za obec Míchov zvolen byl Ignác Havel číslo 11. a tito volili v Novém Městě poslance, poslancem zvolen byl Hcimrich.

1899. Byl raněn mrtvicí Jan Kaša číslo 7.

Byla koupena katastrální mapa a parcelní protokol za 19 zlatých 55 krejcarů.

1900. Původní dluh na kovárnu váznoucí 1645 zlatých, byl ještě tohoto roku 485 zl. 31kr. což bylo splaceno, a ještě byl přebytek 4zl. 3 ½ krejcaru na celoroční vydání. Upsal hasičský sbor 1 podíl = 100 Korun Hasičské pojišťovně v Brně. Bylo sčítání lidu, napočteno bylo 255 obyvatel.

1901. Se oběsil ve stodole v domku čís. 47 Josef Novotný, tkalcovský tovaryš z Polome. Pohřeb platila obec 8Kor. 60 haléřů. Honitba byla hraběti pronajata na 6 let za 90K.

1902. Založena a postavena byla Zemská hospodářská škola v Bystřici nad Pernštejnem, kteráž téhož roku, to jest 10. listopádu započala s vyučováním; tuto školu absolvovalo také několik chlapců z obce naší! Byli to: Straka František, čís. 9, Havel Vítězslav čís. 19., Mitáš Josef, číslo 2. a Uherka František, čís. 17.

1903. 19. července, v neděly odpoledne, přišlo od severu velké krupobití. Veškeré plodiny na poli byly zničeny, některý hospodář obilí vůbec nemlátil. Nejvíce krupobitím byla postižena horní část Míchova, dolní strana tolik škody neutrpěla. Na žádost od obce dostali chudí lidé menší státní podporu. Mouka a jiné potraviny byly velmi laciné, tak 110g mouky stál 28 haléřů, a jiné rovněž tak. Tkalcovství dobře šlo, takže tato pohroma jakž takž se překovala. Tuto neděly požádal hasičský sbor výlet na Porostlině.

1904. Byl velmi suchý, od svatého Duchu nepršelo po celé tři měsíce, píce pro dobytek bylo velmi málo, rovněž tak i steliva. Bylo nařízeno od okresního hejtmanství, by lesní správy dovolily hospodářům větší část steliva, přesto přece byli hospodáři nuceni odprodat více dobytka jak obvykle a to pod cenu normální. Prováděly se obecní volby. Zvoleni byli: Josef Smělý rolník, čís. 5. starosta, Jan Topinka číslo 17. a Josef Uherka číslo 44. rádni, do výboru: Josef Zobač čís. 3., Jan Vašík číslo 35., Josef Vávra číslo 29., Jan Hudka, čís. 39., Vincenc Hudek a Josef Mitáš.

1905. 7. ledna byla neobyčejně veliká sněhová vanice, tohoto dne, šel František Šikula domkař čís. 23. narozený v roku 1854. se správou ze Lhoteckého revíru do Rožinky Dolní. Na

zpáteční cestě k domovu asi únavou pobloudil a u Míchova uprostřed v loukách od statku číslo 17. zmizl. Po marném hledání byl konečně nalezen 19. března toho roku.

Hovězího dobytka chovaného bylo napočteno 136 kusů.

Na jaře koupil Josef Homolka rychetník čís. 20. první harku sedmiradlicovou. Bylo postaveno hasičské ležiště. Sbor hasičský požádal župní sjezd, účast byla veliká, ale zisk sbor neměl žádný. Na tento župní sjezd, budoval sbor nové černé kabáty, obec dala 300 Korůn. Začal se užívat cukerin jako sladidlo.

Tohoto roku prodal Uhlíř František, svůj sedlácký grunt číslo 19., Hynku Havlovi číslo 11. s výměrou asi 100 měř (1 míra = 19 aru, 18 metrů) za 20 000 Korun. Kamž ze svého převedl a na tomto provozoval tkalcovské faktorství. Od Hynka Havla koupil statek číslo 11. Josef Chalupník, rodem z Veselého, ve výměru 49 měř za 9 700 Korůn.

Obec propachtovala obecní rybník strážmistru Goldovi za 8 Korůn ročně, měl v něm násad tak zvané karasky.

1906. Byla hasičská stříkačka na správě ve Hlinsku, správa stála 112K. 40 hal. Školní přírážka školy evangelické 26% a školy katolické 20%.

1907. Obecní volby: starostou zvolen opět Josef Smělý čís. 5., rádni: Ignác Havel, čís. 19. a Jan Hudec čís. 39., výbor: Josef Vávra, čís. 29., František Topinka, čís. 14, Josef Zobač, čís. 3., Jan Vašík, čís. 35., Josef Uherka čís. 44. a Vincenc Hudec čís. 22.

14. března napadlo tolik sněhu, že vlak od Německého Brodce, k Rozsochám nemohl přijet, zůstal vězet ve sněhu opodál Nového Města, asi po dva dny nejel. Tohoto roku po žních, odjel Josef Smělý, čís. 5., Jindřich Homolka, čís. 4. a Mitáš Josef číslo 2. měli první odstředivky na mléko. Honitba pronajata hraběti Nitrovskému za 100K.

1908. Rozprodal na drobno svůj grunt František Ondráček, číslo 1. Nejvzdálenější pole na Zadech stála 1 měřice 50 Korůn. Stavení s větší částí pozemku koupil Antonín Vrátný čís. 10. a od tohoto koupil chalupu čís. 10 Josef Prosecký za 2 000 Kor. Antonín Vrátný zaplatil Fr. Ondráškovi za stavení a 40 měř pole 10 400 Korůn. K tomu si ponechal 10 měř vlastních, které přikoupil dříve od statku číslo 6. Před Vánoci na popud pani Scheusichové, choti tehdejšího ministra války, byla učiněna sbírka, po celé zemi pro vojáky, kteří sloužili v Bosně a Hercegovině, občané naši hojně přispěli.

1909. Po jaře, rozprodal Josef Homolka svoji dědičnou rychtu na drobno. Stavení koupil Josef Švanda z Vojtěchova. Josef Homolka se odstěhoval do Králova Pole u Brna, kdež si koupil domek čís. 66.

Za rychtu, která měla výměry asi 311 měř, počítaje v to živí i mrtvý inventář, snížil asi 43 000 Korůn. V následujícím roku 1910, odprodal Josef Švanda horní část stavení Josefu Ambrožovi z čísla 47. Od Ambrože Josefa, koupil domek čís. 47 Jan Dudek z Veselého, asi s 14. měřicemi polí za 3 000 Korůn. V roce 1911 prodal Josef Švanda i spodní stranu rychty Františku Topinkovi z čísla 14. a sám se odstěhoval do Daňkovic. Domek, čís. 14. koupil od Františka Topinky, František Hudek, asi s 12 měřicemi pozemků asi za 4 000 Korůn 1. října, odjel do Ameryky Josef Smělý, tehdejší starosta a rolník číslo 5. Ujel skoro úplně tajno, zde zanechal ženu dvě děti a své staré rodiče. Úřad starostenský převzal Hynek Havel jako první rádni.

9. prosince, zemřel Jan Straka rolník čís. 9. narozen 26. prosince 1826, bývalý starosta obce a hasičského sboru.

1910. 12. března, při schůzky obecního výboru, pod protokolem byli zvoleni dva členové z obecního výboru, pro případ mobilisace a pro vyzvání a svolání domobrany.

Zvoleni byly: Jan Vašík čís. 35. rádčí a Josef Mitáš č. 2. člen výboru. Oběsil se Josef Švanda, otec tehdejšího majitele rychty. Oběsil se ve chlévě.

Ze dne 23. na 24. června v noci, přišel tak silný mráz, že všechny brambory místy až do země pomrzly někdo naklidil bramborů sotvá na sadbu a ještě byly špatné, též i jiné plodiny mrazem poškozeny byly. Tohoto roku měl vypachtovaný hostinec na rychtě od Josefa Švandy, František Herník ze Lhoty, který objednal gramofon; mnozí staří lidé považovali toto za vymyšlení ďáblov. V tomto roku koupili občané náboženství evangelického z přiškolených obcí k Věcovu domek číslo 24. ve Věcově v ceně 8 500 korun od Františka Vacka, a žádali okresní školní radu by budova ona přijata byla za „pobočku“ ke školy evangelické ve Věcově, neboť se jevil nedostatek místa, pro stoupající počet dítek. Žádosti bylo vyhověno. Kapitál do toho vložil Vincenc Kryštof, předseda místní školní rady ve Věcově.

1911. Na jaře konaly se volby do říšského sněmu kandidoval za stranu agrární, František Staněk ze Želetavy, za stranu křesťanského sociální, Josef Šamalík z Ostrova a za stranu sociálně demokratickou Jan Filipinsky z Brna. Volba konala se ve Věcově.

Dne 23. července, v neděly odpoledne shořel stoh slámy, opodál pazderky čís. 43. Majitel byl Jan Vávra rolník číslo 6., sláma byla pojištěna. Vina požáru dávala se dětem. Tohoto roku přišla veliká bouře, mnoho škody nadělala, obec obdržela na žádost p. starosty Hynka Havla subvenci 550 Korun na správu vybraných cest (viz. str. 10) Jevil se pokrok v hospodářství, začali se více užívat umělé hnojiva a stroje.

1912. Tohoto roku byla zastavena tovární výroba fosforečných (bílý kostik) sirek, a zavedeny dnešní zápalky. Fosforečných sirek užívali také těhotné ženy k vyhnání plodu. Mnohá takovou smělost zaplatila životem. Konaly se hasičské volby. Josef Chalupník zvolen náčelníkem. Sbor budoval nové přílby, 22 kusů stály 494 Korun.

Dne 24. října, vypukl požár domku, číslo 16. Majitel byl František Hudec. Veškeré zásoby obilí, píce, náradí i šatstvo shořelo.

1913. Na žádost obecního zastupitelstva, byl Spálený Dvůr odloučen od Míchova a přivtělen k Roženeckým Pasekám. Byly to čísla: 26., 33., 36. neboť daně a veškeré přírážky platili do Rož. Pasek, za jedno a za druhé, byla obava, že František Mlinář, pro svůj nepořádný život, může obci přijíti na obtíž. Byla kovárna pokryta lepenkou, pokrytí stálo 126 K. 80 hal. Tohoto roku konaly se obecní volby. Zvoleni byli: Josef Chalupník starosta, Josef Mitáš, rádčí, Hynek Havel rádčí, Vrátný Antonín, Sedláček Josef, Straka František, Vašík Jan, Zobač Josef a Vávra Jan, jako členové výboru. Honitba pronajata p. hraběti za 115K.

1914. 26.července vypukla světová válka (strana 79.)

1915. Přeběhl přes naší obec vzteklý pes, pes veběhl do chléva podruha Josefa Kryštofa číslo 49. a pokousal tam stojící krávu; kráva nejevila žádné známky vztekliny, až asi za měsíc, kráva začala zle zuřit na džlab i na stěny se vzpínala, dvéře musely býti opřeny aby je nevyvalila; konečně byla za přítomnosti zvěrolékaře a pohodného z Nového Města odporažena a na mrchovišti spálena. Pes byl ubit obecnstvem v Pavlovicích. Zjistilo se, že majitelem psa jest továrník Valner z Víru. Na zakročení pana advokáta Fiše rodáka z Bystřice byl nucen tento krávu hradit. Ale co jest na věci nejvíce zajímavé jest to, že po celý čas, než u krávy vzteklina propukla, krávu dojili, mléko syrové i vařené jedli, domácí lidé i děti, též i lidé cizí a nic se nikomu nestalo. Když ale vzteklina u krávy propukla, tu zmocnila se hrůza a zděšení všech, kdož mléko od této krávy požívali.

1916. 12. prosince vypukl velký požár selské usedlosti číslo 2. shořelo vše 2 koně, 12 kusu hovězího dobytka, prasata, veškeré hospodářské nářadí, zásoby obilí, píce, slámy, vůbec vše, k tomu vál prudký vítr, který záchranné práce znemožňoval. Jen ztěž se podařilo zachránit sousedící statek, číslo 1. Majitel statku číslo 2. byl na vojně, když přišel na dovolenou, našel svůj majetek v popely a v sutinách.

1917. Žádali někteří hospodáři na výpomoc při hospodářství válečné zajatce. Přišlo zajatci Italští. Josef Mitáš, číslo 2, obdržel dva zajatci (zedníci, kteří jemu při stavbě pracovali). Josef Sedláček číslo 4. dostal jednoho, Josef Smělý číslo 5. také jednoho, a Hynek Havel čís. 19 také jednoho.

1918. 28. října byla prohlášena republika Československá (str. 91) Tohoto roku byla velmi špatná úroda brambor, všechny byly shnilé. Byla vyzvána komise na shledání těchto na Pustině nechala komise rozorat 20 metru dlouhou brázdou, z této bylo vybráno 8kg brambor zdravých.

23. prosince, koupil domek číslo 47. Řádek František podruh, od Jana Dudka za cenu 2 200 Korůn a tento se přizpůsobil do čísla 30.

1919. Na jaře odprodala Anna Vávrová číslo 6. spodní část pozemku na drobno, v sumě 19 656K cena 1 měřice pohybovala se mezi 5ti a 6ti sty Korunami. Kupcové byli: Josef Vávra, čís. 29, Václav Kaša, čís. 7., Hynek Fajmon, čís. 39., Řádek František, čís. 47., František Votava, Věcov, Josef Dobrovolný mlynář, Věcov a Josef Kryštof, Roženecké Paseky.

22. 8. Se prováděl soupis majetku, dle stavu 1. března soupis prováděl kontrolor Liška úředník z Nového Města z berního úřadu. Na to pak byla stanovena dávka z majetku a přípustku na majetku. Příštím pak rokem byla tato dávka stanovena a zasílány platební rozkazy od berního úřadu. Někteří hospodáři měly předepsáno platit této dávky z majetku a z přírůstku na majetku až 10 až 14 tisíc Korůn československých. Malí domkaři platili kol 100 Korůn a výše dle majetku. Na stálé rekursy a intervence poslanců stran venkovských, byla dávka ona snížena o 50% do 50 tisíc Korůn dávky. Přes 50 tisíc sleva 40% a čím byl majetek vyšší tím menší byla sleva. Tyto slevy odpisovaly se v příštích letech na daních. K tomu zavedená byla daň z obratu, která měla potrvát jen tři roky, ale trvá a platí se dodnes. Pro zemědělce zavedená byla tato daň z obratu paušální pro zemědělce do 30ha, byl předpis 30 Kč z jednoho z polí luk a pastvin. V pozdějších letech byla tato daň snižována až na 9 Kč 90 haléřů. V tomto roku bylo kolkování peněz. Tohoto roku postavil Josef Mitáš rolník čís. 2 dokonalou mlátičku čističku motorovou.

V červnu, prováděly se obecní volby. Volba se již neprováděla ve sborech, nýbrž dle zákona volebního řádu. Zvolení byli: Za stranu republikánskou: Chalupník Josef rolník, číslo 11, Uherka František, čís. 17., Havel Hynek čís. 19., Hudec František čís. 14., Řádek František číslo 8., Vávra Josef čís. 29., Zobač Josef čís. 3.

Za stranu lidovou: Mitáš Josef, čís. 2., Sedláček Josef číslo 4., Straka František, číslo 9., Šikula František číslo 23., Novotný Josef číslo 31. Doba starostenského úřadování prodloužena byla ze 3 roků na čtyři roky. Plat starostenský stanoven podle zákona dle počtu obyvatel to jest 1Kč z hlavy = 253Kč

Starostou byl zvolen Josef Mitáš rolník číslo 2. Aby byl zřejmý rozdíl v provádění voleb v době dnešní a v době dřívější, nepovažují za zbytečné popsati pro paměť dopodrobna volby v roku 1910. Dne 14. února, se prováděla volba členů obecního výboru, který ze sebe volil starostu, a tento asi za měsíc skládal slib do ruky okresního pana hejtmána. Jelikož to byla volba takřka poslední, která se prováděla přesně dle zákona, píši jí tak jak jsem ji zachytil. Volbu prováděl úřadující radní Hynek Havel rolník čís. 11. Jelikož mezi občany panovalo do

jisté míry jakés nekvašení stran volby minulé, byl tento nucen tuto volbu provést přesně dle ustanovení §14. obecního řádu, ve třech sborech, dle majetku rozdělených voličů, kterých bylo 41. Sbor třetí, to jest voliči nejhudší volili prvně a to ze sboru prvního. Voličů ze sboru druhého a prvního doplňovali se navzájem. Volilo se 9 členů obecního výboru a 6 náhradníků. Výsledek volby byl tento:

Ve třetím sboru do výboru byli zvoleni: Josef Mitáš, číslo 2. obdržel 11. hlasů, Straka František čís. 9. 10 hlasů, Havel Hynek, čís. 19. – 10 hlasů. Za náhradníky ve třetím sboru byli zvoleni: Prosecký Josef, čís. 10. obdržel 7 hlasů, Řádek František čís. 8. 7 hlasů. Ve druhém sboru do výboru byli zvoleni: Chalupník Josef čís. 11. obdržel 9 hlasů, Vašík Jan, čís. 35. obdržel 9 hlasů, Hudec Jan čís. 39. – 6 hlasů. Za náhradníky ve druhém sboru byli zvoleni: Straka Frant. čís. 12. – 8 hlasů. Hudec Vincenc čís. 38. obdržel 3 hlasy. V prvním sboru do výboru byli zvoleni: Pro stejný počet hlasů byli vylosováni: Josef Uherka, čís. 44., Antonín Vrátný číslo 1. a Josef Zobač čís. 3. Za náhradníky byli zvoleni: Zitka Jan, čís. 15. a Josef Novotný čís. 27.

Jaká agitace a napětí již tehdy panovalo při volbě, jest zřejmé z toho, že nemocní neb kteří se volby nemohli zúčastnit osobně sami, zplnomocňovali za sebe jiné osoby písemně. Tak zplnomocnil za sebe Josef Ambrož, čís. 47., Hudec Vincenc čís. 38., Josef Kozák z Lísku zplnomocnil Antonína Buchtu, čís. 13., Eleonora Šenkýřova zplnomocnila Františka Hudece č. 16., Šikulová Josefa čís. 23. zplnomocnila svého syna Františka, Anna Kašová zplnomocnila Josefa Mitáše číslo 2., Frant. Klement z Janovic zplnomocnil Jana Houdka č. 18., Frant. Cacek z Lísku zplnomocnil Jana Zítka, číslo 15., Jan Vrtěna z Janovic zplnomocnil Jos. Proseckýho čís. 10., Josef Koněřza Spálený Dvůr zplnomocnil Frant. Topinku č. 14. Z tohoto vidno, jak obě strany houževnatě pracovali, by té či oné straně hlas nebyl a ještě kde se dá strana hlas získala. Do této doby kdo platil šestý díl daně v obci, měl takzvaný hlas „virilní“ to jest, mohl zasedat do obecního výboru při jeho jednání, aniž byl volen. V roce 1910 byl stanoven plat starostovi za úřadování 70 Korůn ročně, 2 Korůny za cestu do Nového Města a 1 Korůnu za úřední cestu do Jimramově.

1919. v létě konali se volby do národního shromáždění, a o něco později do senátu. Tyto volby učinily značný rozruch v obci naší, obecního počalo čísti přes míru politických novin, někteří občané četli 10 až 12 různých časopisů.

Byla všeobecná úprava spotřeba obilí a mlýnských výrobků, byla stanovena nařízení vlády republiky Československé ze dne 17. července 1919 čís. 394. Stanoví se: Pro samozásobitele bez rozdílu 25 kilogramu obilí z vlastní sklizně na 1 měsíc. Pro nezásobitele ode dne 21. září 1919 3kg mlýnských výrobků na 1 týden. na začátku měsíce října. založena byla u nás odborná organizace, pod názvem: „Domovina domkařů a maloročníků“. Do organizace se přihlásilo 30 členů, tyto zvolili ze sebe představenstvo. Zvoleni byli: František Hudec, č. 14. důvěrník, František Řádek čís. 47. místodůvěrník pokladníkem.

Účelem této organizace bylo sjednotit a spojit všechny domkaře, a pracovat pro zájmy drobných zemědělců. Této organizace nepřály strany ostatní i sama strana republikánská, v jejíž straně byla organizována a část příspěvku k této straně platili. Pro mnohé nedorozumění, tato organizace domkařů ve svém vývoji ochabla až konečně v obci naší v pozdějších letech se úplně rozpadla.

Politika: Na horlivce, té či oné politické strany, pohlížíme již jen s útrpností, jako na lidi, kteří se pachtí za něčím, co dávno již se přežilo a cenu ztratilo. Neboť v ní lásky naprosto není. A kdo lásky nepoznal, je jako ten, kdo se narodil slepým, nikdy nepoznal krásy světa a neví ani, čeho má želeť.

Katastrální mapa obce Míchova, a spolu sní Parcelní protokol zbudovány byly v roce 1899. Parcelní protokol obsahuje 11 archů, v nich jest zanešeno 538 částic (to jest parcelních čísel).

Čistý katastrální užitek jest 1 947 39 zl. Celková katastrální výměra obce jest 348 ha 08 ar. 36 m². Z toho jest:

234ha	89ar	99m ²	role
68ha	41ar	72m ²	luk
11ha	95ar	58m ²	pastvin
27ha	70ar	21m ²	les
2ha	68ar	22m ²	zahrad
	26ar	65m ²	návsí
	06ar	83m ²	louže, rybníky
73ha	35ar		cesty
1ha	35ar	81m ²	silnice, v katastru obce
348ha	08ar	36m ²	

1920. Byl velký nedostatek drobné mince, na místě těchto řezaly se papírové Koruny, na půlky, na čtvrtky a platilo se těmito. Obchodníci dodávali místo drobných peněz cukroví, sirky a jiné drobnosti.

Byla zvolena osvětová komise, a zřízena obecní knihovna, která měla 43 svazků.

1921. Dne 1.ledna, byla zde založena Místní družina zemědělců Československých. Do spolku se přihlásilo 16 členů, nichž zvoleno bylo předsednictvo.

Předseda Josef Sedláček, místopředseda Frant. Šikula, jednatel Josef Zítka, pokladník Josef Novotný. 2 členi výboru: Mitáš Josef a Straka František.

Vrátný František, Kaša Václav, Šikula Richard, Prosecký Josef, Straka František čís. 12., Houdek Jos., Houdek Jan, Groulík Karel, Zezula Josef, Paleček Josef. Svaz lidových zemědělců československých, má své ústřední sídlo v Brně. Účelem svazu lidových zemědělců československých jest: Združovati československé zemědělce, ať jsou to rolníci, domkaři neb zemědělstí zaměstnanci, v jednotnou organizaci aby veřejný život hospodářský, národní, politický a osvětový vyvíjel se souladně s křesťanským náboženstvím, aby lid zemědělský spojenými silami, svých práv jmenovitě stavovských se domáhat, vliv svůj všude kde se o jeho zájmy jedná (hájl) odborně se vzdělával, své samostatnosti a stavovské neporušenosti náležitě hájl, jaké mu po právu a spravedlnosti v Československé republice přináležejí. (Dle originálu jednatele Zítky)

15. února, se provádělo sčítání lidu, napočteno 253 obyvatel.

18. dubna zemřel Jan Dudek, smrt byla podobná jako by se otrávil.

15. července, byly u nás již zralé střešně. Tohoto roku ze dne 12. srpna zavedena byla daň z obratu pro spolky ze zábav.

1921. Na podzim tohoto roku, činila se příprava proti puči bolševickému; Zemský hejtman požádal starostu Moravské Zemské Jednoty Hasičské bratra Vozba, by z každého sboru hasičského se dobrovolně přihlásili členové v pádu potřeby na potlačení bolševismu. Z našeho sboru se přihlásilo 11 mužů, kteří byli zavázáni slibem a rukou podání panu starostovi (Josef Chalupník číslo 11.) pod trestem k úplné mlčenlivosti, kteroužto bratří hasiči naprosto udrželi. Potřebná výzbroj byla tajně uschována a v případě potřeby měla býti ihned vydána. K věci však nedošlo, neboť vojsko v Náměšti a okolní bolševíky rozehnalo.

Rok tento byl velmi suchý, zvláště velká parna byla v měsíci červnu, červenci a v srpnu. Vody byl velký nedostatek. Ke dni „21. června“ dělal u nás přednášku učitel, František Chládek z Věcova.

Paušální daň z obratu pro zemědělce byla snížena na 15 Kor. z 1ha.

1922. V měsíci lednu byl posledně dodáván kontingent obilí, k tomu měl každý dodat nedodanou dávku z roku minulého, to jest z roku 1921. Dodávkový kontingent řídil se dle velikosti hospodářství. Do 3ha orné půdy nedodávalo se ničeho, od 3 – 5 ha, orné půdy dodávalo se z 1ha 30kg žita nebo pšenice z každého 1ha. Za 100kg žita nebo pšenice platil erár 100 Korůn. Bylo možno také dodat místo 100kg žita nebo pšenice 125kg ječmene, nebo ovsa. Který hospodář dodal předepsaný kontingent, mohl s ostatním obilím volně naložit. Bylo vyhrožováno pokutou až do výše 1000 Korůn, za každý nedodaný metrický cent = 100kg obilí. V naší obci nikdo pokutován nebyl, neboť se každý snažil určenou dávku dodat aby měl pokoj. Na to pak nastalo volné obhospodařování. Chudší třída lidí měla právo na veřejné zásobování mlýnskými výrobky. Byli to osoby, (dle zákona) jejichž příjem nepřesahoval 230 Korůn týdně. Naturální příjmy se počítaly dle tržních cen. Spotřební dávka obnášela na jednu osobu týdně 1 ½ kg mlýnských výrobků (1kg chlebové a ½ kg vařivé mouky) 1kg mouky chlebové stál 1Kor. 90hal. a 1kg mouky vařivé stál 5 Korůn. Obchod se lnem byl volný. Takový byl zákonitý předpis. Ve skutečnosti byla dodávána ve větším díle mouka kukuřičná, bramborová, kukuřičné krupice, ovesné krupky (rýž) pšeničné a žitné mouky, skoro vždy došlo pod předepsanou dávku. Pro Nové Město a okolní vesnice byl zřízen v Novém Městě konsum s podílníky, kdo se nechal zapsat do konsumu na pobírání aprovizace musel složit podíl 20 Korůn, které se potom asi na polovičku prohospodařili. Aprovizace v konsumu nebyla o nic lepší jako ta, která docházela do obcí. Předsedou konsumu byl František Fiala z Nového Města. V každé vesnici byla zřízena „prodejna“ kdež se aprovizace z konsumu dělila. Tuto prodejnu v Míchově řídil František Hudec čís. 14. Aprovizace, která chodila do obce, dělila se u starosty.

Zima tohoto roku byla normální, sněhu dosti, jaro pohodlné, sedba v poli začala v půli dubnu. Pak následovaly sucha, které potrvaly až do července, v srpnu a září přišly deště. 15. srpna přišla silná větrná bouře, která mnoho stromů vyvrátila a polámala. Sena bylo málo, neboť k tomu trávníky byly vyprahlí z roku minulého. Ječmeny a ovse na lehké suší půdě úplně vyprahly. Mouka z obilí byla velmi zdárná a sporá. Bramborů se udařilo veliké množství. Poptávka po nich byla velmi slabá. 100kg stálo 10-12 Korůn a ještě je nikdo nechtěl. Ba staly se případy, že lidé ani zadarmo nešli si brambory vykopat a domů dovésti. Neboť výroba těchto bramborů počítala se na 30-32 Korůny 1 metryckého centu = 100kg. Ceny obilí byly divoké; žito po sklizni 100kg stálo 114 Korůn, v prosinci 80 Korůn, oves po sklizni 100kg – 90 Korůn, v prosinci 118 Korůn čsl., ječmen 100kg 80 Korůn. Len s dodávkou na místo 100kg 30-60 Korůn.

Služné čeledi: pacholek 1200-2000 Kč ročně. Děvečka 1000-1800 Kč ročně. Pasák 500-1000 Kč ročně. Nejvyšší ceny podržel dobytek. Pěkný kůň stál až 20-25 tisíc Kor., pěkná kráva stála 10 tisíc i výše 10 000 tisíc K. Studně vyschly, vody byl nedostatek, zvláště v zimě. Daň paušální z obratu byla snížena na 9 Kč z 1ha. Přírážky státní byly z polí luk, zahrad a pastvin 400% z lesů a vinic 600%. Začalo se silno provozovat síťkařství.

20. srpna požádal sbor výlet, při kterém udílel diplomy 8mi starým členům, za jejich dlouholetou činnost služební. Byli to: Hynek Havel číslo 19., Josef Mitáš čís. 2., Josef Houdek číslo 24., Vincenc Řádek čís. 22., Chalupník Josef číslo 11., Straka František čís. 12., Novotný Josef čís. 31., Topinka Jan číslo 17. udílení provedlo se způsobem slavnostním.

31. července, byly zrušeny obě konfesijní školy ve Věcově a sloučeny ve školu obecnou dvoutřídní jednu. Majetek to jest budovy zůstaly nedotčeny obou stran. Sloučení stalo se klidně, až na nepatrné a nesmyslné výtržnosti jednotlivců, kteréž zůstaly nepovšimnuty. Budovy byly propůjčeny ke společnému vyučování na dobu 6 let to jest do 31. července 1928. Dne 12. července 1928 byla smlouva ze dne 31. července roku 1922 v nezměněném znění obnovena na dalších 6 let tedy do roku 1928-1934.

Dodatek:

Školství: Do roku 1850 byla v Míchově škola tak zvaná triviniální, to jest, že mimo náboženství vyučovalo se pouze číst, psát a počítat. Škola odbývala se v některé prázdné výměniční světničce. Naposledy se vyučovalo ve světničce v číslu 19. Poslední, dle jména znání byl učitel Cvoček. Na stravu chodil dům od domu pořádkem do zámožnějších rodin. Služné bylo malé, které si sám vybíral.

Dle vyprávění babičky Antonie Vašíkové, narozené 1839

Asi roku 1851 vystavěna byla škola ve Věcově poplatníky evangelickými, a obec Míchov přiškolená byla do Věcova, ale výhradně jen pro žáky náboženství evangelického. Škola tato asi nevyhovovala, a tak asi roku 1866 vystavěna byla poplatníky evangelickými škola nová a stará prodána k soukromému užívání. Toto číslo vyhořelo, a nyní nachází se v rozvalinách.

Děti náboženství katolického chodili do školy do Lhoty * až do roku 1887, kdy strana katolická koupila dům od Honka ve Věcově a z tohoto zřídila školu, pro žáky náboženství katolického. Tak se staly ve Věcově dvě školy konfesijní náboženské. Za nedlouho potom, měly býti tyto konfesijní školy zrušeny a sloučeny ve školu obecnou jednu. Ale na žádost tehdejšího pana kanovníka, pana superidenta a paní hraběnky z Jimramově, jsou v dobré shodě „prý“ bylo přání jejich vyhověno a tak školy konfesijní zůstali dále, až do 31. července 1922, kdy krátce před tím vydán zákon republiky Československé, jímž se zrušují veškeré školy konfesijní náboženské církevní a staví se školy obecné. A tak školy konfesijní zanikly. Od té doby chodí děti obojího náboženství společně do školy jedné, ku spokojenosti všech, naznajíce nepřátelských rozdílů náboženských, kteréž bývaly zřejmé každého dne.

1923. Zima z roku minulého na rok tento byla dosti tuhá a silné větry nadělaly vysoké závěje, takže bylo místy sněhu naváto do výše 5-6 metrů. Následkem toho zvěř, jmenovitě zajáci nadělali mnoho škody na mladých ovocných stromkách. Na žádost občanů přišel prohlédnout škodu pan Schornbeck, revírník ze Lhoty, všude viděl nedostatečné zaopatření ovocných stromků, a tak náhradu přiznal pravopatrnou. Nutno podotknout, že honitbu propachtovala obec Míchov panu Nitrovskému, na celém katastru za cenu.

1. ledna uzavřela se smlouva s panem Janem Chroustem z Pavlovic jako chovatelem býka pro obec Míchovskou za cenu 2000 Korun a 1 Kč služce za každé vyvedení býka.

Jaro bylo pěkné, sena mnoho nebylo, snad následkem minulého suchého roku a ještě hodně vymokly.

21. května, pořádal hasičský sbor veřejné okrskové cvičení, ve větším rozsahu, účast obecnstva byla velká, čistého zisku měl sbor 1176 Kč. K tomuto cvičení budoval sbor nový pracovní oblek cvilinkový, který stál 1478 Korun čsl.

16. července byl hasičský sbor u požáru v Jimramově, kdež shořelo 7 domků na Dolní ulici.

28. července byl sbor u požáru statku Jos. Kučery v Pavlovicích.

18. září byl sbor u požáru statku Jos. Zobače ve Věcově

7. prosince byl sbor u požáru stodoly Ig. Matějky ve Věcově.

Za působení u těchto požárů obdržel sbor na předložení žádosti 960 Kč odměny za hájení od pojišťoven.

Léto bylo normálně příznivé, žně počaly v půli srpnu.

Tohoto roku byla rozparcelovaná a do vlastnictví dána dne 20. října Panská louka ojedinelý to kus louky na katastru Máchovském, ve výměru as 18 měr od Spáleného dvora. Dosavadní majitel hrabě Nitrovský. Bylo přiděleno: Antonínovi Buchtovi, čis. 13. 30arů, v ceně 237 Kč., Josef Novotný čis. 31. 30arů, v ceně 240 Kč. Jan Houdek přiděl 30 arů odřekl a byl přidělen Františku Hudcovi, čis. 14. Dále přiděl 30arů odepřel Josef Zítka, kterýžto přiděl by přidělen Františku Řádkovi, čis. 47. k tomu obdržel jemu přidělených 50 arů, celkem 80 arů, v ceně 1215 Kč. Dále výše jmenovaný František Hudec taktéž obdržel svůj přiděl 50 arů, tedy celkem také 80 arů, v ceně 1235Kč. Dále z Roženeckých Pasek: Laštuvková Antonie 30 arů

za 602 Kč. Ehrenberger, 30 arů 600 Kč. Kryštof Josef, 30 arů, za 602 Kč. Kadlec Antonín, 30 arů za 551 Kč. Uherka Josef z Míchova, čis. 44. asi 20 arů za 383 Kč.

* Ve Lhotě zřízena byla škola roku 1788 a na dvojtřídní rozšířena roku 1881. Místo koledy platili poplatníci z okolních přiškolených obcí: celolánici 4, půllánici 2, domkaři 1 krejcar. Školního platu platil žák I. třídy 1 krejcar, žák II třídy 2 krejcarů týdně. Řádného platu později měl učitel 100 zlatých ročně.

Dlužno podotknout, že někteří domkaři Máchovští přiděl této louky nechtěli, a kteří by byli chtěli, byli z přidělu vyloučeni. Proto část této louky přidělena byla domkařům z Roženeckých Pasek. Veškerou tuto práci konal a vyřizoval František Hudec, čis. 14 toho času důvěrník, pro ten účel odborové organizace Místní Domoviny a spolu místodůvěrník František Řádek čislo 47. Vyjednávání a vyřizování trvalo celé 3 roky.

Tohoto roku děti i lidé velcí sbírali na mechovitých loukách léčivou bylinu „Rosničku“ a sušenou prodávali 1kg až 100 Kč. Druhým rokem bylo sbírání této rostliny úředně zakázáno. Ještě ku konci listopádu rostly houby.

27. listopádu sehráli zde divadelní představení ochotníci z Konikova divadlo „Šikaučina pomsta“ Účast byla hojná.

16. září konaly se obecní volby. Obě strany Republikánská s Lidovou shodly se provést volbu pod jednou kandidátní listinou – společně.

Zvoleni byli:

za stranu republikánskou: Chalupník Josef, čis. 11 starostou, Hudec František čis. 14. rádnl, Řádek František čis. 8., Havel Hynek čis. 19.

za stranu Lidovou: Straka František, náměstek starosty, Šikula František, rádnl, Vrátný František čis. 1, Novotný Josef, čis. 32., Řádek František čis. 47., Mítáš Josef č. 2., Buchta František čis. 6., Novotný František čis. 27.

Ceny obilí po sklizni byly tyto: 1g žita 109 Kč, 1g ječmen 96 Kč, oves 1 g 80-85 Kč, brambory 1g 25-28 Korůn.

1924. Začal krutou zimou, která trvala skoro nepřetržitě do 10. května, pak se udělaly tepla, skoro parna, pak bylo počasí nad míru pohodlné. Léto se opozdilo, ale majíc pohodu, pěkně rostlo. Brambory se sázely až ku konci května.

20. ledna zvolené kurátorium konalo rozprodej polí a luk ve Věcově, od čis. 24., kterážto budova sloužila za „pobočku“ školy tamtéž; jsouc majetkem přiškolených obcí poplatníků strany evangelické. Po sloučení obou konfesijních škol, zůstal majetkem nedotčen, odprodala strana evangelická pozemky tyto, při budově ponechala pouze zahradu a asi 3 měřice pole za pozemky bylo utrženo 11 276 Kč.

Po odečtení výloh a dluhu dosud váznoucího 8000 Kč Vincenci Kryštofovi ve Věcově tehdejšímu předsedovi místní školní rady (8500 Korůn rakouské valuty byla kupní cena budovy i s pozemky v roku 1910) jevil se čistý přebytek 2.226'57 Kč. Z toho připadlo pro Míchov poplatníky evangelické 759'10 Kč. Po společné poradě, usnešeno bylo zaplatiti „solár“* to jest plat na faráře a jiné církevní potřeby, kterýžto byl tyto léta 150% k dani přímé. Kupní smlouva se prováděla u D. Leopolda Fiali advokáta v Novém Městě. Zástupcové majitelů této budovy, jako prodávatelé byli: Josef Chalupník starosta čis. 11 a Řádek František čis. 47.

16. března konala strana evangelická volbu na svého faráře v Jimramově; zvolen byl Rozbořil František, dosavadní farář v Německu (jiný se nehlásil)

Služné se mu zvýšilo o 2000 Kč. Obdržel tedy na hotovosti ročně 8000 Kč, k tomu jako farář dřívější 14g žita, 10g brambor, 40 kg másla, 20m prostorných dřeva, k tomu poplatky za úkony církevní, které jsou dosti vysoké. Přeplatek státní činí 9100 Kč.

* Solár v letech předválečných býval 25%

** Naturál jest rozvržen na evangelické občany přifaření do Jimramově takto: v ceně 4000 Kč
Celolánník: (sedlák) 10kg žita, 20kg brambor, ½ kg másla

Pololánník: 8kg žita, 10kg brambor, ¼ kg másla

Čtvrtlánník: 4kg žita, 5kg brambor, 13dkg másla

23. března sehrála prvně naše mládež divadelní hru „Tatínkovy juchty“

V dubnu zpozorována byla nemoc u některých krav tak zvaný katar děložní, krávy zůstávaly jalové.

23. května, přišla bouře, která pobrala ornici a mnoho škody nadělala.

V červnu, mnoho dětí onemocnělo na osypku, ale žádné nezemřelo.

29. června v neděly, přišli občané z přiškolených obcí i žáci do Věcova se rozloučit a poděkovat svému učiteli řídícímu Vincenci Chládkovi, kterýž tam byl 32 roky učitelem 1892-1924, vyučil z obce naší přes 80 dítek, a nyní šel do výslužby. Okresní školní rada udělila jemu 1 rok dovolenou.

Po sklizni ceny obilí stouply, platilo se: 1g žita 200-225 Kč, 1g ječmen 240-260 Kč, brambory 1g 40 Kč, len 1g 300-310 Kč.

1925. Tohoto roku zima byla skoro bez sněhu, mrzlo na „holo“ teprve v únoru počal sníh padat doopravdy. Jaro bylo dosti pohodlné, umělé hnojiva dobře účinkovala. Brambory k sadbě přidražily 1g až 70 Kč. Sena narostlo hojně. Léto bylo pohodlné více studené jak horké. Žně počaly ku konci srpna, obilí bylo dosti a pěkné celkem. Bramborů bylo dosti, ale trochu hnily. Leny byly pěkné.

Ceny obilí z nové sklizně poklesly: 1g žita 145 Kč, 1g ječmene 150 Kč, 1g ovsy 135 Kč, brambory 1g 30 Kč. Nejvíce poklesly ceny lenů, na kteréž kupci, lenaři dávali jen zálohy, ještě o vánocích se určité ceny nevěděly, konečně platili kol 170 Kč za 1g. Tkalcovství valně nešlo, takže výdělku bylo málo.

21 května sbor učinil sbírku po obci pro vdovu po zabitém hasiči a pro zranění hasiče při požáru v Bohdalově, sebráno bylo 52 Kč a těmto odevzdáno.

28. června, přišla silná bouře, cesty vybrala.

15. října, přišla velká chumelenice sněhová, asi o 3. hodině odpoledne silně hřmělo, ale blesk pro tuto vánici vidět nebylo. Mnozí hospodáři měli na poli ještě řepu, která se úplně zachumlila.

16. října, prodala se budova číslo 24. ve Věcově „pobočka“ za 12000 Kč., z toho obdrželi poplatníci přiškolených obcí dle rozpočtu 5,90 Kč na 1 Kč daně přímé strany evangelické.

Skoro po celý rok trvala kontumace psů a koček.

Pohodný (ras) za každou pochůzku musel dostat od obce 8 Kč.

Tohoto roku konal se pronájem honitby; podle zákona zvolen byl občanstvem 7členný výbor a 3 náhradníci: Jos. Mitáš, čís. 2. předseda, členové: Jos. Sedláček, čís. 4., Vrátný Frant. číslo 1., Šíkula Frant. číslo 23., Prosecký Jos. č. 10, Chalupník Jos. číslo 11., Straka Frant. číslo 9. Honitba byla opět pronajata panu Vladimíru Nitrovskému, na dobu 6 let, za cenu 250 Kč ročně.

15. listopádu v neděly dopoledne konaly se volby do poslanecké sněmovny a do senátu. V seznamu voličů zapsáno bylo 141 voličů, z těchto bylo 65 mužů a 76 žen, 26 roků starých a výše bylo 117 (tito volili do poslanecké sněmovny a také do senátu; mladší do senátu nevolili) z těchto bylo 51 mužů a 66 žen. Dle náboženství bylo 73 evangelíků a 68 katolíků. Kandidátních listin bylo do poslanecké sněmovny 16, do senátu 12, tolik bylo politických stran v národě, mimo některé strany německé, o které bylo ještě více.

Volba se prováděla u pana starosty Josefa Chalupníka číslo 11., kterýž byl zároveň jmenován od okresní politické správy jako dohledací orgán, na místě stávajícího úředníka. Volba se prováděla dle zákona. Do volební komise byli zvoleni:

Za stranu Republikánskou: Havel Hynek čís. 19. předseda, členové: Hudec František, čís. 14., Řádek František čís. 8. a Řádek Fr. čís. 47.

Za stranu Lidovou: Straka František čís. 9. místopředseda a Sedláček Josef čís. 4. člen.

Mimo toto přítomní byli z obou politických stran po dvou důvěrnících. Po odevzdání a sčítání hlasů, byl výsledek volby tento:

Do poslanecké sněmovny obdržely hlasu:

Strana republikánská, číslo kandidátní listiny 22 – 79 hlasů

Strana lidová, čís. kandidátní listiny 26 – 56 hlasů

Strana živnostenská, čís. kand. listiny 8 – 2 hlasy
137 hlasů

Strana senátu obdrželi hlasu:

Strana republikánská, čís. kand. listiny 22 – 57 hlasů

Strana lidová, čís. kandidátní listiny 26 – 46 hlasů

Strana národní práce, čís. kand. listiny 12 – 7 hlasů

Strana živnostenská, čís. kand. listiny 8 – 2 hlasy

Strana německá, čís. kand. listiny 27 – 1 hlas
113 hlasů

4 osoby pro slabost a vysoké stáří se volby nezúčastnily. Jako volební komisař byl pan starosta Josef Chalupník číslo 11.

1926. 1. ledna byla uzavřena smlouva pod protokolem s panem Buchtou Františkem čís. 6. jako chovatelem obecního býka na dobu 3 let, za těch samých podmínek jako s panem Chroustem, za cenu 1800 Kč ročně.

V měsíci březnu, bylo zakázáno neodborníkům, pomáhat dobytku při porodu neb při menších nemocech.

3. května, přeběhl po obci a byl chycen cizí psík, byl zavolán zvěrolékař, který věc ohledal; hlavu odeslal do Prahy na výzkumnou stanici do Pausterova ústavu, bylo prokázáno, že byl vztekly.

23. března koupil hasičský sbor domácí lékárníčku, za 226 Kč.

14. listopádu koupila obec jeden a hasičský sbor také jeden prapor po 45 Kč.

13. prosince, bylo tak teplo, že se pola tak pařily, jako v pěkný den májový. Tu a tam kvetly sedmikrásky, blatouchy a jiné polní květiny.

Celková daň z obratu z obce Míchova, činila 2739 Kč

Tohoto roku koupil selský statek číslo 5. František Šikula od Josefa Smělého, který v následujícím roku se odstěhoval na Slovensko.

Část pozemků asi 7 ½ měřice koupil František Hudec, číslo 14. V minulém roku odprodal Jos. Smělý část pozemku asi 9 měř Josefů Chalupníkovi, čís. 11. a též asi 9 měř Josefů Sedláčkovi čís. 4.

Tohoto roku 15. srpna, koupila obec nový zvon ve váze 42kg v ceně 1376 Kč s celkovým vydáním 1445 Kč. Zavěšen byl za přítomnosti členů obecního zastupitelstva a občanů, bez jakékoliv oslavy.

Prvním zvoníkem byl Josef Novotný čís. 31. Ročního platu měl 120 Kč později 150 Kč.

Také zde byla přednáška se světelnými obrazy, „Potulka Egyptem“, návštěva byla hojná.

Od Františka Šikuly koupil domek čís. 23. jeho bratr Emil Šikula, který se byl dříve přiženil do domku čís. 24. Od tohoto koupil domek číslo 24. jmenovaných bratr Šikula Richard se

všemy pozemky, jak dříve u těchto byly. Ceny se těchto tajily kvůli zemské dávce z přírůstku na majetku.

1927. Rok tento nastal mírnou zimou, leden byl bez sněhu, v únoru snihu napadlo dosti. Prvního března nastalo počasí velmi pěkné, které potrvalo přes celý měsíc. Duben byl celý deštivý. Začátkem května nastalo počasí velmi pěkné až parné.

10. května a 12. května byla zima a v noci mráz.

13. května a 14. května padal velmi hustě sníh a přitom drsná zima. Toto studené počasí se právě trefilo (dle lidového rčení) na „tři zmrzlé chlapy“: Pankrác, Servác, Bonifác, 12. 13. 14. května.

Střešně a jiné stromy byly v plném květu, ale mráz a sníh květy velmi poškodily. Rovněž jarní obilí, zvláště ječmeny byly mrazy hodně poškozeny. Rovněž jarní obilí, zvláště ječmeny byly mrazy hodně poškozeny. V zahrádkách co bylo zaseto a bylo povyroslé pomrzlo.

Začátkem května postihla naší obec zlá dětská nemoc tak zvaná „Spála“. Synek Josefa Sedláčka zemřel na tuto. Jest nutno zaznamenat, že tohoto jara, žádný z hospodářů našich, hříbě nevychoval, asi 5 které se vylíhly, ihned uhynuli. Příčina byla neznámá.

Léto bylo pohodlné, žita narostly pěkné ale málo sypaly, trefilo špatné počasí když kvetly. Bramborů se udařilo veliké množství.

Podzim byl pěkný a dlouho potrvál. Pak nastala zima a sní mrazy velmi třeskuté. Rtuť v teploměru klesla až na 25°C mrazů.

Tohoto roku v měsíci říjnu, přišla nová úprava daní domovních. Byla zvolena místní komise, která přehlédla jednotlivé obytné místnosti a dle odhadu této komise, měla býti předepsána daň domovní, a sice:

Chatrný domek, jedna obytná místnost, daně 2,50 Kč.

Obyčejný domek 1 místnost daně 5 Kč.

Z každé další obytné místnosti 5 Kč; na obytné 4 místnosti byla předepsána daň domovní 30 Kč. Někteří občané nebyli spokojeni s tímto komisionálním odhadem a podávali rekursy na okresní politickou správu, která nařídila stanovit novou odhadní komisi. Po odhadu nové odhadní komise, se u některých domků daň změnila, to jest neuznala některou místnost za obytnou. Jiné zůstalo nezměněno.

1928. Rok tento nastal mírnější zimou.

Dne 12. ledna, chodila opět místní komise po obci a měřila světnice, s některou změnou, jako komise prvá. Od daně osvobozeny byly kuchyně pod 12 m² a komory pro potraviny.

25. února koupila obec trier na čištění obilí za 5040 Kč. Hovězího dobytka chovaného, krav a jalovic schopného ke skoku bylo napočteno 151 kusů mimo telat pod rok staré.

12. dubna byla silná bouře, v noci ze 16. na 17. dubna napadlo mnoho sněhu, cesty byly zaváty.

Na začátku června byla velká zima, květy a jiné plodiny byly značně poškozeny. Místy rtuť klesla až 4°C pod nulu. Léto bylo teplé a suché, úroda pěkná, žita dosti sypaly, též bramborů se dosti udařilo a byly zdravé. Ceny žita z nové sklizně byly 1g 180 Kč, pozdě na podzim klesly na 145 Kč, oves 1g 162 Kč později také cena poklesla, brambory 1g 35 Kč.

Asi v půli měsíci červenci vyskytlo se u nás též i v okolních vesnicích velké množství housenek můry gama zvané, které zle řádili ve lnu, některý lán lnu, který napadly, zničily úplně, lístky s hlavičkami ukousaly takže zbyli krátké holé stonky, které stálými vedry uschly. Do kterého lnu se opravdu pustily, byť si byl sebe větší kus, ve třech dnech byl zničen úplně, tak byli žravé. Ze lnu stěhovaly se do brambor, do řepy, zelí, maku, vše ničily. V maku bylo slyšeti jak se pohybují a koušou; listí šustilo. Housenky byly zelené s bílými pásky, lezly jako píďalky. U nás něco podobného nikdo napamatuje. Snad prý v okolí Sedlišť u Jimramově se vyskytly taktéž v měsíci červenci roku 1865. Lidé housenkami zamořený pozemek posypávali

popel, nehašeným vápnem neb postříkovali skalicí (zelenou, modrou a neb rozhazovali zvláště do zelí mraveniště s mravenci. Toto bylo nejučinnější, protože mravenci housenky ničili. Ku konci měsíce července se tyto zakuklili. Pak za víc jak za týden neboť nemohu určit jak dlouho zakuklení trvá, vylétaly z těchto pěkné do hněda zbarvené můry, které létali nízko při zemi, neb na zemi seděli. Očekávalo se, že v měsíci srpnu a v září, až tyto nakladou vajíčka se housenek mnohem více vylíhne, tedy ještě více škody nadělají, jestli sama příroda housenkám konce neučiní. I stalo se, že na první dny v měsíci září přišly studené noci a deště a tím housenky i můry gama vzali za své. Dlužno zaznamenat, že tohoto léta bylo velmi málo motýlů.

Od půli měsíce června, přes celý červenec trvaly nepřetržitě velká parna, na některých plodinách jako na hrachu, pelušce, vikvi květ přímo zasychal, takže se málo těchto udařilo.

12. července obnovovala se smouva z 31. července 1922 ohledně propůjčení budov ve Věcově, ke společnému vyučování. Za obec Míchov projednávali jako zástupcové majitelů školy „Dolní“ Chalupník Jos. starosta obce číslo 11. a Řádek František číslo 47. Jako zástupcové majitelů školy „Horní“ byli: Straka František číslo 9. a Zítka Josef číslo 15. a Sedláček Josef číslo 4. člen místní školní rady. Vyřízení pod protokolem: Smlouva z 31. července 1922 v nezměněném znění obnovena na dalších 6 let, od roku 1928 – 1934.

17. července o neděly poctil svoji návštěvou náš Horácko náš milý pan prezident naší republiky Československé Tomáš Garigue Masaryk se svoji dcerou Ď Alici, a mnohými státníky a hodnostáři. Všichni přijeli v autech. Místa, kudy jeli, byly postaveny slavnostní brány a všelijak okrášleny. V Novém Městě bylo postaveno 5 slavnostních brán, na způsob starým hradebním bránám s Věžicemi; vše bylo ověčeno. Na domech vlály prapory. Počasí tu neděly bylo pošmurné, ale to nevadilo, aby obyvatelstvo z blízka i z daleka, přišlo přivítati svého prvního pána presidenta. Od nás z Míchova většina lidí šla do Nového Města, přes 60 osob počítaje v to školní děti. Někteří ponejvíce ženy, pro domácí nutnost, odskočily aspoň do Rovného, aby také pana presidenta viděly, těch bylo přes 20. Někteří byli v Bystřici, odkud do Nového Města přijel.

Kudy pán prezident jel, stáli hasiči ve stejnokroji špalír. V Novém Městě z okolních sborů bylo 900 hasičů ve stejnokroji. Čas příjezdu do Nového Města byl hlášen na 11:35 dopoledne. Poněvadž pana presidenta v některých místech zastavovali, opozdil se více jako o hodinu. Každý s napětím očekával, brzo-li přijede; až v tom zahoukla rána z hmoždíře, za ní druhá, třetí až dvacátá. Zvony na kostele katolickém vyzváněly; na věži kostelní hudba hrála trhavé fanfáry. Vlna vzrušení probíhá zástupem, napětí se stupňuje, pan prezident přijel ve třetím autu, úplně sám bez sloužících, v prostém hnědém koženém kabátě, na hlavě měl měkký černý klobouk. Na náměstí dosti svižně z auta vystoupil a dosti rychle vystoupil na tribunu, kdež jej vítali zástupové úřadu, legionáři, korporace duchovenstva, spolků a jiní. Před uvítáním byl jemu podán chléb a sůl, sám si chleba ukrojil, posolil a snědl. Tatam byla odvaha a výmluvnost vítacích řečníků, před zraky presidentovými. Bylo zřejmé, že i pán prezident byl velmi dojat, při vzpomínce na léta minulá, když viděl dnešní ten obrovský zástup lidu, dětí ze všech okolních škol; chlapeci mávali praporky a děvčata házela kytice před auto pána presidenta. Volání sláva panu presidentovi! ať žije dlouhá léta atd. neutuchalo. Lid se tlačil kol kostela, lezl na stromy, na střechy i za komíny seděli lidé i odrostlejší děti a mávali praporky. Potom šel pán prezident pěšky zástupem lidu a školních dětí do sokolovny, tam poobědval, trochu si odpočinul a asi ke 4té hodině odpolední jel dále ku městu Žďáru. Byl to ruch a rozechvění jaké málo kdo podruhé v životě prožije.

Dne 2. prosince t. r. konaly se volby první tohoto druhu a sice do okresního a zemského zastupitelstva. Volva prováděla se u pana starosty Josefa Chalupníka čís. 11. DOba určitá byla od 8. hodin ráno, do 12. hodin v poledne v neděly. Všech voličů zapsaných ve voličských seznamech bylo 120.

Tito odevzdali pro volbu do okresního zastupitelstva, straně republikánské, číslo kandidátní listiny 1, 59 hlasů, straně lidové, číslo kandidátní listiny 7, 52 hlasy straně živnostenské, čís. kandidátní lis. 4. 6 hlasů straně sociálně demokratické čís. kandidátní list. 2, 1 hlas 2 hlasy byly neplatné. Kandidátních listin bylo 7, to jest kandidovalo sedm politických stran.

Pro volbu do zemského zastupitelstva bylo odevzdáno: straně republikánské čís. kandidátní listiny 9 – 67 hlasů straně lidové číslo kandidátní listiny 19 – 50 hlasů straně živnostenské čís. kandidát. listiny 14 – 1 hlas rovněž 2 hlasy byly neplatné

Kandidátních listin bylo 16 to jest kandidovalo 16 politických stran, mimo některé strany německé.

Nutno podotknout, že do okresního zastupitelstva za stranu republikánskou kandidoval náš občan František Hudec číslo 14. kandidoval na sedmém místě.

Jelikož po konečném sčítání hlasů na okrese, vypadlo pro stranu republikánskou pouze hlasů pro 6 členů do okresního zastupitelstva, jmenovaný František Hudec zvolen nebyl. Tohoto roku na jaře koupili si motory na pohon mlátičky (a jiné) František Uherka čís. 17., Aloisie Vašíková čís. 35., Josefa Topinková čís. 20., Jan Šíkula čís. 42., cena jednoho motoru byla 4800 Korůn čsl. Po těchto koupil si motocykl František Hudec čís. 14. v ceně 11000 Kčsl. Na podzim tohoto roku, několik menších hospodářů koupili si společný sečí stroj, cena tohoto byla 2600 Kčsl. Mimo tohoto měli svůj vlastní sečí stroj Josef Chalupník čís. 11, Josef Mitáš čís. 2. a Josef Sedláček čís. 4.

Dne 1. října odstěhoval se dosavadní kovář Karel Groulík do vlastní budovy v Sedlišťích. Obec pronajala obecní kovárnu Adolfu Sloukovi z Rokyta i s pozemky za 1000 Kčsl, který 5. října se přistěhoval.

Dne 28. října t. r. osazena byla na malém prostranství nad obecní kovárnou Lípa Svobody. Vsazena byla způsobem slavnostním, za přítomnosti obecního zastupitelstva, místní osvětové komise, hasičského sboru a skoro všech občanů. Jako první řečník byl zde František Chládek učitel z Věcova, a jiní. Děti přednášeli přílehlavé básně.

Podzim byl dlouhý, mírně mrzlo na „holo“ to jest bez sněhu až do 22. prosince. 23. prosince nastaly třeskuté mrazy, které čím déle tím silnější až do konce roku trvaly.

Ku konci tohoto roku rozprodal svůj statek číslo 2. Josef Mitáš. Stavení rozdělil na dvě části: Horní stranu číslo 2. koupil Josef Zítka za 25 tisíc Kč. Dolní stranu, která opatřena byla číslem 36. koupil Ignác Homolka rodem ze Lhoty, taktéž za cenu asi 20000 Kč.

K horní straně ponechána byla horní část zahrady a horní část trati, ve výměře asi 49 měř.

K dolní straně ponechána byla dolní část zahrady a spodní trať celá ve výměře také asi 49 měř. Ostatní pozemky koupili: Josef Novotný čís. 31, Václav Kaša čís. 7., Josef Zezula či. 34., František Vrátný čís. 1. Cena 1 měřice pola byla 1500 Kč.

Od Josefa Zítky, koupila domek Marie Bartoňová, která dosavad bydlela v čísle 41. s polem a loukou asi 17 ½ měř za smlouvenou cenu asi 40000 Korůn čsl.

Ostatní část polí asi 14 měř koupil Richard Šíkula číslo 24.

Syn jmenované Marie Bartoňové, František Bartoň provozuje na domku čís. 15. živnost kolářskou, pak když se v roku 1933 oženil s Františkou Cackovou stal se vlastníkem domku čís. 15.

Ceny uvádím tak, jak jsem slyšel.

1929. Mrazy, které začaly 23. prosince roku minulého tj. 1928 byly čím dále silnější. Mrzlo tak třeskutě že není pamětníka. Snad prý takové mrazy byly v roku 1776, kdy pro strašnou a nevídanou zimu se věřilo, že nastává konec světa zmrznutím všeho co žilo.

Největší mrazy byly první polovici měsíce února. Dne 3. února (dle novinářských zpráv) v Českých Budějovicích klesla rtuť na 37°Celsia. Dne 10. února v Jimramově 33°C. Dne 11. února ráno v Jimramově 35°Celsia pod nulou. Průměrně: v prosinci 15° mrazu, v lednu 24° mrazu, v únoru 30° mrazu dle Celsia.

Nejvíce zimou trpělo ptactvo, zvěř v lesích a na poli. Ptactvo zmrzlo v celých hejnech zvláště koroptve. Rovněž stromy ovocné některé druhy byly mrazy úplně zničeny, takže v nastávajícím létě uschly a bylo jich mnoho. Též hospodářům mnoho bramborů pomrzlo ve sklepech. Lidé dostávali nemoci jako: rýmu, chřipku a jiné. Mnoho školních dětí omrzlo na nohy, proto byly školy od 15. února do 1. března zavřeny; nevyučovalo se. K tomu ke všemu byl nedostatek paliva, lidé kupovali kamenné uhlí, 1g stál 50 Kč, což zde v Míchově nikdy nebyvalo, neboť jsou nedaleko rozsáhlé lesy. Po celou zimu byl naprostý nedostatek vody, v rybnících voda zmrzla až na dno. Země byla promrzlá 50 – 60cm hluboko. Hospodáři dováželi vodu ze Šikulového rybníčku na loukách od statku číslo 17. Ku konci února a na začátku března zima trochu polevila, ale některý den přec rtuť klesla na 12° až 18°Celsia.

Hospodyně měly obavu, že nebudou housata, neboť jak jsem již napsal, voda v rybnících vymrzla až na dno, a tak husy se „pojímaly na sněhu“; přesto housat bylo dosti.

Jaro bylo dosti pěkné. Do žita se dávala jakási larva, znalý to červíček, který se usadil v kolínku nad kořeny, takové žito žloutlo a uhynulo. Tímto nejvíce trpěly žita, pro které bylo pohnojeno chlěvským hnojem.

Dne 5. května uzavřela obec objednávku motorové stříkačky s fy. Ig. Stratílek, Vysoké Mýto, Čechy. Cena této s celým příslušenstvím a 6 dílů hadic, to jest 120m byla: 34000 Kč. V neděly, 7. července, toho roku byla dodána a slavnostně přijata. Sbor hasičský pořádal Výlet. Peníze tyto, které věnovala na motorku obec, byla zemská dávka z přírustku na majetku, které obdržela z prodaného statku, číslo 5. z prodaného domku číslo 23. a z prodaného domku číslo 24. Dále z prodaného domku číslo 8. Toto číslo 8. prodal Řádek František rodák z Kuklíka a koupil jej Josef Uherka a ku svému číslu 44. přivtělil. Tyto kupy staly se v roce 1926. Zemská dávka z těchto čtyřech provedených kupní vynesla 17720 Kčsl. Dále učiněn byl rozprodej statku číslo 2. ze kteréhož také zemská dávka se očekávala.

První splátka 17000 Kč zaplacená byla hned po převzetí motorky; na tuto splátku sbor věnoval 5000 Kč. Druhá splátka zaplacená byla až po příštím Novém roce. Jelikož obec neměla na tuto druhou splátku peníze pohotově, bala nucena tyto vypůjčit do té doby až Moravský zemský výběrčí úřad v Brně vyměří a obci zašle zemskou dávku z přírustku na majetku z prodaného statku číslo 2. Musím napsat co to bylo ta zemská dávka. V roce 1919 vyšlo nařízení vlády republiky Československé, jimž se zavádí zemská dávka z přírustku na majetku. Tuto dávku byl povinen zaplatit každý, kdo prodal nějaký nemovitý majetek. Převzal-li kupující zaplatit zemskou dávku na sebe zaplatil jí tento. Zemská dávka se vyměřovala 25% z celé kupní sumy. V pozdějších letech asi 1926 byla tato snížena za 23% 18% a tak dále, a tomu komu cena kupující dnešní nepřekročila 600% cenu z roku 1914 klesla až na 5% celé kupní ceny. Proto ono zatajování pravé celé kupní ceny. Zemskou dávku z přírustku na majetku vybíral a předpisoval zemský výběrčí úřad, který pro sebe ponechal z vybrané dávky 15% a 85% zaslal obci k dobru.

6. července přišla větrná bouře s kroupy, u nás jen málo kroupy obilí prorazily, ale v okolních obcích škody mnoho nadělaly.

4. září kol 4. hodiny odpoledne se utopila Františka Vávrová v protější studni, když šla pro vodu, kdež pravděpodobno přišel na ní záchvat padoucnice, kterýžto záchvat od mládí jí trápil.

13. listopádu našel František Vrátný číslo 1. ve své stodole, která byla dosud plná obilí „založení k požáru“, ale mlhy které tím časem panovaly asi oheň v zárodku udusily, neboť sláma vedle byla vlhká.

Tohoto roku bylo velmi málo ovoce, za to bylo hodně borůvek a liskových ořechů. V srpnu a později rostlo hodně hub. Polní úroda byla slušná, bramborů se mnoho udařilo. Cena po sklizni byla.

Žito, 1g 110 Kč, oves 1g 105 Kč, později klesl na 95 Kč, brambory 1g 15-20 Kč.

Pouze dobytek hovězí a vepřový si cenu udržel, pěkná kráva stála 3-4 tisíce Korun čsl., dobytek vepřový, mrtvá váha 1kg 14 Korun. Podzim byl dlouhý do půli prosince bylo elativ, pak napadlo trochu sněhu a tak nastala mírná zima.

Na den 27. října od 8. hodin ráno do 10. hodiny dopoledne, byly vypsaný nové volby, do poslanecké sněmovny a do senátu. Volba konala se u pana starosty Josefa Chalupníka číslo 11., kterýžto byl zároveň jako dohlídající orgán jmenován od okresní politické zprávy, na místě stávajícího úředníka. Agitace po tyto volby byla slabá.

Tohoto roku přišly do oběhu nové stříbrné pětikoruny.

1930. Rok tento začal mírnou zimou. Jaro bylo dosti pohodlné. Léto bylo velmi suché, skoro za celé léto ani jednou řádně nenamoklo. Řepy se nemohly sázet pro stálé sucho a které se vsadily, záhy posychaly. Sena a jetele bylo málo, rovněž tak otav. Obilí, zvláště ječmeny a ovse, hodně suchem trpěly. Nejvíce suchem byly zničeny leny, které vyrostly na 25sm a již kvetly a takové zůstaly. Poptávka po lenu nebyla žádná, takže hospodářům zůstaly doma; nikdo je nekupoval. Žně tohoto roku počaly velmi záhy; 1. srpna se již počaly sekat žita. Tím časem to jest ku konci měsíce července počalo pršet a přšelo skoro každý den, takže pokosené žito i ve snopkách postavené do kumbálku hodně porostlo. Hospodáři podávali žádosti o státní podporu. Následkem sucha, předvíдалo se, že nebudou žádné brambory, ale jakmile přišly deště v krátkém čase bramborů narostlo mnoho, ale nebyly dobré, a jelikož byl podzim velmi mokrý, tudíž ukládaly se brambory do sklepů mokré a s hlínou, čehož byl následek, že brambory ve sklepích valně hnily; dále hospodáři přičítali vinu tomu, že byly narychlo vyrostlé.

Dne 25. října v sobotu počalo silně sněžit, dne 26. října v neděly stále sněžilo, takže napadlo sněhu as 20cm, sníh byl mokrý, tudíž těžký a zůstával lpět na stromech v lese. Stromy pod tíží sněhu počaly se ohýbati, vyvraceti a lámaly se. 27. října v pondělí ještě sněžilo, stromy v lese šmahem padaly, jednak se vracely, jednak se přelamovaly. Praskot v lese byl veliký a pohled na lesy hrozný. Nejvíce byly postiženy lesy v nížinách, kde byly hotové paseky. Selské lesy utrpěly škodu o něco menší, jsouc ve vyšší poloze. Záhy na to chodili zdejší lidé do lesů dřevo zpracovávat. Lesní úřady pozvali drvaře až z Podkarpatské Rusie na zpracování dřeva. Zdejší lidé na to nestačili. Od postavení 1m³ platilo se zdejším lidem 4,50 Kč až 6 Kč.

Klesl a odpadky mohli si lidé volně vzít, to bylo přidáno. Rusinům platili 8-13 Kč. Majitelé lesů ohlašovali škody se žádostí o státní pomoc. Hospodářské výrobky poklesly na ceně. Platilo se: za 1g žita 85 Kč, 1g ovsa 85 Kč, 1g ječmene 90 Kč, 1g bramborů 15 Kč. Na leny nebyla poptávka. Vepřový dobytek 1kg mrtvé váhy 9,50 Kč, hovězí dobytek 1kg mrtvé váhy 5 Kč a jiné kleslo podobně, takže byl citelný nedostatek peněz.

Dne 9. února mělo obecní zastupitelstvo schůzi, kdež mimo jiné mělo na programu: Postavit pomník padlým a zavedení elektrického proudu do obce. Oboje schváleno asi takto: Pomník padlým postaviti v příštím roce nad obecní kovárnu, kde stojí Lípa Svobody. Pro zavedení elektrického proudu, pracovati dle možnosti: Na pomník padlým daroval hasičský sbor 100 Kč. Mimo to členové sboru učinili sbírku mezi sebou, která vynesla také 100 Kč. Mládež ze svých úspor darovala taktéž 100 Kč. Josef Novotný číslo 31. daroval 50 Kč což vše vloženo do záložny.

Dne 27. května konalo se u nás sčítání všech zemědělských kultur. U nás sčítání prováděl Josef Chalupník číslo 11. starosta obce. Napočteno bylo: stromoví ovocné: střešně 43, višně 15, slívy 12, jabloně 59, hrušně 41, katastrální výměra 348ha 8a 36m². Polní plodiny: žito 315 měr, o ves 400, ječmen 55, pšenice 42, brambory 111, řepa 41.

Dne 2. prosince se konalo sčítání lidu. Jako sčítací komisař byl jmenován opět Josef Chalupník číslo 11. starosta obce, a sčítací revisor Josef Pilát řídící učitel ze Lhoty. Napočteno bylo 218 obyvatel. Z toho 107 mužů a 111 žen. Katolíků 109, evangelíků českobratrského vyznání 108 a 1 československého náboženství. Počet obyvatel poklesl o 35 obyvatel oproti roku 1920. Na to přišla mírná zima a s ní velké množství snihu.

1864

číslo domovní:	Jméno tehdejších majitelů domů:	Platil daně: zl. kr.
1	Bartoň Josef	33 37
2	Bartoň Jan	31 1
3	Vašíková Fr.	2 80
4	Bartoň Vencel	32 26
5	Bednář Jan	37 97
6	Hudec Franc	32 56
7	Kaša Václav	70
8	Totušek Jan	37 27
9	Straka Jan	34 76
10	Matuška Franc.	70
11	Kadlec. Josefa	13 40
12	Ambrož Anton	70
13	Straka Josef	70
14	Sklenář Jan	1 56
15	Dvořák Franc	2 80
16	Uhlíř Josef	70
17	Ambrož Paul	44 39
18	Navrátil Jan	2 80
19	Uhlíř Franc	46 35
20	Homolka Richard	74 18
22	Šikula Franc	70
23	Kuda Jan	2 80
24	Houdek Anton	70
25	Hudec Václav	70
27	Bartoň Václav	70
28	Vávra Jan	70
29	Toman Franc	70
30	Prosecký Franc	70
31	Vejrota Franc	70
32	Koliáš Franc	70
34	Macháček Václav	70
35	Frišhonz Josef	70
37	Křenek Franc	70

Dle voličského seznamu téhož roku.

Čísla: 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, byly pazderky a chaloupky výměniční u statku. Číslo 21 byla snad dříve jen nějak pastoučka.

1878

číslo domovní: Jméno tehdejších
 majitelů domů:

1	Bartoň Josef
2	Mitáš Josef
3	Vašík Josef
4	Bartoň Josef
5	Bednář Jan
6	Bednář Jan
7	Kaša Jan
8	Totůšek Jan
9	Straka Jan
10	Matuška František
11	Havel Hynek
12	Straková Anna
13	Hudec Čeněk
14	Sklenář Jan
15	Zítka Jan
16	Ambrož Anton
17	Topinka Jan
18	Navrátil Jan
19	Uhlíř František
20	Homolková Marie
21	Dvořák Jan
22	Šíkula František
23	Kuda Jan
24	Houdek Anton
25	Fajmon Jan
27	Bartoň Václav
28	Vávra Jan
29	Hotárek Jan
30	Prosecký František
31	Řádek František
32	Koliáš František
34	Macháček Václav
35	Vašík Jan
37	Křenek František

Dle dražebního protokolu z téhož roku.
Číslo 26, 33, 36 byly ve Spáleném Dvoře

1900 číslo domů	Majitele:	Změny staly se kdy?	1925 číslo domů	Majitele:
1	Ondráček František	1908	1	Vrátný František
2	Mitáš Josef		2	Mitáš Josef
3	Vašík Josef	1923	3	Bureš Adolf
4	Homolka Jindřich		4	Sedláček Josef
5	Smělý Josef		5	Smělý Josef
6	Kořistová Anna		6	Buchta František
7	Kaša Jan		7	Kaša Václav
8	Řádek František		8	Řádek František
9	Straka Jan		9	Straka Jan
10	Vrátný Anton	1908	10	Prosecký Josef
11	Havel Hynek	1905	11	Chalupník Josef
12	Matušková Antonie		12	Straka František
13	Buchta Anton		13	Buchta Anton
14	Topinka František	1911	14	Hudec František
15	Zítka Jan		15	Zítka Josef
16	Hudec František		16	Hudec František
17	Topinka Jan	1910	17	Uherka František
18	Houdek Jan		18	Houdek Jan
19	Uhlíř František	1905	19	Havel Hynek
20	Homolka Josef		20	Topinková Josefa
21	Šibrava Jan, obec. kovář		21	Groulík Karel obecní kovárna
22	Hudec Vincenc	1910	22	Řádek Vincenc
23	Šikula František		23	Šikula František
24	Houdek Josef		24	Houdek Josef
25	Fajmon Jan		25	Fajmon Jan
27	Novotný Josef		27	Novotný František
28	Vávra František		28	Vávrová Josefa
29	Vávrová Františka		29	Vávra Josef
30	Bartoň František		30	Sláma Josef
31	Řádek František		31	Novotný Josef
32	Bureš Jan		32	Hanus Alois
34	Zezula Josef		34	Zezula Josef
35	Vašík Jan		35	Vašíková Aloisie
37	Moravec František		37	Paleček Josef
39	Hudec Jan		38	Hudec Vincenc
44	Uherka Josef		39	Fajmon Hynek
47	Ambrož Josef		42	Šikula Jan
			44	Uherka Josef
			47	Řádek František

1930 číslo domů	Majitele:	narozen roku:	má ha, a, m, platí výměry, daně:
1	Vrátný František	1890	11. 41,95
2	Zítka Josef	1893	9. 74
3	Bureš Adolf	1899	1. 63,22
4	Sedláček Josef	1880	25. 53,95
5	Šikula František	1884	24. 06,50
6	Buchta František	1894	12. 34,63
7	Kaša Václav	1890	6. 13,58
8	Uherka Josef	1892	7. 36,45
9	Straka František	1879	28. 65,45
10	Prosecký Josef	1876	4. 26,17
11	Chalupník Josef	1879	16. 73,60
12	Straka František	1872	6. 10,26
13	Buchta Anton	1867	3. 06,72
14	Hudec František	1883	4. 61,41
15	Bartoňová Marie	1866	3. 3,
16	Hudec František	1855	5. 91,70
17	Uherka František	1885	11. 77,23
18	Houdek Jan	1873	2. 57,91
19	Havel Hynek	1866	24. 78,55
20	Topinková Josefa	1872	10. 05,61
21	Slonek Adolf, Obec	1884	10,40
22	Řádek Vincenc	1869	5. 27,66
23	Šikula Emil	1902	5. 88,48
24	Šikula Richard	1889	3. 89,44
25	Fajmon Josef	1907	1. 41,04
27	Novotný František	1891	4. 45,30
28	Kožíšek Emanuel	1886	10
29	Vávra Josef	1872	6. 85,73
30	Sláma Josef		5. 36,10
31	Novotný Josef	1881	5. 31,65
32	Hanus Alois	1874	1. 83,77
34	Zezula Josef	1869	4. 84,98
35	Vašíková Aloisie	1878	4. 88,42
37	Homolka Ignác	1905	9. 52,03
37	Paleček Josef	1871	3. 01
38	Hudec Čeněk	1865	10. 19,53
39	Fajmonová Františka	1888	4. 89,45
42	Šikula Jan	1891	6. 74,55
47	Řádek František	1885	3. 39,21

1931 Dne 2. ledna přišel na lesy druhý polom, Na stromech bylo přimrzlého sněhu a k tomu přišla toho dne velká jinovatka, která lesy na některých místech dorazila. Drvaři, kteří ten den v lese pracovali, s hrůzou z lesa utíkali. Po poledni tohoto dne byl zabit 19.letý syn Gregora v Dolním Lísku, který tam pracoval, jako panský drvař (Kolonii). Tohoto roku žita a ozimní pšenice velmi špatně přezimovaly, takže hospodáři byli nuceni z větší části tyto zaorati a na místě těchto oseli pole ječmenem a pšenicí jarní, kteréžto obě se velmi zdařilo, rovněž i ovse byly pěkné, neboť jaro i léto bylo pohodlné. Dne 18. června, kol 4té hodiny odpolední, přišla prudká větrná bouře s krupobitím. Kroupy nebyly velké, ale následkem prudkého větru nadělaly mnoho škody. Hnaly se silným proudem od Lázu, přes Havlů Chocholík, ke Dlouhé Skály, přes trať od čísla 1., přes trať od čísla 2. a do Loučného Skálí a Rychtářů kopec zasáhly již o něco méně. Na jmenovaných místech bylo obilí potlučeno úplně. Hospodáři žita ihned posekli. Ječmeny a ovse ještě obnožily, trochu se ještě zotavily, ale byly již skoro na polovic prázdné.

Dne 20. června přišla opět bouře, cesty vybrala, místy na polích voda dosti ornice odnesla, to byla bouře v noci. Dne 9. srpna v neděli odpoledne přišla opět bouře, ale ne velká. Po této následovalo stálé deštivé počasí, které potrvalo až do konce měsíce září; skoro celých 8 týdnů pršelo den jak den jen asi po třikrát po dvou dnech slunce svítilo. Obilí na poli porostlo a které se odvozovalo domů, hnulo ve stodole. Trámy pod obilím se prohýbaly, až praskaly. Rovněž tak otavy se vozily domů vlhké a doma plesnivěly. Bramborů se udařilo dosti. Leny se přestávají seti, není po nich poptávka. Ceny z nové sklizně byly tyto: žito 1 q 150 Kč, oves 1 q 100 – 105 Kč, ječmen 1 q 100 – 110 Kč, brambory 1 q 15 – 20 Kč. Na podzim ceny hovězího a vepřového dobytku velmi klesly. Platilo se: Hovězí dobytek živá váha 3 Kč 1 kg. Vepřový dobytek živá váha: těžká svině 5 – 6 Kč 1 kg. Chovné prase na maso 7,50 1 kg. 1 párek selat kol 90 Kč, 1 kg másla 14 Kč. Z toho důvodu měli hospodáři všestranně malou tržbu a proto byl mezi lidem značný nedostatek peněz, který se již po kolik roků stupňoval. Hospodáři sahalí na úspory z let minulých a kde úspory nebyly, stěží se vyplatili. Hospodáři i tohoto roku podávali žádosti v státní pomoc. Na začátku měsíce října došlo nouzové obilí seťové. Pšenice 2 q, žita 3 q, ale došlo tohoto jen polovic, než v kolik se žádalo. Žádosti z roku minulého nebyly dosud vyřízeny. Dlužno podotknout, že toto obilí jest jen pujčeno bez úroku na dva roky příští. Za dva roky se má splatit v ceně 160 Kč za 1 q. Dne 27. září konaly se volby do obcí. Ve voličských seznamech zapsáno bylo 135 voličů. Z těchto se volby zúčastnilo 131 voličů, 4 voliči byli nemocní. Tito odevzdali hlasy pro členy do obecního zastupitelstva. Republikánské straně: číslo kandidátské listiny 1, 16 hlasů; Nepolitické skupině zemědělského lidu: číslo kandidátní listiny 2, 63 hlasy. Zvoleni byli: Za stranu republikánskou: 1 člen, Uherka František. Za stranu nepolitická skupina zemědělského lidu: 6 členů, Vašík Josef, Šikula Emil, Novotný František, Hudec František, Buchta František a Sláma Josef. Za stranu lidovou, Vrátný František, Novotný Josef, Zítka Josef, Šikula František a Zezula Josef. Dne 8. listopadu se konala volba na starostu a obecního radu. Zvoleni byli: Vašík Josef starosta, Vrátný František náměstek starosty, Novotný Josef a Buchta František radní. Této druhé volby byl přítomen z Nového Města od okresní politické správy pan komisař Výbora. Obě volby konaly se u dosavadního starosty Josefa Chalupníka číslo

11.

V tomto roku 1931 po jaru, postavil Šikula Rich. a pokud možno rozšířil novou stodolu, na místě stodoly staré, při svojí koupené chalupě číslo 24. Stodolu tuto jmenovaný pokryl cementovými taškami, kteréžto krytiny se dnes na novostavby nejvíce užívá.

1932 Zima tohoto roku nebyla zlá, největší mrazy byly 9., 10. a 11. února, kdy rtuť v teploměru klesla na 17°C pod nulou. Od 15. února bylo zdraženo veškeré kuřivo a sice o 10 %. 23. února byl zde úředník od okresní politické správy Nové Město, str. Jílek, za účelem zřízení vodní knihy. Přihlásilo se 17 občanů k pobírání vody z potoků a obecního rybníka ku zavlažování luk. Každý platil 5 Kč 70 haléřů cestovného a za celkový výkon 48 Kč.

15. dubna prodal František Hudec svůj zděděný po rodičích domek číslo 16 Josefu Fajmonovi za 24.000 Kč. Josef Fajmon prodal svůj domek zděděný po svém dědovi (Jan Fajmon) Vincenci Novotnému rodem z Pavlovic, za 14.500 Kč, kterýžto Vincenc Novotný byl dosavad v nájmu v pazderce číslo 43 majitele Frant. a Anna Buchtovi. Pole a louku na Strážnici ve výměře asi 16 měřic od domku číslo 16 prodal František Hudec asi za 35.000 Kč Janu Šikulovi číslo 42. Druhé poté v Lázích, asi 15 měřic od domku číslo 16 prodal Frant. Hudec za 20.000 Kč Vincenci Novotnému, který jej přivtělil ke svému nově koupenému domku číslo 25. Po uzavření kupní smlouvy s oběma stranami, odstěhoval se Frant. Hudec do Malého Tresného, kde měl koupenou menší usedlost.

18. dubna zemřel Jan Fajmon narozený 1873, svobodný, byl postižen krční rakovinou. Začátkem tohoto roku byly zdraženy zápalky, jedna krabička zápalek obsahovala asi 40 – 45 zápalek a stála dosavad 20 haléřů, nyní cena stoupla na 30 haléřů za jednu krabičku. Před světovou válkou stávala 1 krabička zápalek 2 haléře a při větším odběru byla ještě sleva: Lidé ve velkém množství počali užívat místo zápalek zapalovače, které byly upraveny na různé způsoby, naplněné bavlnou, nasáté benzínem, křesacím kaménkem vyvozená jiskérka, zapálila knotek benzínem nasátý. Později i na tyto dopalovače byl uvalen poplatek při koupi tohoto 5 Kč. měl a má tu nevýhodu, že při sebemenším větěrku plamének zhasíná a nebo

nechce chytit vůbec. Z toho důvodu, že se takový kuřák rozmrzí „dopálí“ přezděno „dopalovač“.

Ve druhé polovici měsíce dubna nestalo pěkné počasí, takže se mohly polní práce pohodlně konati. V noci z 8. na 9. května napadlo trochu sněhu, práce polní byly na nějaký den zastaveny, pak nastalo zpět počasí pěkné. 27. května dala obec k většímu obecnímu rybníku nové cementové roury a potřebný k tomu cement což stálo 284 Kč 20 haléřů, práce nádenická stála 48 Kč, práce zednická 35 Kč, dovoz rour a kamení 55 Kč, tedy celkem 422 Kč 20 haléřů.

27. srpna sekl žacíím strojem František Šikula, syn Frant. Šikuli č.5 v Pustině pšenici Emanueli Kožiškovi čís. 28. Při svačině se koně lekli a jmenovaný František Šikula je chtěl asi chytit, byl koněmi stržen k zemi a zachycen strojem, který byl dosud v chodu a vlečen asi 100 metrů po poli přes silniční rigol a teprve na silnici koně zadržel Alois Hanuš, čís. 32 Jmenovanému Františku Šikulovi uřízl stroj palec u pravé ruky, na celém těle, zvláště na noze a na hlavě hrozně potloukal. Každý jej velmi litoval, vzdor ale jeho silné a zdravé konstrukci tělesné vše přestál. Léčen byl v nemocnici v Poličce, asi 9 týdnů, zápasíc několik prvních dnů se životem a smrtí.

26. ledna tohoto roku odhlasovalo obecní zastupitelstvo ve svojí schůzi zřízení a zaveden elektrického proudu do obce pro pohon a osvětlení. Rozpočet na tento podala Západosmoravské Elektrárny 105.275 Kč. Když obec splatila první splátku 65.000 Kč, započala elektriku se stavbou, a sice 18. října a dne 18. listopadu byla veškerá práce skončena, z toho dne spuštěn elektrický proud. Obnos 105.275 Kč vypůjčila obec z Občanské záložny v Jimramově, na dobu čtyřiceti let, na 7 % s 1 % umořováním. Mimo toho byla obec povinna dopravit veškerý k tomu potřebný materiál z nádraží Rozsochy do obce sama, na svůj náklad, to jest ku stavbě vysokého a nízkého napětí. Veškerý stavební materiál měla elektrárna uskladněný ve stodole Josefa Slámy, číslo 30, kteroužto stodolu jmenovaný tohoto roku na jaře novou vystavěl. Škody, které byly způsobeny při stavbě platila elektrárna sama, rovněž i

místo pro sloupy pod vysoké napětí. Jednoduchý sloup 4 Kč, dvojitý sloup 9 Kč. V červenci přišlo také krupobití, ale mnoho škody nenadělalo, kdo měl obilí pojištěné, při likvidaci škody byla škoda přiznána pouze na žit a odhadnuta 10 % - 12 %. Tohoto roku obdržel Josef Vávra jako věno od svojí matky Anny Vávrové po druhé provdané Buchtové dolní polovici stavení čísla 6, kteroužto polovici stavení jmenovaný upravil na rodinný domek a zároveň jsa vyučen obchodníkem, zřídil a upravil v něm slušný obchod. Domek opatřen číslem popisným 40.

Od 8. srpna, do 11. září nepršelo, takže veškeré obilí se sklídilo suché a brzy bylo po žních, taktéž pěkné počasí na sena a jetele. Úroda byla pěkná. Vůbec počasí tohoto roku bylo pro náš kraj nadmíru příznivé, dosti teplé, málo pršelo, ale vždy v potřebný čas. Ale nebylo tak všude; v rannějším kraji, kde žita byly dříve pokosené, tím časem poprchalo, skoro porostly. 8., 9. a 10. října mrholilo, pak bylo opět počasí pěkné. 2. listopadu prodal Josef Paleček svůj domek číslo 37 s pozemky asi 17 měřic i s inventářem za 36.000 Kč Josefu Kloudovi, rodem z Věcova. Josef Paleček se svojí ženou, která snad následkem příliš těžké práce a nebo že překročila zenit svého života, utrpěla poruchu mozkovou, odstěhovali se do Vítochova, kdež zanedlouho zemřela.

9. prosince počalo mrznout na holo, a tak zůstalo skoro bez sněhu s nepatrným popraškem, neb menší jinovatkou až do konce roku. Dle obecního rozpočtu na rok 1933 stanovena přírážka obecní k dani pozemkové 350 % a k dani domovní činžovní 200 %. Daň z obratu paušální, které jest vyměřena dle čistého katastrálního výnosu, který činí pro obec Míchov Kč 12,60 za 1 ha, jest daň z obratu paušální 9 Kč za 1 ha, polí, luk a pastvin, lesy jsou vyjmuty, z těch se platí daň z obratu jako z každého jiného zboží 2 %. Paušál platí pouze zemědělcé, do 30 ha výměry. Jelikož daň z obratu se platí rok dozadu, tedy letos platíme za rok 1931, kterýžto rok jak napsáno, byl velmi nepříznivý, podávali jednotliví hospodáři žádosti o slevu na této dani obratové. Žádostem bylo vyhověno v ten smysl, že daň obratová byla snížena z 9 Kč na 6 Kč pro minulý rok 1931. Kdo žádost nepodepsal, slevu neměl. Ceny všech hospodářských produktů velmi poklesly. Platilo se: 1 q žita 75 – 80 Kč, 1q ječmene 80 Kč, 1q ovsa 56 – 60 Kč, brambory, kterých se hojně udařilo, stály 1 q 16 Kč, 1 kg másla 13 – 14 Kč, později 10 – 12 Kč. Za to výrobky tovární ceny udržely.

Po jaru tohoto roku koupil sobě Josef Vávra číslo 40 nový motocykl, v ceně 4.000 Kč. Jest to třetí rychlé vozidlo v obci naší, kterého majitelé mimo svoji potřeby, ku zvěrolékaři i v jiných nutných případech, kde se jedná o rychlou pomoc. Letos na jaře, přišlo nouzové osivo 50 kg ječmene, a 2 q ovsa, to jest z minulého roku 1931 na žádosti podané k Zemědělské radě v Brně. Podílníci, to jest ti, kteří obilí toto obdrželi, byli později vyrozuměni, že na tomto přidělu, též i na přidělu podzimním, bude lotos značná sleva, místo 100 kg toho kterého obilí, má se odvést 64 kg. Též i tak to mělo býti upraveno, kdo chtěl místo obilí platiti hotové peníze.

1933 Do ledna bylo počasí pěkné, skoro bez sněhu, pouze mlhy a jinovatky, které značně zatížily veškeré stromoví, pak více mrzlo a jinovatky na stromech více přibýlo až tato stromy velmi polámala, zvláště na lesích mnoho škody nadělala. Po Hromnicích, to jest po 2. únoru nastalo počasí pěkné, které potrvalo až do 15. února, pak mírně mrzlo a trochu sněžilo, až do konce února. Březen byl celý teplý. Duben byl celý studený. Začátkem měsíce května nastalo počasí pěkné a suché, od půli května bylo počasí studené a deštivé. Sena se sklízela dosti dobře, též na žně bylo počasí dosti pěkné, ale žně byly velmi zpožděné, žita se sekly až ve druhé polovici měsíce srpna; následkem tím, zpozdily se ostatní následující práce jako: sklíd otavy, setí žita, sklíd bramboru, oračky a jiné. Úroda všeho byla dosti dobrá, zvláště žita se udařilo nad normál. Stodoly byly přeplněny. Ceny obilí z nové sklizně byly následující: Žito 1 q 65 – 70 Kč, ku konci roku 85 – 90 Kč.

Tato cena se dosáhla na podkladě „ Zástavních a Skládacích listů“, kteréžto listy byly vládou zavedeny jako opatření a ochrana zemědělců proti spekulaci velkoobchodu. Oves 1 q 50 Kč, ječmen 1 q 65 Kč, brambory 1 q 20 – 25 Kč. Máslo domácí 1 kg 9 – 10 Kč; kuře větší 6 Kč, husa vyrostlá 25 – 27 Kč, kráva stará jatečná n živou váhu 1 kg 90 haléřů až 1 Kč, jalovice prima na živou váhu 1 kg 3 Kč, prase váha mrtvá 1 kg 6,50, později 6 Kč a ku konci roku 5,50, tele váha živá 1 kg 2,50 – 3 Kč. Párek selat, v létě stál 280 – 300 Kč, na podzim 140 – 180 Kč.

Na jaře v měsíci květnu vypsána byla státní „ Půjčka práce“ nejmenší půjčka mohla se upsta 200 Kč. Peníze tyto, investoval stát do různých podniků a staveb, aby tak aspoň z části zamezil nezaměstnanost, která se povážlivě šíří. Na venkově rovněž výdělků není, při lidech se jeví naprostá neschopnost platební. Hospodáři se omezují na nejmenší počet čeledě, též i dělníků. Co nám přinese budoucnost, nedá se dosud předvídat. Letos bylo seznámeno novinami, že se slevují příděly z bědného roku 1931, jak podzimní, ta jarní 1932. (str. 136/140) Na jaře tohoto roku prodala Anna Buchtová svoji horní polovici stavební číslo 6, v ceně asi 38.000 Kč Josefu Vašíkovi číslo 35. Jest to vnuk Antonie Vašíkové narozené roku 1839 v čísle 6 o níž zmínka na stránce 8. Dosavad u této polovice stavení číslo 6 bylo celkové výměry 12 ha 56 a 51 m² polí, luk, lesa. Z toho Anna Buchtová ponechala sobě 4 ha, 18 a 77 m² polí, luk, lesa a tyto pozemky připojila k nově vystavenému domku rodinnému číslo 43, když se svým manželem Františkem Buchtou přebývá. Domovní číslo 43 bývalo vedle dosud stojící pazderce, patřící k čísle 6, kterážto pazderce poněmáhlu padá. Současně vystavěl sobě – vedle František Vávra, syn Anny Vávrové, podruhé provdané Buchtové, pěkný rodinný domek číslo 46. Místo věna obdržel pozemky ve výměře 3 ha 03 a 33 m² polí, luk a les. Něco doplatil na penězích, tyto pozemky připojil ku svému domku číslo 46, kdež se oženil s Františkou Ostřejšovou ze Strachujova. Dále Josef Vašík koupil pole a louku ve výměře 2 ha, 03 a, 17 m² a tyto spojil se svými zděděnými pozemky od čísla 35 a tyto oboje připojil ku svému nově koupenému domku, číslo 6 Josef Vávra, syn Anny Vávrové – Buchtové, obdržel pole o výměře 38 aru, 89 m² a ku svému domku číslo 40 připojil. Zbytek polí, 1 ha, 10 a, 15 m² koupil Jan Bartoň, kterýž měl již předem koupený domek číslo 35 od Josefa Vašíka, v ceně 16.000 Kč a pole ku svému koupenému domku číslo 35 připojil, kdež provozuje živnost obuvnickou. Část louky a lesa 97 a 22 m² koupil Josef Vávra ze Štarkova, Roženecké Paseky. Dále část lesa 56 a, 61 m² koupil František Uherka, číslo 17. Dále část lesa 28 aru, 37 m² koupil Jan Vašík, hostinský ve Věcově, bratr Josefa Vašíka v Míchově č. 6. Cena 1 měřice = 19 aru 18 m² pole, byla kolem 1.300 Kč, 1 měřice louky 2.300 Kč, 1 měřice lesa kolem 2.100 Kč. Tímto rozdrobením kdyby překrásný grunt, číslo 6, zavřel za sebou bránu scelení snad jednou provždy. Tohoto roku vystavěl František Straka, číslo 12 novou stodolu a nový chlév, stavba to značně vysoká, kterou provedl skoro celou sám syn zmíněného František Straka. Na podzim tohoto roku málo přšelo, z toho nastal citelný nedostatek vody. Někteří hospodáři počali kopati nové studně, jsou to : Jan Bartoň, číslo 35, vykopal novou studnu na zahrádce a má vody dosti. Josef Uherka, číslo 8, vykopal také novou studnu a má vody také dosti (za stodolou), Josef Chalupník, číslo 11, také kope novou studnu za stavení, František Straka, číslo 9, také kope novou studnu nad stavení, v obou těchto studních, se voda žádoucně ukazuje. Josef Novotný, číslo 31, přistavěl ku své nové stodole další část stavby, jako chlév a jiné, zřídil tam o bývalé staré studny pumpu.

Zima začala v prosinci a byla velmi tuhá, 16° - 17°C pod nulou. Ku konci prosince, značně polevila.

Poznámka: Ceny – které se týkají budov a pozemků tedy nemovitostí, při koupi nebo prodeji ve všech případech uvedených z let poválečných nemusí býti pravdivé, ale od pravdy se daleko nekloní. Proč? napsal jsem na straně 128 této knihy.

1934 Zima byla mírná a sněhu nemnoho, v měsíci březnu bylo počasí velmi pěkné, proto i jaro přišlo velmi záhy, již v první polovici měsíce dubna, počali hospodáři seti obilí a sázeli brambory. Počasí byl stále pěkné. Žita – ač dobře prezimovaly, byly velmi řídké, takže mnozí hospodáři byli nuceni tu a tam kus žita zaorati a znovu zaseti obyčejně ječmen nebo jarní pšenici, která se tohoto roku velmi udařila, skoro každý tvrdí, že mu sypala při dobré vazbě snopů 1 mandel, to jest 15 snopů 100 kilogramů, což jest u nás neobyčejný. Při úrodě normální počítá se a bývá 50 kg z 1 mandela. Dne 7. května, po deváté hodině ranní vypukl požár domku číslo 34, majitel domku Josef Zezula, syn Josefa Zezuli taktéž. Žena jmenovaného pekla chleba, čemuž se dávala příčina. Při dalším obyčejném šetření četnictvem nic jiného se nezjistilo, proto zůstalo při tomto. Domek byl starý, zčásti dřevěný, z části z kamene a z části z truhlí. Truple jsou větší cihle z hlíny nevypálené. Jelikož byl náležitě pojištěn po likvidaci škody, dal se ihned do stavby a postavil na témž místě pěkný domek. Tímto časem přestavoval a pěkně upravil svůj nově koupený domek číslo 35 Jan Bartoň, obuvník. V tomto samém čase zboural a znovu vystavěl na témže místě, poněkud rozšířil a pěkně vypravil Emil Šikula svůj domek číslo 23. Do půli měsíce května, bylo počasí velmi pěkné, pak nastalo počasí suché a velmi studené, dne 27. května padal sníh, teplota se pohybovala kol 5 ° Celsia a níže. Noci byly mrazivé. V noci z 29. na 30. května byl tak silný mráz, že pomrzuli brambory i obilí trochu pomrzlo. Stále bylo sucho. Dne 31. května, nastalo počasí pěkné, teplé, suché a stále bez deště, které potrvalo až do konce měsíce června, kdy mírně přšelo skoro celý týden. Na to pak nastalo počasí suché a parné, teplota stoupla některý den až na 40 ° Celsia. V neděli 17. července přišla silná bouře, 22. a 24. července přišel menší déšť, ale na zemi žárem tak vyprahlou, bylo to velmi málo. Dnem 16. července vyšel v platnost „obilní monopol“, kterým se měly stanovit stabilní ceny obilí. Zdá se mi za povinné napsati o tom šířeji, a to sice: V posledních několika bledných minulých letech, stále klesající ceny obilí, měly neblahý vliv na zemědělské hospodaření. Toto klesání cen obilí přimělo v posledních letech vládní kruhy v Československu k různým opatřením, jež měla zabrániti poklesu cen obilí nebo i ceny zvýšiti. Některá opatření měla zabrániti konkurenci obilí cizozemského, bylo nařizeno povinné míchání obilí domácího, při mletí obilí zahraničního, clo na dovezené obilí bylo zvýšeno, dovoz obilí z ciziny, který byl dříve volný, byl podroben povolovacímu řízení, to jest: Ne každý, kdo zaplatil clo, směl dovážeti obilí z ciziny, nýbrž jen ten, kdo dostal povolení k dovozu od ministerstva obchodu; nakonec byl dovoz obilí povolen jen Syndikatu, pro dovoz obilí, aby dovoz obilí mohl býti co nejlépe kontrolován. Také vývoz obilí byl podporován systémem tak zvaných „dovozních listů“. Tato opatření měla veliký význam a osvědčila se, pokud bylo třeba, ten který druh dováželi. Jakmile jsme docílili soběstačnosti, stala se bezvýznamnými, neboť pak již se cena obilí neřídila cenou obilí dováženého, nýbrž jen nabídkou domácího trhu. A protože zemědělci byli po několika předchozích letech hubených bez peněz, nabízeli obilí o překot hned po žních, ceny obilí klesaly a zemědělci nabízeli obilí ještě překotněji ze strachu, že ceny ještě více poklesnou. (Ceny obilí čti z roku 1933) Obilí byl nadbytek. Také bylo určeno větší množství obilí, zvláště žita k pálení lihu a ku šrotování jako krmivo pro dobytek. Do obilí určené ku šrotování byl míchán černý mour. Kdo si vyměnil 1 q to jest 100 kg žita za 100 kg tohoto šrotu, dostal příplatek 20 Kč, byl to příplatek státní. Zřízení obilního monopolu přineslo zemědělcům zajištění pevné ceny obilí po celý hospodářský rok. Snad prý bude míti platnost po 3 roky, až jak se osvědčí. Ceny obilí dle obilního monopolu řídí se dle hektolitrové váhy, ale jakosti zrna s měsíčním příplatkem od 1. července 1935. U pšenice činí měsíční příplatek 1,80 Kč, u žita 1,50 Kč, u ječmene 1,20 – 1,50 Kč, u ovsa 1,20 Kč. To jest: o kolik měsíců déle obilí prodává, tu za každý ujíтый měsíc se zvlášť výše označená suma haléřů k základní ceně, hektolitrové váhy připočítává. Ceny obilí pohybovali se letos na podzim asi takto: pšenice zdejší za 1 q 150 Kč, žito 1 q 118 Kč, ječmen

1 q 110 Kč, oves 1 q 105 Kč. Jediný výkyv v ceně obilí byl jakost zrna a měsíční příplatek. Kdo chce obilí prodati, musí tak učiniti t. zv. „Nákovým Závazným listem“, kdež musí udati množství obilí, jež prodati chce, musí tak učiniti nejpozději do 31. prosince 1934 u komisionáře, který jest oprávněn obilí zkupovati, neb u Hospodářského družstva v Bystřici na Pernštýnem, jenž v našem okolí obilí zkupuje. Pozdější nábytky, neb obilí nepřihlášené nemusí komisionář neb Hospodářské družstvo přijmouti.

29. července podávali občané naší žádosti o podporu státní a o slevu na dani, na živelní pohromu suchem způsobenou. Tohoto roku byly velmi ranní žně, dne 23. července již sekl žito Jan Houdek, číslo 18 a po následujícím týdnu, to jest kol 29. července se počalo se žněmi všeobecně. Dne 4. a 5. srpna, přišla pořádná bouře, pak nastalo opět počasí pěkné a parné a potrvalo a ž do konce měsíce srpna, přes celý měsíc září až do 10. října. Teplota se pohybovala kol 30° Celsia.

Jak časně zrál obilí, tak časně zrál ovoce a jiné plodiny, které skoro o celý měsíc ve zrání se uspíšily. Ovoce, jmenovitě jablka, podléhaly značně hnilobě. V měsíci září rostlo velké množství pěkných hříbků a jiných houb. Jak jsem již zprvu napsal, žita byly velmi řídké, zvláště kdo zrno k setí nemořil, dosud žito moříme sublimátem, za to byly velmi hlasité a dobře odkvetly, proto hodně sypaly. 1 mandel, to jest 15 snopů dobré vazby dal 90 – 100 kg zrna. Jiné obilí rovněž tak sypalo. Zato slámy bylo velmi málo. Luštěniny jako hrách, peluška, vikev, doslova vyschly. Sena bylo málo, jetele z větší části vyschly, otavy nestály za sečení, proto mnozí hospodáři otavy vypásli, neboť pastvy pro dobytek vůbec nebylo. Řepy bylo také méně. Celkem hospodáři s obavou pohlíželi budoucnosti vstříc, jak potřebný dobytek přes zimu přežíví. Bramborů se udařilo mnoho. Cena byla za 100 kilogramů 200 Kč a výše.

Letos po jaru koupil sobě lehký nákladní automobil Josef Vávra, číslo 40, od p. Entnera v Unčíně ve veřejné dražbě asi za 3.000 Kč. V létě přinesl Josef Bartoň, policejní strážník v Bratislavě, pěkné radio, svému bratru Františku Bartoňovi č. 15. K podzimu koupil sobě vlastní radio Vítězslav Havel, rolník, číslo 19, cena tohoto byla asi 900 Kč. Kdo má postavené radio a poslouchá, musí platit poplatek 10 Kč měsíčně.

Po 10. říjnu nastalo počasí studené a sychravé, půda byla dosud vyprahlá, takže ozimy na některých pozemních nestejně klíčili a tudíž i nestejně scházely. v listopadu bylo citelně studeno asi tři mrazy přišly, kdy země zmrznula, také poprach sněhový přišel, ale zase polevil a lidé pracovali na polích a lukách; hospodáři vozili a zaorávali hnoje, dělali rýhy na lukách neb louky orali. Kus svoji louky zaoral František Uherka, číslo 17, Půdu zpracoval, pohnojil hnojem chlévským i hnojivy umělými, zasel travinami a nyní sklízí seno mnoho a výborné jakosti. Letos opět kus louky zoral. Letos také Josef Chalupník, číslo 11, zoral kus louky svojí u lesa. Dále František Straka, číslo 9, zoral kus svoji louky u Olšiny. Kus svojí louky zoral František Šikula, číslo 5, tak zvaná louka u Korábu. Také Sláma Josef zoral kus svojí louky v Lázích. Jak vidět z polní práce, že podzim byl velmi pěkný a pohodlný.

V prosinci stále bylo počasí pěkné a na tu dobu dosti teplé, teplota se pohybovala kol 5 ° Celsia.

Jestě 22. prosince se vesele pásly na žitech stáda koz. Na svátky vánoční počalo mrznout a jelikož před tím byla půda mokrá, bylo velmi kluzko. Musím podotknout, že jen u nás na kopcích, v nížinách ani takřka půda zmrzlá nebyla. K Novému roku, to jest ku konci prosince, bylo opět studeno, blativo a deštivo. Počasí bylo nad míru žádoucí, neboť kdyby bylo zamrzlo na „holo“ jak se říká, nebyly přišly dostatečné deště, byl by naprostý nedostatek vody. Dne 9. října byl zavražděn ve Francii v Marseille Jugoslavský král Aleksandr I. Smrt krále Aleksandra I. učinila veliký dojem snad na celý svět. Rovněž u nás. Mnoho občanů stále poslouchali radio, co bude nového hlásit. Spolu se zavražděným králem Aleksandrem I. byl zavražděn Francouzský ministerský předseda Bartůa. Naše republika Československá držela smutek, od 10. října do 10. listopadu, tohoto roku.

Výdělníku naprosto není, proto se jeví mezi lidmi naprostý nedostatek peněz. Doba jest opravdu na pováženou. Za tou příčinou byl zde 12. prosince t. r. z Nového Města tajemník od republikánské strany J. Jůn, a spolu s okresním důvěrníkem Františkem Hudcem, číslo 14 v Míchově, založili „Místní všeobecnou organizaci ústřední se sídlem v Praze. Přihlásilo se 11 členů. Účelem této organizace jest, sjednotit a spojit všechny odbory a v případě nezaměstnanosti, po zaplacení 50ti týdenních splátek, kteréž jsou dle tříd, po 6, po 8 nebo po 10ti Kč týdně. Dle toho má potom nárok na podporu v nezaměstnanosti. Tohoto roku byl opět obnoven pronájem obecních polí a luk. Cena pachtovní byla zvýšena asi o 20 % dosavadní ceny. Na podávané žádosti o slevu na daních z roku 1932 byla část daní odečtena k dobru pro lepší rok 1934. Tím končím.

1935 Dne 1. ledna, mezi 9. a 10. hodinou dopolední zastřelil se hajný Václav Lukáš, stár 29 roků, zda-li z neopatrnosti, či jiných důvodů, neví se. Byl se svým synovcem, asi 14ti letým hochem na chytání bažantů. v bývalém rychtářovém. Chocholíku, v té části, kterou má koupenu Josefa Topinková, číslo 20, maje pušku nabytou dvěma ostrými patrony a klidně četl knížku „Příšerné hystorije“ když tu hajný Lukáš se zdvihne ze sedátka, jako by něco zpozoroval, sáhne po pušce, rán vyšla a celý projektiv vrazil mu do úst. Smrt následovala okamžitě. Hoch udělal pokřik, lidé se sběhli, jednak ku pomoci, jednak ze zvědavosti. Vzápětí se dostavila vyšetřující komise – dva lékaři a dva četníci. Vyšetřující lékař, ptal se po názvu knížky, kterou zastřelený byl četl, dodal. Toto jest také příšerná hystorye. Starý jeho otec, také bývalý hajný v téže hájence na Páleninách, nyní ve výslužbě, přichvátal na místo neštěstí, u velikém zachvění, ale toto přijal s povahou, opravdu důstojnou, která může šlechtit jen starého hajného. Byla starým vojákem z Hercegoviny, o němž až nad míru rád hovořival, jinak nebyl zlý.

Zima byla po celý měsíc leden mírná, skoro bez sněhu. 1., 2. a 3. února, nastala prudká sněhová vánice, pak opět nastalo počasí pěkné, mírně mrzlo. Od 14. do 18. sněžilo. Zima tohoto roku byla celkem mírná. Po příkladu obilního monopolu, měl býti zaveden Živočišný monopol, snad z té příčiny, byl vyzván obecní úřad, by podal výkaz. Okresní politické správě, kolik kusů jatečného dobytka bylo odprodáno v obci naší, za poslední 4 roky. Výkaz zněl:

1931	16 koní,	1 býk,	98 krav,	40 jalovic,	32 telat,	5 koz,	4 ovce
1932	16 koní,	1 býk,	99 krav,	37 jalovic,	29 telat,	4 kozy,	3 ovce
1933	16 koní,	1 býk,	93 krav,	39 jalovic,	31 telat,	5 koz,	3 ovce
1934	16 koní,	1 býk,	99 krav,	32 jalovic,	28 telat,	4 kozy,	4 ovce
1935	15 koní,	2 býci,	102 krávy,	28 jalovic,	30 telat,	4 kozy,	5 ovcí

Telata se počítají pod 1 rok staré. Cena hovězího dobytka a vepřového se jakž takž udřela. Pěkná kráva stála přes 2000 Kč, vepřový dobytek mrtvá váha 1 kg kol 9 Kč, drůbež na ceně poklesla, pěkný kohoutek, kuře kol 6 Kč. Skopový dobytek, koza kol 100 Kč, ovce jsou o něco dražší.

Přirážky k dani domovní, činžovní jest stanovena na tento rok 250 % a k dani pozemkové a k daním ostatním 350 %.

Býka obecního pronajal jako chovatel František Šikula, čís. 5, od 1. ledna na dobu 3 roků za 2100 Kč ročně a 1 Kč za vyvedení služce. Začátkem tohoto roku byly zde zavedeny a vyžádány jako jinde tak zvané Startovací lístky; lidově zvané žebračenky, pro chudé rodiny, neboť byl naprostý nedostatek výdělníku a tito se nacházeli v bídě a nouzi. Kdo dostal stravovací lístek, mohl si vybrati u obchodníka zař životních potřeb v ceně 10 Kč pro 1 týden. Početnější, neb potřebnější rodiny, obdrželi lístky 2 i tři na 1 týden, z toho povstala závist a nepřizeň a tak tyto lístky v měsíci březnu přestaly, ač mohly se po celý následující měsíc duben pobírat.

Oslava ke dni 7. března 85tých narozenin našeho Pana presidenta Dr. Tomáše Garrigue Masaryka, konala se večer 6. března, za součinnosti obecního zastupitelstva, hasičského sboru

a světové komise a skoro všeho obecnstva. V průvodu od obecního úřadu, šli všichni na Chlív, t. zv. Tomanův, kdež byl zapálen slavnostní oheň, zde přednesl slavnostní řeč starosta sboru Josef Chalupník, vytrouben signálů Pokor. zapěny hymny. Na to se průvod vrátil zpět do domů pana starosty obce, kdež zástupcové jednotlivých korporací jako: starosta obce Josef Vašík, předseda v světové komise František Uherka, náčelník hasičského sboru František Řádek, měli pěkné pěkné přiléhavé řeči, které byly vyslechnuty s pozorností všech přítomných. Pak bylo spuštěno radio, které tam zavedl Josef Vávra, místní obchodník, čís. 40 a obecnstvo poslouchalo přednášky vysílané rozhlasem z Prahy. Pak se obecnstvo uspokojené rozešlo domů. Předvolební schůze členů republikánské strany a domoviny byla svolána na den 12. dubna večer do sálu pana Vítězslava Havla. Jako řečník přijel pan učitel Petr, člen okresního školního výboru v Novém Městě na Moravě. Předem se jednalo o volby funkcionářů místních, ve straně jako důvěrníka aj. neboť někteří členové považovali dosavadního důvěrníka místního Františka Hudec, čís. 40, za neprávoplatně zvoleného. Ale pravdu-li napíši, byl některým členům nepohodlný. Jelikož hned na pořádku schůze počaly se vyvíjet záležitosti rázu čistě osobního, nastal řev, řečník odešel a lid se rozešel za hrubého hulákání. Potom asi za týden, tito a nově přistouplí členové republikánské strany, provedli volbu funkcionářů strany, ale dosavadní důvěrník Frant. Hudec se důvěrnickví nevzdal, aniž by byl stranou suspendován. Výsledek toho všeho byl ten, že zášť jedněch proti druhým se jen přiosťřila a strana sama při volbách tím utrpěla. Tak dalece jsme dospěli, že důstojnost sousedská zmizela, nerovnost stavovská vyrovnává se jen jako materiál k dosažení účele, zřejmá ješitnost a prázdná domýšlivost slaví své hody. Historie se opakuje. Následkem sucha v minulém roku 1934 byla letos na jaře v měsíci dubnu v některých postižených krajích dožádaná Osivová akce, kterou mělo býti pomozeno hospodářům k snadnějšímu osetí pozemků, zlí jazykové považovaly toto jako agitaci k blížícím se volbám. Tuto akci podporovala ponejvíce strana republikánská se svými předáky. U nás v obci byl nejčinnější Fr. Hudec, čís. 14. Hospodáři velcí i malý, dostávali příděl obilí k jarnímu setí pšenici, ječmen a oves. Někdo dostal 100 kg, někdo 200 kg, 400 kg i výše, podle toho, kolik žádal a jaká jest jeho výměra, zda toto bude zadarmo, či bude-li se toto splácet nevím. Pšenici požadovali splatit hned po sklidu. Každý hospodář musel na obdržené obilí podepsat dlužní úpis. Obilí pro naši obec vydávalo Hospodářské Družstvo v Novém Městě. Příděl tento hospodářům všestranně prospěl. Na podkladě podávaných žádostí o podporu na živelní pohromu suchem, z roku minulého, obdrželi někteří hospodáři slámu, seno a jiné pro dobytek za cenu levnější. Přestavby a to: Josef Chalupník číslo 11 hned po jaru zboural zadní stranu stavení, kterou postavil roku 1910 a 1913, tuto zvýšil, rozšířil dvůr, tím nabyt většího místa pro sklíd obilí, upravil pěkný nový chlév pro dobytek, vykopal nový sklep a v boku stavení postavil pěkné dvě výměniční světničky.

Josef Sedláček, čís. 4, letos na jaře, zboural spodní půlku stavení, když byla stodola a kůlna a část stavení v předu, což bylo dosavad dřevěné, vše nově postavil, vykopal velký nový sklep a v předu postavil dvě výměniční světnice. Zde dlužno podotknout, že jmenovaný Josef Sedláček, za svoje hospodaření od roku 1911 celé stavení přestavěl, které bylo dle starého způsobu celé dřevěné.

Opravu většího rozsahu učinil na svém nově koupeném stavení Josef Vašík, čís. 6, který dal na spodní stranu novou vazbu, tuto zvýšil v tak zvaný půlštok, pokryl cementovými taškami a tak uvedl stavení v jeden soulad.

Volby do poslanecké sněmovny a do senátu konaly se v neděli 19. května t. r. V seznamech voličských zapsáno bylo 132 voličů, z toho 59 mužů a 73 žen. Tito odevzdali straně:

číslo	Poslanecká sněmovna:	číslo	Senát:
1.	republikánské 60	1.	republikánské 53
2.	Social. demokratické 2	2.	social. demokratické 2
3.	národně sociální 3	3.	národně sociální 2
5.	lidové 58	5.	lidové 51
10.	živnostenské 1	10.	živnostenské 1
13.	fašistické 7	13.	fašistické 6
	<u>131</u>		<u>115</u>
	obálka prázdná 1		obálka prázdná 1

Příští neděli 26. května konaly se volby do zemského a okresního zastupitelstva. V seznamech voličských pro tuto volbu zapsáno bylo 126 voličů, z toho 55 mužů a 71 žen. Tito odevzdali straně:

číslo	Zemské zastupitelstvo:	číslo	Okresní zastupitelstvo:
1.	republikánské 57	1.	republikánské 57
2.	Social. demokrat. 2	2.	Social. demokrat. 2
5.	lidové 55	5.	lidové 56
10.	živnostenské 1	10.	živnostenské 1
23.	fašistické 3	23.	fašistické 3
	neplatné 3		neplatné 2
	<u>121</u>		<u>121</u>

Do poslanecké sněmovny volí všichni svéprávní občané, kteří nepozbyli volební právo, staří 21 let, do senátu, staří 26 let, do zemského a okresního zastupitelstva staří 24 roky.

8. září pořádal hasičský sbor taneční zábavu, v tak zvané „Pouti“, místními občany byla málo navštívena, sbor doplácel 25 Kč na režii, což se u nás nestalo po mnoho let. Toť ovoce ze stránky 149 utrhnuté.

Počasi v červnu bylo velice parné, teplo opravdu veliké, rtuť v teploměru pohybovala se kol 40 °C. V červenci byly parna stále stejné, očekávaný déšť nepřicházel. Jarní obilí, řepy velmi suchem trpěly, též louky po osečení a sklidu sena velmi vyprahly, takže mnohé louky na otavu se již nesecky. Následek toho byl nedostatek píce pro dobytek. I brambory suchem velmi trpěly. Obilí bylo řídké a na lehkých písčitých půdách úplně vyprahlo, ale celkem dost sypalo, poněvadž dobře odkvetlo. Hrách, peluška, vikev byly velmi špatné. I ovoce bylo málo, zejména střešně nebyly žádné, neboť v květu pomrzly. Začátkem měsíce září počalo pršet, ale bohužel i pro náš pozdní kraj hodně pozdě, pouze bramborům a řepě trochu déšť prospěl. Hospodáři podávali žádosti o náhradu daně pozemkové a o slevu na daních. Ceny obilí řídili dle obilního monopolu jako v loni, novinka v tom jest ta, že každý hospodář, který chce prodati obilí, musí přihlásit, kolik asi obilí prodá a obdržel Obilní knížku, do které mu Hospodářské družstvo v Bystřici, neb kde obilí prodává, kolik obilí prodal zapíše, ve mlýně pak kolik obilí semlel, snad prý kvůli snadnějšímu přehledu. Kdo přihlásí a prodá přes 20 q obilí, musí odebrat z každých dalších 10 q obilí 1 q obilí starého denaturovaného, to jest čímsi napuštěného, aby nebylo schopné pro lidi k semletí, které jest určeno ku šrotování pro dobytek. Divná shoda okolností, s bídou chudého lidu. Při odběru denaturovaného obilí hospodáři doplácí na 1 q tohoto skoro 40 Kč s dovozem, proto odběru denaturovaného obilí se hospodáři jak mohou vyhýbají, prodávají obilí na cizí knížky, kde jest pod 20 q a jinak, vždyť mají proč!

3. října přepadlo vojsko Italské Habeš a nastala válka Italsko-Habešská, občané tuto sledují s pozorností. Sníh prvně padal v noci z 21. na 22. října, ale hned 23. října ztál. Podzim byl celkem deštivý a blativý a tak zůstalo až do konce roku, s malým poprachem sněhu, některý

den mírně mrzlo. Populace tohoto roku v obci naší byla tato: 2 děti se narodili a za celý rok nikdo nezemřel. O kdyby aspoň 1000 roku takových za sebou následovalo, i ty by utekly jako jeden den!!! V sobotu, dne 14. prosince t. r. Pan prezident Tomáš Garrigue Masaryk vzdal se a složil svůj presidentský úřad. Jak oznamovali časopisy, vědom jsi s svého vysokého stáří, skoro 86 roků pak nemoc podryvající jeho zdraví. Tímto činem ukázal nám nad výsost svou ušlechtilou duši a poctivé a čisté svědomí. Jeho záslužnou práci nemohou popisovat pro svoji neschopnost, ale tolik musím napsat, že jsme v něm měli všechno, co člověka uvádí v obdiv a úctu. Od naší státní samostatnosti nebylo události, která by tak hluboce zasáhla do našich citů. V tento den, pod dojmem hlubokého smutkem, loučil se každý upřímně smýšlející Čech. Jako by to byl pohřeb živého našeho nejmilejšího z našeho kruhu. Na památku jeho slibme si, že odhodíme ten kalich žluči a v lásce a svornosti budeme kráčet dále ve šlápějích našeho vůdce. Pamatujte na vůdce své, kterýž Vám mluví slovo Boží, jejichžto obcování jaký byl cíl, vizte! spatřující svaté jejich obcování, následujte jejich víry. Epišt. k Žid. 13 k 7 v.

Na to pak se ve středu dne 18. prosince sešlo se národní shromáždění ve Vladislavském sále na hradě Pražském, aby provedlo volbu nového presidenta. Presidentem republiky Československé zvolen byl Dr. Eduard Beneš, dosavadní ministr zahraničí. Dr. Eduard Beneš, nově zvolený president narodil se 28. května 1884 v Kožlánech, v západních Čechách. Za světové války, v roce 1915 v září odešel za profesorem T. G. Masarykem, do zahraničí a pracoval jako sekretář v Československé národní radě v Paříži. Po světové válce byl jmenován ministrem zahraničí, kterým zůstal až do 18. prosince 1935. Jeho činnost jako ministra zahraničí v Ženevě, v Haagu a jinde, jest obecně velmi dobře známa. Byl zvolen 340ti hlasy, což ukazuje na plnější sjednocení Národního shromáždění a důvěru vyslovenou těchto, k nově zvolenému pánu presidentu Dr. Eduardovi Benešovi.

Bylo bez sněhu, některý den přšelo, některý mírně mrzlo, s poznámkou, jen u nás horách, v nížinách vůbec nemrzlo. Takto zima potrvála až do 9. února, kdy se dostavil silnější mráz; 10. února dostavil se tak silný mráz, že teploměr ukazoval 12°C pod nulou, místy bylo hlášeno až 15°C pod nulou. Konec února a skoro celý březen byl deštivý a blativý. Ku konci března se počasí trochu zlepšilo, takže hospodáři počali pracovati na poli a začátkem dubna počali se setím ovsů a jiného obilí. V druhé polovici dubna, bylo počasí studené a deštivé, přesto hospodáři dosívali obilí a dosazovali brambory, takže začátkem měsíce máje, přesně řečeno do 8. máje byly veškeré práce se setím skončeny, i půda pro řepy připravena. V květnu nastalo počasí velmi pěkné a pohodlné, takže obilí se velmi slibně ukazovalo, rovněž tak i sena. Ku konci května po několik dní přšelo, následkem tím, mnoho žita polehlo, zejména tam, kde bylo dáno pod živo větší množství umělých hnojiv. Žita špatně odkvetla, některá polehlá nekvetla vůbec a tak málo sypala a zrno bylo chudé. 15 snopů – mandel dobré vazby dal 35 – 45 kg. Slámy bylo dosti. Červen byl pěkný, s častými přeháňkami. 15. června byla velká bouře, pobrala cesty i pole, po této nastaly parna a pěkné počasí.

Sena se dostali domů nepřilíš suché. Počasí v ostatních měsících letních bylo nestálé a proměnlivé. Kdo sel len, vyrostl skoro krátký, ale komu nepolehl, dobré jakosti. Cenu lnu byla 100 – 120 Kč za 1 q, a 40 Kč státního příspěvku, o který musil hospodář žádati. Ostatního obilí narostlo dosti, rovněž tak jetele a otavy. Bramborů se udařilo dosti, ale některé druhy velmi hnily, to samé bylo s řepou. Tohoto roku na jaře, na pokyn starosty obce, vysázela obec na návsi pod dolní rybníkem na svůj náklad, ovocné stromky, 20 kusů sály 30 Kč; sázení a oplotování stálo 107 Kč. Celkem 137 Kč. Všechny se ujaly.

Očkování dětí. Tímto časem, tedy také na jaře se vyskytla v školních obcích dětská nemoc, záškrť, zvláště ve Lhotě, kde několik dětí na tuto zákeřnou nemoc zemřelo. Na pokyn okresního úřadu, byly děti proti této nemoci očkovány. Nebylo to nucené, pouze kdo chtěl.

Očkování provádělo se po třikráte, to jest, každé dítě bylo očkováno třikráte asi po týdně. Očkování jednoho dítěte stálo 20 Kč. Přihlásilo se 13 dětí k očkování, ostatní nechtěli. Stáří bylo stanoveno do 12 let. Očkování prováděl Dr. František Železný, obvodní lékař v Jimramově. Komise, která pro tuto akci byla zvolena a sice: Josef Vašík, starosta; František Straka, čís. 9; Vítěz. Havel, čís. 19; Frant. Novotný čís. 31; a Frant. Řádek čís. 47. podala žádost k Občanské záložně, a k Círylometodějské záložně v Jimramově, o podporu na hrazení výloh při věkování. Občanská záložna darovala 150 Kč. Círylometodějská záložna darovala 50 Kč. pak republikánský dorost, daroval 25 Kč a tak výlohy spojené s očkováním dětí chudších se tímto uhradily.

Teprve letos jsem si povšiml, že nejen krovy a latě pod střechou jsou přibijeny u starých chalup dřevěnými hřeby, ale též i prkna na podlaze jsou provrtána a skrz přibijeny silnými dřevěnými hřeby, silnými asi jako malíček u ruky. Podlahu takovou jsem viděl v čísle 41 a v čísle 14. Jsou to podlahy velmi staré, asi jedlové ze starých hustých v letech stromů.

Vátra 7. března, palila se Vátra na oslavu 86. narozenin pana presidenta T. G. Masaryka, osvoboditele. Vátra pálila se ve Skáli, ze přítomnosti obecního zastupitelstva, hasičského sboru, osvětové komise a ostatního obecního zastupitelstva. Zpívala se národní hymna. Po tom se celý průvod odebral do sálu pana Vítěz. Havla, kdež po přednesení různých proslovů poslechlí občané přednášky vysílané radiem.

Přístavbu pro – trier, postavila obec za hasičskou zbrojnicí. Materiál, doprava, práce nádenická a stavba stály 1.620 Kč. Přístavba ta, ač nikomu neškodila, nadělala v obci mnoho „horké krve“. Zároveň spravila obec tím časem Obecní kovárnu. Okna, dvěře, omitka a práce stálo 2.259 Kč. V srpnu, po druhé v říjnu vyměřovala státní komise dálkovou silnici od Jimramově do Nového Města; první komise vyměřovala tuto silnici od Korábu přes katastr Míchovský a Rož. Paseky, druhá přes katastr Věcovský. Záchody: V srpnu, místní školní rada nechala spravit při škole „dolní“ záchody. Oprava stála 14.500 Kč, slovy: čtrnáct tisíc pět set, Korun česk. Jelikož místní školní rada obnos ten neměla v rozpočtu, a práci nezadala cestou ofertní a pak obnos ten zdál se všem poplatníkům přespříliš veliký, podali někteří poplatníci rekurs proti tomuto výdaji. Okresní školní výbor rekurs zamítl a účty na opravu záchodu schválil s konečnou platností. Na obec Míchov, jest rozpočtena částka 4.500 Kč.

Motorová stříkačka. Následkem vlhkého počasí v ledu, a silných mrazů v únoru, se těžko natáčela motorka, až konečně se natočit nemohla. Členové hasičského sboru snažili se všemožně chybu nalézt, ale marně. Pro motor samotný dán na správu panu Rotkovskému do Bystřice, ten shledal, že byla nepána rourka, jenž maže vnitřní ložiska na hřídele. Následkem tím, se jeden píst trochu zadřel, což oboje lehce spravil. Správa motoru, transport a cestovné stálo 300 Kč. Dlužno podotknout, že stroj po 7 roků nebyl odborníkem vyskoušen a náležitě vnitřně vyčištěn. Někteří poplatníci obviňovali členy hasičského sboru, že špatné obsluhy stroje, podotýkajíc, že kdo stroj obsluhuje, má za tento ručiti. Proti tomuto sepsali členové has. sboru obsírné vyjádření k obecnímu zastupitelstvu, čímž zjednan byl klid. Přesto výsledek byl ten, že nikdo z has. sboru nechtěl motorku obsluhovat, pouze náčelník, maje vědomí toho, v případě neštěstí jenž by vzniklo zanedbáním takového stroje, že nepochopení jedněch, mohl by býti nešťastný druhý; natáčel a obsluhoval tuto, jak při svém občanském zaměstnání a svých vědomostech nejlépe dovedl, bez ohledu na kohokoliv.

28. říjen: Oslava 28. října se konala v sále p Vítěz. Havla, ale byla velmi málo navštívěna, asi 11 mužů, 3 odrostlejší děvčata a školní děti. Poslouchali program vysílaný radiem. Valnou hromadu pořádala strana republikánská 22. listopadu a volby funkcionářů. Jako referenti byli pozváni pan František Chládek, řídící učitel ve Věcově, a p. Sláma z Odrance. Jelikož byla malá účast členů, pouze 11, tak svoje referáty nepřednesli, pouze společný rozhovor se členy vedli. Všichni přítomní členové souhlasili, by zůstali činovníci dřívější a sice: Jos. Chalupník čís 11 důvěrníkem, Buchta Frant. čís 43 pokladníkem, a Vítěz. Havel čís.

47 jako místodůvěrník, na místě vystoupivšího člena ze strany Františka Uherky čís 17. Jako setí, obilí, tak senoseč potom žně byly velmi ranné, vše se urychlilo skoro celý měsíc let minulých.

Ceny obilí: zůstaly skoro stejné, jako v roku minulém, ale obilního monopolu, (viz strana 141 – 143) – ale obilí společnost stanovila větší srážky za naskladnění a jiné 8 Kč za 1 q zta to se nemusí odebírat denaturované obilí po dodávce 20 q jako v loni. Ovoce letošního roku bylo velmi málo, zejména střešně, ač dobře odkvetly, květ spadal a ovoce nebylo. Stravovací akce: viz strana 148. byla v obci naší pro letošní zimu opět zavedena, ovšem v menším měřítku, pouze těm, kteří toto opravdu potřebují. Do této akce byl pojat Jan Sklenář, poslední potomek z rodů Sklenářů – Havířů, jehož praděd byl havířským mistrem v dolech Šachtách, jak již zmíněno na stránce 7 této knihy. Syn zmíněného praděda byla muzikantem a tohoto synové, činili v celém okolí známou a velmi lacinou kapelu. Často hrávali za pouhé napití kořalky. Druhý den po přepití vyspávali a hasili žízeň mlékem, které pili velmi opatrně stéblem, aby nepomíchali na vrchu ustálou smetanu, svojí Josefce, která těmto hospodařila. Tato Josefka pevně věřila, že jí do sklípka na mléka chodí had, nepostřehla šibalství svého ovdovělého otce a svých bratrů. Zemřela ve vysokém stáří, svobodná, na obecní kovárně, když šla v noci ven, zůstala venku ležet, ráno ji lidé našli mrtvou. Otec tohoto dnešního Jana Sklenáře, také Jan Sklenář, měl ženu z Albrechtic, která mu ujela s nejmladším synkem Vincencem, as 2 roky starým do Ameriky, a může se 3 dětmi zde nechala. Daně pozemková, domovní, obratová a jiné, jsou stejně vysoké, jako roku minulého. Knihovna má 241 svazků. Na vypůjčených knihách za rok 1936 vybráno 50,20 Kč od čtenářů. Jos. Vašík, knihovník.

Počet dobytka chovného a chovného ke dni 31. prosince 1936 byl tento. 101 krav, 38 jalovic, 39 telat, pod 1 rok staré 11 býčku, 9 koz, 9 ovcí, 17 koní. Bylo letošního roku z obce naší odprodáno: 46 krav, jalovic a býčku, 58 telat, 3 koně, 333 prasat, 2 kozy a 31 selat. Ceny se jakž takž drží.

Poplatky za zvěropolicejní prohlídku dobytka. Před vydáním neb prodloužením dobytčího průvodního listu (presu) vynesly za rok 1936 – 861 Kč. Toto musím doplnit takto: Obec měla následkem zavedené elektryckého proudu do obce a dosud vážnoucí dluh na motorové stříkačce celkem 74.170 Kč. Proto obec zavedla dávku, to jest poplatek, z jednoho každého prodaného kusu dobytka, který byl stanoven takto: z koně 4 Kč, z krávy 3 Kč, z prasete 2 Kč, z kozy 1 Kč. Mimo to, za vystavení pasu a ohledací lístek 1 Kč z každého pasu.

Nemoci: Musím napsat, že občané naší jsou veskrze zdraví, zřídka kdy se ukáže vážnější onemocnění, dosahují vysokého stáří a není vzácný zjev že člověk mající 85 let nepotřeboval ve svém životě lékaře, což tím více překvapil pozorovatele soudobého pozorování letošní rok, kdy opravdu velmi mnoho někteří občané trpěli. Tak Josef Uherka, čís. 8, vnitřně onemocněl, a jen tak, tak, že nemusil těžkou operaci podstoupiti.

Panimama Josefa Chalupníková čís 11 podstoupila velmi těžkou operaci vnitřní, které as za 4 měsíce podlehla. Jan Houdek čís. 18 podstoupil velmi těžkou operaci vnitřní, jest jakž, takž zdrav. Dcerka Marie Vrátná čís. 1 byla operována na zánět slepého střeva. Jest zdravá. Dcerka Jarmila Burešová čís. 3 onemocněla na hnisavou angynu, musela býti operována na krk. Všechny operace se konaly v nemocnici v Poličce. Dále zemřel František Topinka čís. 17 svobodný, zemřel na vnitřní onemocnění, nač zemřel, lékař neřekl. Jest třeba se vrátit ku bývalé staré životosprávě a zanechati novot!!!

Populace: 1936. 5 dětí se narodilo, z toho 3 hoši a 2 děvčata. zemřeli: 1 muž a 1 žena. C.P.O. Organizace, „Civilní Protiletecké Ochrany“ značka C.P.O. Nadešla doba, kdy i v našem státě vystupuje do popředí snaha, zabývat se cílevědomě otázkou protiletecké ochrany. Nebezpečí leteckých útoků nutí nás k tomu, abychom se jimi vážně zabývali a učinili vše potřebné k odvrácení jeho následků. Vzápětí civilní obyvatelstvo může býti v budoucí válce neustále vystaveno nebezpečí, neboť útočníkovi bude se jednat o to, podlomit

jeho citlivou morálku a snížit jeho schopnost odporu. Jest samozřejmě, že proti každému nebezpečí lze se bránit a chránit, záleží na nás, abychom byli důkladně obeznámeni s metodami a prostředky útokem i obrany, zachováme klid a rozvahu. Povaha věci vyžaduje, aby přípravy Civilní protiletectké ochrany se konaly v těsné souvislosti s přípravami vojenskými, neboť velká část opatření mají společný ráz a navzájem se doplňují. Sousední státy již daleko pokročily a na další přípravě pracují. Zákonem ze dne 11. dubna 1935 čís. 82 sbírka zákonu a nařízení o ochraně a obraně protiletectkým útokům a vládním nařízením ze dne 18. října 1935 číslo 199 sbír. zák. byl zjednan právní podklad pro opatření, kterých bude zapotřebí, aby nebezpečí z leteckých útoků bylo odvráceno, neb aspoň zmírněno. Civilní protiletectká ochrana co do účelu a prostředků – převážně místní ráz. Vyžaduje spolupráce místních úřadů, velitelství, spolků, odborníků a činné účasti veškerého obyvatelstva. Základní organizační jednotkou jest obec. Starosta obce jest zodpověden za řádné provádění úkolu protiletectké ochrany obci zákonem uložené. Starosta ustanoví za souhlasu politického úřadu vhodnou osobu velitelem místní protiletectké ochrany. Velitel jest vázán slibem politickému úřadu, že povinnosti bude konati svědomitě a o věcech již mají býti utajeny, zachová úplnou mlčenlivost, a to i tehdy, přestane-li býti velitelem. Za tímto účelem svolána byla 15. března do Nového Města, Výborová schůze brannosti, na které promluvil a přednášel pak plukovník Dvořák z Brna. Z Míchova byli přítomní: Jos. Chalupník čís. 11, Řádek František čís. 47, Šikula Richard čís. 24, 2. dubna navrhl pan starosta obce Jos. Vašík Řádka Františka, jako velitele Civilní protiletectké ochrany. Na to pak 4. dubna, svolal pan okresní hejtman Dvořák všech navržených velitelů C.P.O. a tu byla zřízena organizace této služby. Přítomní: Josef Vašík starosta, Řádek František, navržený velitel, Josef Vávra, navržený instruktor, kterážto funkce odpadla, zřízením instruktora obvodového. Pak na podkladě zákona, počaly vycházeti „Směrnice“, to jest příruční knížky, jež obsahovaly pokyny, dle nichž se měla celá organizace a cvičení řídit a spravovat. 7. května byl volán Řádek František čís. 47 jako velitel C.P.O. na okresní úřad ku slibu; slib konal sám okresní hejtman, rukodáním se všemi veliteli ze všech obcí z celého okresu. Na to pak 17. května, starosta obce Vašík Jos. svolal schůzi všech schopných občanů, kteří nepodléhají službě vojenské kteří se skoro všichni dostavili. Starosta schůzi zahájil, promluvil o významu a důležitosti civilní protiletectké ochrany za války, v zvláště proti leteckým útokům. Přítomným oznámil, že velitelem Civilní protiletectké ochrany byl jmenován výnosem okresního úřadu v Novém Městě, číslo jednací 6492/1. ze dne 29. dubna 1936. Řádek František, a připomněl práva a povinnosti tohoto funkcionáře. Potom velitel C.P.O. se starostou obce zřídili další organizaci C.P.O. a sice Šikula František čís. 5 jako zástupce velitele. Stanovena služba požární. Velitelem družstva stanoven Jos. Novotný, čís.31. Družstvo požární skládá se z velitele a 8 členů. Služba poplachová 2 členi. Služba zpravodajská, spojovací, 2 členy, Služba zatemňovací 2 členy. Služba asanační, velitel Hudec František čís. 14 a 3 členi. Služba bezpečnostní, pořádková 2 členi. Služba samarytní, velitel Josef Chalupník čís. 11. Straka František čís. 9 jeho zástupce a 3 členi a 4 ženy. Členové samarytního družstva musejí prodělati samarytní kurs „první pomoci“, který řídí obvodní lékař Dr. Fr. Železný v Jimramově. Každé družstvo pracuje samostatně, ale určeného stanovení, na povel svého velitele družstva a tito se řídí rozkazem velitele C.P.O. a tento jest zodpovědný starostovi obce, a starosta obce jest zodpovědný za řádné provádění veškeré služby C.P.O. nadřízeným úřadům. První cvičení se konalo 24. května, probráno: cvičení pořadová, se stříkačkou, a na konec poplachové. Druhé cvičení 10. června cvičení noční, zatemňování, a zpravodajské. Třetí cvičení, 5. července, v odpoledne, probráno pořadové, s motorkou a poplachové. Čtvrté cvičení se konalo 7. července. Noční cvičení poplachové. Na přehlídce přijeli v autě okresním úřadem stanoveni instruktoři: Josef Chalupník z Míchova, a Frant. Chládek řídicí učitel z Věcova. Cvičení se zdařilo nad očekávání a to tak, že přihlížející instruktoři byli výkonem a pohotovostí a ochotou jakou členové projevíli, překvapeni. Páté cvičení konali všechny družstva, podle stanoveného plánu, před celou veřejností, v neděli

odpoledne, před hasičským Výletem. Všechny družstva se dobře držely, takže se nedalo ničeho vytknouti. Občané s uspokojením přihlíželi na cvičící a tito měli radost, že jsou obecně pochopeni. Šesté cvičení bylo nařízeno vyššími úřady. Všeobecné poplachové cvičení ve všech obcích na okrese po 4 dny a sice: 14., 15., 16. a 17. července. Ve dni i v noci stáli hlídky. Přesto, že cvičení se konalo v pilném čase, členové bez reptání, celé 4 dny tomuto cvičení věnovali. Veškerý potřebný materiál a potřeby jest povinna zaopatřit obec. Jako: plynotěsnou komoru, asanační družstvo vyzbrojit gázmáskou, gumovým oblekem, a veškerými potřebami pro případ plynové války. Jest otázkou doby, proč všechny civilizované státy přistoupili na plynovou válku. Předně výroby plynu jest daleko lacinější, než výroba střeliva tvrdého, pak nevyžaduje zručnosti střelcovi a pak nenadělá mrzáku (invalidů) a ještě jiné výhody poskytuje stravný plyn, což se prozatím nedá všecko psátí.

Pomocný fond a úprava obecních dluhu: Obecní zastupitelstvo na návrh starosty obce usnesením se ze dne 24. listopadu 1935 navrhlo žádati o úpravu obecních dluhů, dle zákona, čís. 69 z roku 1935, které vznikly koupí motorové hasičské stříkačky a elektrysací obce. Obecní úřad vyhotovil žádost a řadu umrtných příloh, a podáním ze dne 19. prosince 1935 čís. jed. 221 spis tento odeslal okresnímu úřadu v Novém Městě. Každá finančně slabá obec mohla žádati o úpravu obecních dluhů ze zápujček, jež obce uzavřely před 1. lednem 1935, nikoliv však dluhy ze zápujček jež byly uzavřeny k rozmnožení neb zvýšení hodnoty obecního majetku a jiné z finančních prostředků uvedených v citovaném zákoně, článek I. čís. 12 a článek III. § 3 byl zřízen pro každou zemi. Pomocný fond, jako samostatná právnická osoba. V zemi Moravskoslezské při Hypoteční a Zemědělské bance moravské v Brně. Pomocný fond každé země spravuje a zastupuje kurátoryum. Řádně doložené žádosti o úpravu dluhů podávají obce prostřednictvím okresních úřadů – úřadu zemskému. Zemský úřad rozhodne, jsou-li pro úpravu dluhů dány podmínky, podle paragrafu §§ 1. 2. který dluh má býti upraven z prostředků pomocného fondu, a do jaké výše má býti úpravou dluhů zmírněno dosavadní rozpočtem nekryté břemeno. Úprava dluhů může záležeti i v tom, že pomocný fond převezme zúročení a umoření dluhů, nebo převezme dluh, a nebo dluh vyrovná. Moravslez. Zemský výbor v Brně, usnesením ze dne 3. července 1936 rozhodl podle článku III. § 6. odst. 2. zákona čís. 69/1935 ve znění vládního nařízení, čís. 69./1936 – 1. Že jsou pro úpravu dluhu obce Míchova dány podmínky podle §§ 1. – 2. ostav. 1. – 2. citovaného zákona, že svazek žádající jest finančně slabý, dluhy že vznikly ze zápujček uzavřených na úkoly veřejné, před 1. lednem 1935. 2. Že mají býti upraveny z prostředků Pomocného fondu: 3. Že má býti úpravou dluhů zmírněno dosavadní rozpočtem nekryté břemeno. 4. Že úprava dluhů má býti provedena dle stavu dluhu dne 1. dubna 1936, s účinností od 1. července 1936 – 5. Zemský výbor navrhuje: aby úprava dluhu provedena byla zásadně převzetím zúročení a umoření dluhu ve 40ti letech. Čís. jednancí 204/1 ze dne 9. prosince 1936. Kurátoryum Pomocného fondu upravuje dluhy ze zápujček: Elektrysace obce: stavební příspěvek zbývá ke dni 1. dubna 1936 – 62.670 Kč při 4 % úrokování a 7/8 % umořování v úhrnné annitní službě

5	3/8	%	jež	činí	ročně	3.368	Kč.
---	-----	---	-----	------	-------	-------	-----

Hasičská motorová stříkačka: Zbývá ke dni 1. dubna 1936 – 11.500 Kč. Vyrovnáním tohoto dluhu v hotovosti. (Dluhy do 20.000 Kč vyrovnal Pomocný fond v hotovosti) Obec obdržela od Pomocného fondu toto: 11.500 Kč na hasičskou motorovou stříkačku v hotovosti; 2.801,06 Kč na úrok upravené elektrisační výpujčky. 567,44 Kč na úmor. 1.539 Kč dne 10. listopadu 1936 obdržela obec jako zemský příspěvek. Tedy 16.407,50 Kč celkem. Tedy – dluh váznoucí na motor. stříkačku, vyrovnal Pomocný fond na sebe, jako úrokování a umořování ve 40ti letech. Zbývá obci dluh 33.500 Kč který vznikl výpujčkou na zakoupení akcií, Zemský Mor. Elek. ve výši a nynější hodnotě 36.500 Kč. Z tohoto obnosu obec pobírá 6 % dividenda ze 7.000 Kč, a 5 % úroky z 29.500 Kč. Tedy „nula od nule pojde“.

Újezdni měšťanská škola v Jimramově. Zákon ze dne 20. prosince 1935 čís. 223 se mění a doplňují zákony o zřizování a vydržování veřejných měšťanských škol a docházce do nich, a

o jejich úpravě. Každé měšťanské škole, přidělí se dle § 1. obvod, aby dětem, bydlícím v něm, a povinným docházkou do měšťanské školy, bylo zajištěno přijaté do ní. Dle § 2. Obvod veřejné měšťanské školy jest upraven tak, aby dětem bydlícím v něm, byla jak možná usnadněna pravidelná docházka – do měst. školy, při čemž jest dbáti toho, aby děti do školy neměli zpravidla dále, jak 5 km. – Ve smyslu tohoto zákona, byla obec Míchov, dne 16. února 1936 vyzvána místní, školní radou v Jimramově, by vstoupila do obvodu budoucího Újezdu, měšťanské školy v Jimramově. Do této schůze vyslán starosta obce Josef Vašík a rádčí Josef Novotný. Okresní školní výbor v Novém Městě, svolal komisi dle § 6. zákona, čis. 233/1935 sbírka zákonů a nařízení, za účelem úpravy obvodu měšť. školy v Jimramově, která má býti přeměněna na Újezdni měšťanskou školu v Jimramově, na den 4. července 1936. Obecní zastupitelstvo v Míchově, ve schůzi konané dne 31. května, na přípis okresního školního výboru v Novém Městě se usneslo jednohlasně, aby starosta obce Jos. Vašík, zastupoval obec Míchov a jejím jménem jednal při komisi svolané okresním školním výborem podle § 6. zákona, čis. 233/35 Sb. z. a za účelem úpravy obvodu měšť. školy v Jimramově, která má býti přeměněna na Újezdni měšť. školu v Jimramově. Dále se usneslo jednohlasně, aby obec Míchov byla přiškolená do Újezdu školního, měšť. školy v Jimramově. Obecní zástupitelstvo se usneslo zároveň, že bude § 16 a následujícího zákona ze dne 20. prosince 1936 čis. 233 sb. z. a n. hraditi věcný případně mimořádný náklad, podle schváleného rozpočtu na Újezdni měšť. školu v Jimramově, a to částkou, která na ni podle daňové základny rozvrhem připadne. Význam této Újezdni měšť. školy byl by ten, že by děti z okolních obcí, měli zajištěno přijetí do této školy, že neplatili školné, které jest značně vysoké, zejména při 4. třídě, pro děti rodičů chudých a mnohé jiné výhody pro život ze školy této plynoucí.

Školství ke straně 112. Zájem o stavbu obecné školy v Míchově měli naši předkové již v roce 1837. Již měli svežený z větší části stavební materyál, též i plán školy měli hotový, (který dosud má uchovaný), ale někteří větší poplatníci stavbě školy nepřáli, činili různé námítky a překážky a tak ze stavby školy sešlo. Svežený materyál odkoupil prý Jan Bednář čis. 5. který tím časem přestavěl svůj grunt čis. 5 a později pro svoji dceru Josefu, koupený grunt čis. 6. Při Josefinské organizaci škol, byla obec Míchov připojena ke Lhotě, ale v roce 1857, odškolili se evangelíci a později i katolíci a připojili se k Věcovu. Když se ukázalo mrtvým rozšíření obou škol věcovských, zažádali občané Míchovští v září 1905 o zřízení samostatné školy. Ale žádosti nebylo vyhověno. Žádáno proto o eveposituru, již chtěli umístit na rychtě. Místní školní rada ve Věcově neměla námitek, když si Míchovští celý náklad poneseu sami, jinak však nesouhlasila, protože by se tím nezamezilo nutné rozšíření školy Věcovské. I tato žádost byla 2. března 1908/ čis. 2538/ zamitnuta, což potvrdilo 24. srpna 1910/ čis. 22623/ i ministerstvo vyučování, k němž se obec odvolala.

Z kroniky Věcovské, psa 24/1937

Výslovnosti: U některých starých osob vyskytující se v řeči některé vzláštnosti a zkráceniny: Do Jimramova, musím nosit na zády, já tě zabím, on mě zabí, pekáreň, (místo pekárna), pojdal, pondal, moka, cák to nevím? musí to bejt, kdo v noci slídí, o tom se říká, že rizikuje, dyž je, popřejme si, dyž nejní uveřme si, kde se nešetří, říká se, že je hoje boje, grejcar ke grejcaru skovávali, dyby bylo hůř, nebo aby měla na funus, až Boží dopuštění, herbávná pentle, dou, aby měli šťastí, de aby nedal nákou zle, rači hned, svarba, svarebníci, esli vona bude chcet, nesmí ani ceknout, bude von muset dát, zlášť, mejdlo, čapl, čucí, nečně, koudně, kramflek, brebce, (klábosí) vožralej, Ščepán, houbec, bodejť, vomi maj po báboj, jed,-l. vejš, ani ceknout, von se siksak, seš, jakěj, Pán Bů- a ještě mnohé jiné vzlaštnosti a zkráceniny ve vyslovování se vyskytují. Kde a jak a odkud se vzaly svůj původ, nemohu zjistit, aspoň přesně ne.

Zpěv. Jako stín zapadajícího po domácku zpracovávání lenu, s nímž mizí také staré pamětihodné přasky se svými obyčejí, pohádkami a písněmi, které zněly s hrkotem přeslice,

po celé zimní dny dlouho do noci. Přiléhavá píseň při předení byla: „Předu, předu len, v zimě celý den, kolovrátek hrčí čile, nemam přitom dlouhé chvíle, jaké znám, zazpívám, přitom písničky“.

Zpěv: ztrácí veselý a zdravý humor, jenž dříve sršel vtipem, jimž dotíral na protivníka stavovského nebo osobního. Vtip národních písní nebyl vždacky jemný a něžný, ba spíše naopak, ale byl to vtip. Co se obsahu týče, úpadek nových národních písní jeví se i v tom, že nejraději zpívá o nemravných poměrech obojího pohlaví, s tou upřímností, která jest vlastní lidem, žijícím a myslícím přirozeně. Nejšpatnějšího ba přímo hnusného obsahu zpívali se písně před světovou válkou, od neznámých autorů. Po světové válce vycházejí písně stále nové, obsahem jedna horší druhá; různé šlágry, a odrhovačky, a lid se tomu směje, až mnohému se oči slzi zalévají. Jsou věci, po kterých je nejlépe nepátrat, jsou věci, které je nutno nechat bez vysvětlení ve stínu tajemství a v konečném zapomenutí. Něž-li lidstvo Boha pochopí, dávno jej celého ztratí.

Hasičský příspěvek, ze Zemského hasičského fondu obcí, pro dobrovolný hasičský sbor v Míchově. Dne 22. prosince 1936 obdržela obec na svojí žádost a návrh hasičského sboru, ze dne 14. dubna 1936 příspěvek na nákup, neb opravu hasičských potřeb, ve výši 3.560 Kč Moravskoslezský Zemský výbor udělil tento obnos ve svoji schůzi, ze dne 11. prosince 1936 na základě § 8 odstavec 2. ze zákona ze dne 11. dubna, 1935 číslo 75 sbírka zákonů a nařízení. Podle výnosu Zemského úřadu v Brně, číslo jednací 53166/V-11-36 byla obec upozorněná, by uvedenou částku odvedla hotově, pro zmíněné účely. Podle § 2. odst. 1. vládního nařízení ze dne 16. dubna 1935 čís. 80 sb. z. a n. byl příspěvek poskytnut s tou podmínkou, že budou zaň opatřeny jen výrobky tuzemského původu. Obec jest povinna podle ustanovení § 2. odst. 3. uvedeného nařízení prokázali příslušnému okresnímu úřadu do 6 měsíců po přijetí příspěvku, a jak ho použila a připojiti jako průkaz, saldované účty. Prý po dohodě Moravské Zemské Jednoty Hasičské, učiněné s Moravskoslezským Zemským úřadem v Brně, nerozděloval subvenci to jest podporu ze Zemského hasičského fondu okresní úřad, jak praví citovaný zákon, nýbrž toto rozdělování, neb přidělování podpor prováděl župní výbor, sejitý v Novém Městě, jako v letech minulých, kdy poukázanou částku zastal Zemský úřad přímo na hasičský sbor a nikoliv na obecní úřad, jako se stalo roku tohoto, podle nového zákona. Při rozdělování těchto podpor hasičským sborům, přidělil župní výbor větší část peněz (asi 50) župní správě na svoje vydání, a tuto část rozdělil a nechal zaslat na některé hasičské sbory, kdy byl některý župní činovník, který měl určitý obnos vyzvednout, a župní správě odvésti, toto rozeslání peněz na sbory, učinil župní výbor proto, že župa na tyto peníze neměla zákonnitého práva, neboť župní správa svoji částku jí přidělenou 1.600 Kč a svoje vydání obdržela. Mimo obnos, určený a župním výborem navržený pro místní hasičský sbor 1.000 Kč, došlo na obecní úřad v Míchově pro župní správu 1.360 Kč. pro okrsek Jimramovský 200 Kč a pro hasičský sbor Jimramovský, který si podal pozdě žádost a byl zamítnut, 1.000 Kč, ale župní činovníci mu šikovně tuto podporu vymohli, a na obecní úřad v Míchově zaslali. Tedy celkem došlo na obecní úřad 3.560 Kč. Ale toto vše se dělo v rámci župy, a Zemský úřad o tom nevěděl a vědět ani nesměl a obecní úřad také o věci nevěděl. Proto když došly peníze, asi za dva dny došel přípis od Zem. úřadu, kdež stálo, že podle zákona a citovaných §§ „se uděluje obci částka 3.560 Kč, na zakoupení neb opravu hasičských potřeb pro hasičský sbor český“. O věci věděl pouze náčelník sboru, (ale sbor jest také součástí župy) proto, když náčelník řekl na obecním úřadě, jak obnos ten jest župou rozdělen, starosta obce prohlásil, že podle zákona, župa na peníze tyto práva nemá, a že ji župní správě nevydá. Župní správa zmíněný obnos urgovala na obecním úřadě, ale obecní úřad peníze nevrátil a 30. prosince 1936 obecní úřad celý obnos i s podporou od obce 700 Kč hasičskému sboru, s písemným závazkem, že jest s přípisem, a že dle toho peněz použije. Po tomto upomínala župní správa o obnos ten, hasičský sbor, který se odvolal na zákonnité ustanovení a na písemný závazek s obcí. Konečný výsledek a průběh vypíše v příštím roce;

1937 Zima tohoto roku byla mírná a sněhu nemnoho, teprve ku konci měsíce ledna počalo sněžit, při mírnějším počasí. Ve druhé polovici měsíce února, napadlo mnoho sněhu. V březnu bylo počasí pěkné, jako ukázka na časný příchod jara. Skoro po celý měsíc duben mírně přšelo, přesto setí obilí a sázení bramborů se dosti pohodlně konalo. Od 1. května nastalo počasí pěkné, některý den až moc parno, které potrvalo až do 27. května. Obilí hojně rostlo. Na to přišel vydatný déšť, kterého nanejvýš třeba, neboť obilí na lehčí, písčité půdě počalo prosichat. Od Božího Těla, to jest od 27. května, bylo počasí velmi pěkné, velká parna, které potrvaly do 13. června; pak přšelo celý týden – do 20. června. V červenci a v srpnu bylo počasí neklidné, přicházely časté sprchy, ale přesto se obilí a ostatní jako jetele přece dosti dobře sklízelo. V září a v říjnu bylo počasí velmi pohodlné, takže sklíd bramborů a řepy se pohodlně odbýval, zejména na setí žita a zimní pšenice, bylo počasí velmi pohodlné, vše dobře vzešlo. Toto pěkné počasí potrvalo až do 10. listopadu, kdy dobytek se ještě pásal na lukách. Na to pak následovalo počasí deštivé a dosti studené. Ku konci měsíce listopadu, počalo mírně sněžit, některý den sníh roztál, následkem tím byly cesty rozmoklé a velmi blativé. Dne 6. prosince napadlo více sněhu, ale jelikož země nebyl zmrzlá, předpovídali hospodáři, že tím mohou utrpět žita, že mohou pod sněhem uhynout. Peníze ze Zemského Hasičského Fondu pro hasičský sbor, (dodatek k roku minulému) Po odpovědi, kterou odeslal hasičský sbor župní správě číslo VI. v Novém Městě, zůstalo vše státi na mrtvém bodu, až do 23. března, na kterýžto den byl pan starosta Josef Vašík předvolán na okresní úřad v Novém Městě. Jednání byl přítomen také pak Josef Šustáček, tehdejší župní jednatel. Po výměně názorů, pan starosta Jos. Vašík věc náležitě obhájil. Na to pak p. starosta zaslal dopis k Zemskému Úřadu, v němž oznámil nezákonný požadavek župní hasičské správy a žádal o vysvětlení a zároveň by župní správa přestala obtěžovat obecní úřad, požadavkem 2.560 Kč. Dne 12. června došel dopis od Zemského Úřadu, číslo jednací jako odpověď, kdež mimo jiné praví, „jest nepřístupno a nesmí se státi, aby požadovaná částka, byla vyplacena hasičské župě číslo VI.“. Tím byla věc definitivně rozhodnuta. Již předtím si byl obecní úřad i hasičský sbor jist, že podle zákona celý obnos 3.560 Kč hasičskému sboru přináleží a né jen 1000 Kč, jak hasič. župní správa určila, že jej nevrátí a jej si ponechá. Za tím účelem svolal hasičský sbor členskou schůzi, na den 8. května, kde se jednalo o pořízení nového vycházkového stejnokroje a koupení 1. oddělení nových hadic; za tyto přidělené peníze, neboť do 6ti měsíců měl sbor podat na okresní úřad saldované účty. Jako nejvýhodnější podmínky na zhotovení nového hasičského stejnokroje, podal pan František Dědič krejčí v Jimramově, a tomuto také práce zadána. Celkem zadáno k ušití 21 blůzy nových a jedna starší blůza k přešití, tedy 22 blůzy celkem. Látka stála 1 m 72 Kč. 1 blůza hotová stála asi 170 Kč. Tedy 21 nových blůz stálo celkem 3.618 Kč. Dále 22 nových čepic á 26 Kč stálo 572 Kč. Čepice byly zhotoveny od fy Lemperové N. Městě. Dále 22 nových pásu stálo 425 Kč a 1 oddělení nových hadic stálo 360 Kč. Oboje bylo od fy. Chotěboř, Brno. Doprava hadic a pásu stála 25 Kč. Na to pak požadoval hasičský sbor v neděli 27. června Výte, na zahradě pana Vítězslava Havla. Účast byla dosti pěkná. Čistého zisku měl sbor, 255,40 Kč. Na jaře se zde objevila jakási nákažlivá nemoc Tularemie zvaná, kteroužto nemoci byly postižení polní zajíci mnoho zajíců uhynulo.

Úroda. Letošního roku, následkem mokrého jara, nerostlo dosti sena a jetele a na podzim dosti otavy. Žně se počaly velmi záhy, žita se sekaly v posledních dnech měsíce července, již byly veřejně žně. žita byly veskrze řídké a ještě mnoho nasypaly. Na prodej přišlo žita z obce naší letos mnohem méně jako léta minulé. Za to oves a pšenice se udařily výborně, ječmen normálně, úroda bramborů byla dobrá, řepy málo. Ovoce bylo dosti, zejména jablk, 1 kg stál 2 Kč. lepší 2,50 Kč. střešní bylo méně. Ceny: Za 1 q žita se platilo 130 Kč, oves 113 Kč, ječmen 140 Kč, pšenice 160 Kč za 1 q s měsíčním příplatkem 1 Kč, ale monopolního ustanovení. Brambory jedlé 1 q 15 – 18 Kč. brambory průmyslové 1 q 20 Kč a výše, máslo domácí 1 kg 10 Kč – 11 Kč. Dobytek maso

hovězí mrtvá váha 3 Kč 1 kg až 4 Kč. Dobytek vepřový klesl hluboko pod výrobní cenu. Mrtvá váha 1 kg 7 Kč – 6,80 Kč. Následkem devaluace Koruny Čsl. veškeré tovární zboží přidražilo, lidé se omezují v nákupu životních potřeb. V červnu a v červenci se objevilo velké množství motýlů bělásku zelného, z těchto se vylíhlo velké množství housenek, které požraly místy nať na řepě úplně, takže z listů na řepě zůstaly jen pouze žebra. Housenek bylo takové množství, že listy na řepě byly jimy pokryty a ještě lezly po zemi. To samé se dělo v zelí hlávkovém. Jiné, jako burgiňu nebo cukrovku nežraly. Někteří hospodáři se snažili tomuto řádění housenek zabránit, posypávali zelí a řepu popelem a jinak, ale bylo vše marné. Později řepa opět obrůstala, ale již zůstala zakrněla.

V měsíci dubnu vyjednával František Hudec, čís. 14 s mlékárnou v Novém Městě, skrze sběr mléka po obcích a dodávání mléka do mlékárny v Novém Městě. Na to svolal Fr. Hudec schůzi do hostince pana Havla.

Na tuto schůzi se dostavil jako referent pan Pelikán z Křidel, toho času předseda mlékárenského družstva v Novém Městě. Někteří hospodáři se přihlásili k dodávání mléka hned. Jiní přistoupili později. Podobnou schůzi uspořádal pan Hudec ve Lhotě a ve Vojtěchově. A tak dnem 1. května počal pan František Hudec číslo 14 s pravidelným každodenním dodáváním mléka do mlékárny v Novém Městě. Zprvu, nějaký čas, jezdili mu někteří hospodáři, kteří mají 1 koně, a mají menší hospodářství. Byli to: Václav Kaša, čís. 7, Josef Uherka, čís. 8, a Emanuel Kožíšek, čís. 29. Později si František Hudec koupil koně a tak jezdí s potahem svým vlastním. Cena mléka jest stanovena v procentech tuku. Za jedno procento tuku, platí mlékárna 21 haléřů. Obsah tuků v mléce zde bývá 3 – 4 % procenta. Syrovátku ku zkrmování prasat, dává mlékárna zdarma. Každý dodavatel jako člen, jest povinen složit členský podíl 50 Kč a 5 Kč zápisného. Po vystoupení z členství, zápisné propadá, ale členský podíl né. Dále musí si každý zaplatit konev na mléko. 1 konev na 5 litrů mléka stojí asi 47 Kč, na 10 litru 80 Kč a t. d.

Zákon o brannosti. Na tento program byla svolána schůze činovníků hasičských sborů, sokolů a ostatních spolku. Přednášel dirigent štábní kapitan Dobiaš z Nového Města. Vysvětloval provádění jmenovaného zákona. Míchov byl zastoupen 3 členy.

28. říjen. Oslava 28. října se u nás letošního roku nekonala. Volby obecního zastupitelstva, a ostatních funkcionářů, které se měly konati letošního roku, jsou odloženy na neurčito. Obecní volby byly vypsány asi v 500 obcích německých, na pomezí severních Čech a jinde, ale byly odloženy v poslední chvíli, snad pro nepokoje s Henleinovci.

Volby do volebního výboru se konaly 24. října. Zvoleni byli: Josef Novotný, čís. 31 předseda, členové: Havel Vítězslav, čís. 19, Chalupník František, čís. 11, Vašík Josef, čís. 6, Straka František, čís. 9, Šíkula František, čís. 5.

Do rozhodčího soudu byli zvoleni: předseda Jos. Vašík a Josef Novotný.

Volba člena do místní školní rady, se konala dne 30. října, volbu konalo obecní zastupitelstvo, na obecním úřadě. Zmocněnec strany republikánské, p. František Hudec, č. 14 podal návrh na volbu dle poměrného zastoupení, ale p. starosta Josef Vašík po delší rozmluvě rozdal listky a volba se provedla listkami a zvolen byl p. František Straka, číslo 9. Zmocněnec strany p. František Hudec s ostatními členy strany republikánské podali odvolání (rekurs) k okresnímu úřadu v Novém Městě v němž odůvodnili, že se volba nekonala jak praví zákon podle poměrného zastoupení, jak se konaly volby obecní. Okresní úřad volbu zrušil. Druhá volba se konala o době rekursní 13. listopadu. Zvolen František Řádek čís. 47, jako člen do místní školní rady.

Následkem, to jest pomoci Pomocného Fondu, který převzal veškeré obecní dluhy, vysoko stoupl obecní příjem, takže mohla obec učiniti některé nutné opravy.

Opravy: Obec opravila hasičské skladiště. Oprava stála asi 2.200 Kč. Dále obec koupila 2 protiplynové masky které stály 352 Kč. Dále obec zpravila obecní cesty a na návsi připravila kámen k vyrovnání návsi. stálo 2.320 Kč. Dále obec věnovala hasičskému sboru 600 Kč.

Z pasů dobytčích poplatky, vynesly za tento rok 787 Kč. Knihovna má letošního roku 256 svazků. Od čtenářů vybráno 57,70 Kč a dar od Jos. Vašíka 8,50 kteréž dostal za vyhotovení obilních knížek.

Stravovací akce pro chudé za rok 1937 činí 650 Kč. Členové C.P.O. konaly 4 cvičení, 18/III., 23/V., 27/V., 13/VI.

Populace: Zemřela Kateřina Topinková, a narodili se 3 děti, 1 hoch a 2 děvčata. Časopis ze dne 14. ledna 1938 „Moravský cep“ přinesl zajímavý článek o úbytku dětí. V roce 1930 se narodilo v celé republice asi 332.000 živých dětí. V roce 1931 klesl počet dětí na 318.000. V roce 1932 na 312.000, v roce 1933, byl pokles velmi patrný na 287.000 v roce 1934 klesl na 281.000 v roce 1935 na 271.000, a v roce 1936 už ma 256.000. K zápisům pro školní rok 1937 – 38 do první třídy obecné školy se dostavilo o 14.000 dětí méně než v loni. V roce 1938 přijde k zápisům o 6.000 dětí méně než letos.

Pohřeb Pana prezidenta Tomáše G. Masaryka Osvoboditele. V úterý, dne 14. září 1937 v 3 hodině a 9 minutách ráno, zemřel náš milý pán president Tomáš G. Masaryk. Tu byl veliký smutek v národě. V naší obci nastal smuteční sváteční den, který potrvál až do dne pohřbu to jest 22. září kdy byl pán president pohřben se všemi vojenskými poctami, s menší skázalostí duchovní na hřbitově v Lánech. Pod hlubokým smutkem všech občanů našich, nastoupil hasičský sbor před svojí zbrojnicí, kde vládl černý prapor v neděli večer o pul 8 hodině by vzdal poslední poctu a vzpomínku svému odcházejícímu panu presidentu. Dva trubači troubili slavnostní fanfáry v pětiminutových přestávkách. Smuteční proslov přednesl starosta sboru, bratr Josef Chalupník. Na to pak obecnstvo a hasičský sbor se rozešlo, aby poslechlo rozhlasem vysílané, tak smutné a tklivé zprávy z Prahy. Načež pak pod dojmem smutku šel každý domů.

Dobytek chovný, jeho stav v roku 1937 v obci naší jest tento: koní 21, krav 110, jalovic 48, koz 10, prasat 136, telat 38. Odprodej dobytka v obci naší letošního roku byl tento: 3 koně, 42 krav, jalovic a býku, 255 prasat, 60 telat, 4 kozy.

Válka Japonsko čínská vypukla v červenci 1937. 17. července byl tomu rok, co ve Španělsku vypukla občanská válka. Po celý rok hrozilo nebezpečí, že požár války přeskočí na ostatní Evropu. Hlavní události v této válce za uplynulý rok byly tyto: 17. července 1836 vypukla v koloniální armádě vzpoura, za vedení generála Franca. 18. července přicházejí první zprávy o nepokojích ve Španělsku samém. 19. srpna padl Bajadoz. 4. září byl dobyt Irun. Téhož dne byla ustanovena socialistycká vláda Lorda Caballera. 12. září byl dobyt Saint Sebastian. 27. září Toledo a Alcazar. 30. října byli povstalci před bránami Madrydu. 7. listopadu se Španělská vláda odstěhovala do Valencie. 9. února 1937 padla Malaga. 28. dubna byla rozstřílena německými letadly baskycka guernica. 3. května byly hlášeny vážné nepokoje z Katalánie. 17. května je ustanoven kabinet Negrimův. 19. června padlo Bilbao, a světová veřejnost jest pobouřena z nehody německého křižníku Leipzig. 14. července zahajují vládní protiofensivu u Madridu, která neměla úspěchu. Ve Španělsku se bojuje dál, bez rozhodujícího úspěchu, té nebo oné strany. Velmoci vyjednávající o novém způsobu kontroli, aby se vymítilo vměšování jiných velmoci. Německo a Italie se ovšem zaostření kontrole vyhýbají.

„Než-li lidstvo Boha pozná, dávno jej celé ztratí“.

1938 Od podzimu z roku 1937 až do 10. února 1938 to jest letošního roku byla zima velmi mírná, takže se zdálo, že takové počasí bez sněhu a velkých mrazů potrvá do jara. Po 10. únoru nastala dosti tuhá zima a velmi silné sněhové vanice, zejména u nás, ve vysoké poloze. Tím časem u nás a v okolních obcích řádila Skřípka, nemoc, na kterou více lidu zemřelo. Počasí v březnu bylo celkem pěkné, až ku konci měsíce bylo velmi větrno a studeno. Duben byl velmi studený a deštivý. Toto studené počasí potrválo až do půli měsíce května; pak bylo pěkně, v noci chodily citelné mrazíky. V červnu bylo počasí pěkné, ranní sena se dostaly

domů suché, na pozdější již trochu přšlo. Sena narostlo dosti. Na začátku měsíce července, a ku konci měsíce července byly velká parna, až 36° ve stínu. 21. srpna o 5. hodině odpolední přišla velká bouře, potom přšlo až do 24. srpna stále; při řekách byly velké povodně; jako v Jimramově, voda vnikla do domů, mnoho dříví voda odplavila. Lidé z vesnic se chodili dívat na povodeň. Potom málo který den bylo, aby nepršelo. Obilí které bylo posečené jako žita, které byly postaveny v panákách porostly, a obilí které ještě stálo, jako pšenice; pouštěly klíčky na stojatě. Obilí bylo velmi vymoklé, a sypalo se; takže více jak dvojí výseno zůstalo zrní ležet vysypaného z klasů na poli.

V září bylo počasí dosti dobré, zejména ku konci měsíce, na zklid bramborů, kterých mnoho nenarostlo, bylo pěkně. V měsíci říjnu bylo více deštivo. Skoro celý měsíc listopad, bylo sychravo, mlhavo, deštivo a nad to velmi blátivo. Přesto do posledních dnů měsíce se dobytek pásal na lukách. Takovéto mokré a blátivé počasí potrvало až do 15. prosince, kdy tím časem se spravovaly obecní cesty. V noci, z 15. na 16. prosince, přišel velmi krutý mráz. 17. a 18. prosince bylo hlášeno z některých míst, až 22° C pod nulou. Mrazivé počasí potrvало až do konce roku.

Polární záře. Dne 25. ledna, mezi 6. až 10. hodinou večerní byla viděna polární záře. Viditelná byla až pozdě do noci, skoro až k ránu, ale byla již tak jasná, ztemnila se. V první chvíli se nám zdálo, že na západ ve Věcově, neb v tu stranu, jest velký požár. Někteří členové hasičského sboru šli jsme se přesvědčit na Tomanův kopec, tu sme se přesvědčili, že to požár není, ale co to jest, nevěděli jsme. Rovněž tak ve Věcově hasiči troubili signál „požár přespólní“. V jiných obcích bylo to samé, některé sbory již vyjeli se stříkačkama, vypraveni k požáru. Po chvíli se ztemňovala, jako by vše se ztrácelo, pak opět se rozjasnila po celé severní polokouli od západu k východu, pak bledla, růžověla, pak od obzoru až k zenytu nastalo rudé až oranžové záření, při obzoru zelenavé, prostoupené svislými světelnými sloupy barvy zelené až modré, některou chvíli ve zlatově žlutém poli. Některou chvíli to vypadalo jako ohromný nádherný ohňostroj, znázorňující paprsky sluneční. Byl to pohled úchvatný, ale ještě více děsivý. Něco podobného nikdo z nás neviděl, nepamatuje ani neslyšel. Lidé stáli ve hloučcích a skoro ztrnule hleděli na Velebnost Nejvyššího. Před tím, dne 16. ledna, jak prošlo novinami, byla viditelná skvrna na slunci, dle hvězdářů v rozměru 150 km², snad od toho ona svrhu popsaná polární záře.

C.P.O. Dne 1. února večer, od 8. do 9 ½ hodiny měli členové Civilní protiletectké ochrany ztemňovací cvičení. Všechny světla po tu dobu na vsi musela býti shasnutá, v oknech zakrytá a nebo také shasnutá. Občané s ochotou si vše dle potřeby zařídili. Takový večer bývá u nás někdy až nad míru veselý.

Dne 21. března, konal se veřejnou dražbou pronájem obecní kovárny. Jako zájemci dostavili se 2 cizí mistři kovářští, a dosavadní místní kovář Adolf Slonek. Kovárnu vydražil dosavadní kovář Adolf Slonek, za cenu 2.300 Kč ročního nájmu s pozemky. Tedy o 1.800 Kč draž, jak předcházející kovář Karel Groulík. Obecní zastupitelstvo ve své schůzi ze dne 21. června, odhlasovalo jednohlasně jako dar 500 Kč na obranu státu.

C.P.O. od 12. do 25. června, měli členové civilní protiletectké ochrany cvičení. Každou noc po tu dobu stáli dva muži stráž, jeden do půlnoci, druhý po půlnoci. Jelikož to bylo v pilné době, v době senoseče, kdy muži sekáči vstávají o 3. hodině ranní a jdou sekát trávu, jsou hodně unavení, pak dlouho to trvalo, přestávalo nás to bavit.

Volby: Dne 12. června se konaly volby obecního zastupitelstva. Byly tři strany: republikánska, lidova, a odborová jednota zemědělských zaměstnanců. Jelikož se dohodli na společné kandidátce, tedy volba lístky odpadla. Navrženi a zvoleni byli: Chalupník František číslo 11, Havel Vítězslav číslo 19, Uherka František čís. 17, Vašík Josef číslo 6, Straka František čís. 9, Šikula František starší číslo 5, Vrátný František čís. 1, Novotný Josef čís. 31, Homolka Ignac čís. 36, Bartoň František čís. 15, Vávra Josef čís. 40, Bureš Adolf čís. 3. Náhradníci: Hudec frant. čís. 14, Uherka Josef, čís. 8, Fajmon Jos. čís. 16. Šikula Richard čís.

24, Straka František čís 12, Notovný František čís 31. 18. července se konala volba na starostu obce. Starostou obce, byl zvolen pak Chalupník Frant. čís 11. a jeho náměstkem p.Frant. Straka čís 9.

Sbírka po obci na postavení památníku padlým ve světové válce konala se 16. srpna. Sbírkou po obci provedli dva členové, k tomu účelu ze zvoleného výboru pětičlenného, jenž se měl o stavbu pomníku starat, Josef Chalupník čís. 11, a Josef Novotný čís. 31. Pomník měl být postaven letošního roku, ale pro nastalé velmi krytycké doby, stavba odložena na příští rok. Tohoto dne vybráno bylo po obci 1.374 Kč.

Politické veřejné schůze byli po jaru zakázány a to proto, by se zachoval klid a pořadek v době tak vážné.

Regulace. V měsíci květnu nechala obec udělati od dolního obecního rybníku řádnou regulaci přes dolní stranu návsí. Regulace stála asi: 2.300 Kč.

Kulhavka a slintavka. Již dva roky, snad po celé republice zle řádila dobytčí nemoc, tak zvaná kulhavka a slintavka. Na našem okrese novoměstském jen málokterá obec byla od této nákazi uchráněna. ze široko a daleko okolních obcí byl uchráněn pouze Věcov a naše obec Míchov. Ostatní obce byly zamořeny všechny, ta více, ta méně. Nejosvědčenější prostředek prý jest, nalívati dobyče černou kávou, do které se dává trochu lihu, stačí prý líh denaturovaný když má dobyče horečku, dávat studené obklady, udržovat čistotu a řádnou desinfekci. Nějakých zvláštních prostředků proti této nemoci dosud prý není.

Ovoce. Tento rok byl u nás velmi nepříznivý na ovoce, zejména střešně nebyly žádné, ostatního ovoce velmi málo. Zelí a řepa byly taktéž velmi špatné. Trochu bylo burgině (bares trine) ale také byl malý.

Ceny Hospodářských produktů se jakž takž v ceně udrželi a v některých případech se i zlepšili, jako u vepřového dobytka 1 kg mrtvá váha 10 Kč. Za to látky, obuv, železo a všechny ostatní tovární výrobky velmi přidražily. Výdělku není a budiž se jeví naprostý nedostatek peněz.

Mlékařství jde stále v dobrém chodu, cena 1 litru mléka se pohybuje kol 90 haléřů až 1 Kč. Ale krávy méně dojí, následkem špatné plesnivé a pohnilé ovesné slámy, kteráž jest jako hlavní krmivo pro krávy. Úsporné hospodářství vlády nabádá, ba přímo nařizuje, by se sbíraly odpadky železa, kovů jiných, kostí, sklo, papír, hadry a jiné. V naší obci se se sběrem odpadků ještě nezačalo.

Žádosti o slevu na daních. Letošního roku v měsíci prosinci sice opožděně ovšem se zřetelem na poměry podávali hospodáři žádosti o slevu na daních a v podporu v důsledku živelní pohromy na škody, způsobené katastrofálním mokrem.

Soupis zvířectva domácího jest tento: 17 koní, 6 hříbat do 2 roků, 97 krav, 5 býků, 47 jalovic, 28 telat, 9 koz, 6 ovcí, 185 prasat,

Odprodáno bylo: 19 krav, 20 jalovic, 72 telat, 1 kůň, 201 prasat, 5 býků, 3 voly.

Poplatek z pasů: to jest poplatek za zvěropolicejní prohlídku, letošního roku vynesl: 697 Kč.

Obecní knihovna má letos 268 svazků. Taktež i o putovní knihovnu se knihovník Jan Vašík postaral a bylo nám 14 svazků zapůjčeno, což bude do příštího jara asi ještě jednou obnoveno.

V měsíci listopadu byly v celé naší republice Rozpusštěny všechny politické strany, a sloučeny ve strany dvě. „Strana Národní Jednoty“, která byla ustanovena dne 27. listopadu v naší obci, s dvanácti členným výborem. Předsedou strany jest František Straka, rolník, čís. 9. Všech členů se přihlásilo as 50.

„Strana Národní Práce“ u nás založena není. Ve straně národní jednoty jsou sloučeny skoro všichni členové organisované ve straně republikánské, lidové, odborové jednotě, v bývalé Domovině a Družině. Jak bude tato strana pokračovat a pracovat v náš prospěch, poví nám teprve budoucnost. Prozatím jsou to u nás „strany ve straně“.

Na podzim po demobilisaci vojska, postaven byla Pracovní tábor v Bystřici nad Perštynem pro nezaměstnané. Tím se má předejít nezaměstnanosti. Takových Pracovních táboru jest na

Moravě a v Čechách několik. Člen, to jest muž chtějící do pracovního tábora, jest prohlídnut lékařem, když jest uznán za schopného, obdrží vojenský oblek, obuv, prádlo, dobrou stravu, a 4,50 Kč denního platu, když pracuje, a když nepracuje, obdrží 1,50 Kč denně. Na rodinu pobírá 3,70 Kč příspěvku na jednoho každého nedospělého člena rodiny denně. Ovšem při mnohočlenné rodině, nesmí vyživovací příspěvek činit více jak 16 Kč pro jednu rodinu denně. Od nás se přihlásili do pracovního tábora Josef Fajmon, čís. 16 a Frant. Buchta, čís. 43. Populace: Jedna osoba zemřela Antonín Buchta č. 13 a 7 dětí se narodilo. Přesto dle výkazu novin dětí ubývá. V roce 1930 se narodilo v celé republice asi 332.000 živých dětí. V roce 1931 klesl počet na 318.000, v roce 1932 na 312.000. V roce 1933 byl pokles velmi prudký na 287.000, v r. 1934 na 281.000, v r. 1935 na 271.000, a v roce 1936 už na 265.000.

Soudní okres novoměstský má rozlohu 288·0569 km². na 1 čtverečném km žije průměrně 72 obyvatel. Okres novoměstský má 20.725 obyvatel.

Porodnost: V minulém roce narodilo se na okrese novoměstském celkem 404 dětí, v tom 11 mrtvě narozených a 29 nemanželských.

Úmrtnost: V minulém roce na okrese novoměstském zemřelo dětí i dospělých celkem 264. Z toho 13 tuberkulosou. Děti ve stáří do 1 roku zemřelo 39. Na 1000 narozených dětí připadá úmrtí dětí do stáří 1 roku 99·2. = Dle výkazu okresní social. péče o mládež, jejímž jsem důvěrníkem již 15 let-

Stravovací akce a jiné výhody pro chudé v naší obci přestaly; jsou přísnější předpisy a podmínky. Hasičský příspěvek ze Zemského Hasičského Fondu pro rok 1938 navrhovala a přidělovala opět župní správa. Sboru Míchovskému přiděleny byly jako pro výsměch 300 Kč. Jiné sbory obdrželi kol 1400 Kč. Činovníci sboru nechtěli býti spokojeni, podali protest proti rozdělování podpor na Zem. has. fondu k Zemskému Výboru; Zemský výbor navrhl pro náš (sbor mimo 300 Kč ještě) 1.000 Kč. Tedy sbor obdržel 1.300 Kč. Tím jsme dali župní správě ještě větší ránu, jako v roce 1936, neboť tentokrát měla župní správa vše v rukou, kdežto v roce 1936 jsme měli peníze my v rukou. Dopisování a domlouvání vše se dělalo tajně, abychom někde nebyli zaskočeni a my neutrpěli porážku, nepoužili jsme ani sborového ani obecního razítka, neboť sborové razítko přechovával bratr starosta sboru Jos. Chalupník čís. 11. jenž byl zároveň okresním náčelníkem, tedy členem župní správy. Obecní razítko nemohl pro sebe sbor potřebovat. Na věci pracoval Josef Vašík čís. 6. jednatel, Řadek František čís. 47 náčelník, a Frant Straka čís. 9 nehasič.

Neštěstí: Dne 9. prosince nechal si okovat svého koně pan Josef Sedláček rolník číslo 4. u zdejšího mistra kováře Adolfa Slonka. Nohu koni držel Vlastimil Uherka, čís. 17, stár 21 roků. Při trhání podkov, kůň vyhodil a zasáhl mistra kováře do nádloktí pravé ruky, a tuto jemu přerazil. Byl léčen v nemocnici v Poličce.

Letošního roku máme v ovci naší asi 38 biciklů 4 těžší motocykly a 2 motocykly lehčí. Ze světových událostí dlužno zaznamenati toto: V sobotu, dne 12. března, před 6. hodinou ránní, bylo připojeno Rakousko k Německé říši. tak zvaný Aušlus. Z radia bylo slyšet z Vídně hudbu a jásot nad vraždou svého národa. Tehdy jsme ještě ani netušili, co očekává nás.

Volby: Německá veřejnost byla k 10. dubnu ještě více zpacována než v dobách, kdy nacisté teprve bojovali o dosažení politické moci. To jest tak zvaná totalitní zásada vládní, která připouštěla hlasování jen – ano – nebo – né – a ovšem už předem byla jistá že hlasy – né – nemohou zvítězit. Propagaci šlo o to, dostat z národa pokud možno stoprocentní souhlas. A ten se dostavil. V Německu samém bylo kladných hlasů odevzdáno 99·5 %. V Rakousku dokonce 99·75 %. Hlasu proti nebylo ani celý milion. Válka ve Španělsku pokračuje se sklonem na vítězství vlády Frankovi. V Číně válka pokračuje nerozhodně dál. Nepokoje v Palestýně trvají – Zdá se, že nějaké neznámé ruce vnikají do světových politických sfér, a čerí hladinu.

Neklid v naší milé republice. Dne 20. a 21. května bylo největší napětí mezi naší republikou a Německou říší. Někteří záložní vojáci rukovali. Dusná atmosféra se vznášela nad naší

republikou po celé léto, až do měsíce září, kdy počala velmi vážně houstnout. 12. září, měl německý 12. září, měl německý říšský kancléř Adolf Hytler řeč v Norimberku mířenou proti naší republice, jenž se zdála ne důstojnou na tak vysokého státníka. 14. září, přerušil zástupce Sudetoněmecké strany Konrad Henlein vyjednávání naší vlády Čes. sl. se stranou Sudetoněmeckou. S. D. F. Sudetodenschepaktai. Tohoto dne někteří záložníci byli „ihned“ povoláváni ku svým útvarům. Od nás, to jest z naší obce rukovali: František Novotný, číslo 31. ženatý, otec 2 malých dětí a František Hudec, čís. 14. toho času ženatý v Pohledci.

18. září měl řeč ministerský předseda naší vlády Milan Hodža, v mezinárodní situaci, rozhlasem. Tyto dny opět vojáci rukovali na obdržené listky, a nebo ihned. Očekávalo se to nejhorší. V pohraničí německém jsou nepokoje a přestřelky vyvolané z německé strany.

19. září ve 4 hodiny a 15 minut přijel vzláštní posel v autu z Nového Města s lístky svolávacími pro Jindřicha Hanuse, číslo 32. svobodný a pro Františka Hornase, čís. 45. ženatý 1 dítě, kteří museli rukovat „ihned“. František Hornas, se za nějaký den vrátil, je uznán za neschopného, neboť před nějakým časem se potloukl na kole nad Pavlovicemi v Panském Kopci. 19. a 20. září vyjednával předseda Anglické vlády Chamberlen s Německým říšským kancléřem Hytlerem.

21. září udělala naše vláda ústupky Sudetské, pod nátlakem Anglie a Francie – Kancléř Hytler se s ústupky nespokojil, ani s těmi, které dříve požadoval. Jest třeba dáti také pravdě průchod, že naše vláda minulé době nechtěla také s Německem vyjednávat, jako „pakt o neútočení“ a mnohé jiné, spoléhajíc na spojení.

22. září, byla rozpuštěna vláda a ještě téhož dne v noci byla sestavena vláda nová s ministerským předsedou Generálem Janem Surovým v čele.

23. září, večer kol 10. hodiny byla radiem vyhlášena všeobecná „mobilisace“, svolávající vojiny záložníky staré do 40ti let. Byli to: Homolka Ignac, čís. 36. ženatý, Bureš Adolf čís. 3. ženatý, Šikula Josef, čís. 5. svobodný, Vašík Josef, čís. 6. ženatý, Vávra František, čís. 46. ženatý, Fajmon František, čís. 39. ženat, Chalupník František čís. 11. ženat, Straka František, čís. 12. ženatý, Buchta Karel, čís. 13. ženatý, Bartoň František, čís. 15. ženat. Uherka František čís. 17. bytem v Olešnici ženat, Havel Vítězslav, čís. 19. ženat, Topinka František čís. 20. svobodný, Klouda Josef čís. 37. ženat, Šikula Josef, čís. 24. ženatý na Odranci, Zezula Josef čís. 34. ženat, Šikula Emil, čís. 23. ženat

Aktivně sloužili: Vávra František, čís. 29. Kryštof Vítězslav, čís. 30, Zítka Josef, čís. 2. Sedláček Josef, čís. 4. (musím opravit: Homolka Ignác rukoval také o nějaký den dříve jako na cvičení). Tito mimo aktivní rukovali až na mobilisační vyhlášku jenž zněla:

Mobilisační vyhláška.

President republiky nařídil podle § 23 branného zákona mobilisaci Československé branné moci I. Povolání osob. Na základě mobilisace se povolávají v celé oblasti Československé republiky do činné vojenské služby:

1. všichni důstojníci, rotmistři, a mužstvo v záloze – a náhradní záloze, jakož i důstojníci a rotmistři ve výslužbě s označením „nesup.“, kterým je letos 40 let a všichni mladší;

2. všichni důstojníci a rotmistři v záloze, v záloze s výslužným a ve výslužbě, důstojníci a rotmistři v záloze skupiny mimo službu a mužstvo v záloze a náhradní záloze, kteří dostali určovací listek k nastoupení do činné vojenské služby za mobilisace, i když

3. z vojenských osob na trvalé dovolené ty, které byly předčasně propuštěny z presenční služby na trvalou dovolenou až do předložení do zálohy.

B. Všechny osoby povolané touto vyhláškou do činné vojenské služby, pokud nejsou zproštěny pro případ mobilisace, se musí

Nejpozději do 6 hodin ----- po uveřejnění této vyhlášky v obci, v níž právě meškají, odebrat co nejrychleji a nejkratší cestou přímo do výbrojní stanice uvedené na první stránce jejich vojenské knížky, nebo vojenského listku. Ty, které dostali určovací listek, nastoupí do činné vojenské služby přesně podle nařízení obsažených v určovacím listku. Ty které nemají

ve vojenské knížce, nebo ve vojenském listě zapsanu výzbrojní stanici, nebo které vojenskou knížku vojenský list nemají nastoupí do vojenské činné služby v tímž čase a nejkratší cestou u svých vojenských útvaru. Každý kdo nastupuje do činné vojenské služby nastoupí v obnošeném civilním obleku a přinese sebou všechny své vojenské průkazy, jídlo na dva dny, propriety, lžici, vidličku, nůž, čistící potřeby na šaty a obuv, kapesníky, ručníky, jehly, niti, knoflíky, a t. d. příkrývku, trvanlivý obal kufřík, (pytel a p.) a poštovní průvodku k odeslání (nebo uschování civilního obleku podle možnosti jídelní nádobí (tvaru voj. hluboké a mělké misky a v zimě teplé prádlo, po případě obuv, způsobilou pro polní službu, hodlá-li jí používat místo erární obuvi. (Dále jsou pokyny pro důstojníky a rotmistři a mužstvo kteří mají superarbitreční klasifikací, kteří mají „odklad“ a t. d. Dále jsou pokyny pro jízdu po železnici a státními autobusy, které jest pro každého vojina zdarma.)

II. Povolání koní a vozidel pro zvířecí potah.

1. Podle zákona o požadování dopravních prostředků pro účely vojenské se povolávají a musí být převedeny:

1. Všichni evidenční koně z obce Míchova na přijímací místo Dlouhé, les „ Zátoky“ dne 25. září 1938 v 9 hodin. Každý držitel evidenčního koně je povinen předvest sám, nebo dát předvest svým zástupcem, a odevzdat koně řádně okované, spatřené dobrou ohlávkou a ohlávkovým provazem, a odevzdati zároveň na přijímacím místě krmivo (oves v pytli) ve výměře stanovené na evidenčním listě. Evidenční listy předloží při převedení koní. (Dále pokyn pro držitelé koní již předem odevzdaných jest týž)

2. Neevidenční koně (ten samý předpis)

III. Povolání motorových vozidel.

Přijímací stanice. Nové Město na Mor. a t. d.

IV. Povolání letadel

Jakékoliv lety civilních dopravních podniků (Mezi jinými stroji), leteckých korporací a soukromníků jsou zakázány.

V. Povolání plavidel

VII. Vzáštní ustanovení.

Vyvážet válečný materyal, zbraně, střelivo, motorové vozidla, letádra, motory, suroviny – a mterial výrobní, rudy železné, cínové, měděné, ledek a t. d. do ciziny se zakazuje podle § 42 a 177 zák o obraně a vlád. nařiz. 157/1936 S. z. a n.

Podle § 23 zákona na ochranu republiky, resp. podle § 39 zákona o obraně státu se zakazuje uveřejňovati jakékoliv zprávy o počtu, výzbroji, válečné zdatnosti, stavu nebo o pohybech vojska a o opatřeních nebo událostech, jakož i v podnicích důležitých pro obranu státu a komunikačních prostředcích, které souvisí s mobilisací a s vedením války.

Povinnost k plnění osobních i věcných úkonů podle zákona obraně státu nebo podle § 3 branného zákona se počíná dnem vyhlášení mobilisace, nebylo-li tak nařízeno již dříve.

VII. Každé spomenutí povinností stanovených touto vyhláškou bude potrestáno podle zákona.

Vyhláška byla vyvěšena v 6 hodin 50 minut

V Novém Městě na Mor. 23. září 1938

Tiskárna M. N. O.

Jako protějšek uvádím z novin, jak zněl Mobilisační rozkaz v Habeši – V rozkaze se praví zejména: Vše budíž zmobilisováno! Všichni hoši, kteří jsou dosti silní, aby unesli oštěp, a všichni muži bud'těž posláni do Addis Abeby. (hlavní město) Mužové ženatí vezměte sebou své ženy, aby vám nesly potraviny a vařily vám. Mužové, kteří nemají ženu, nechť vezmou sebou kterou koliv ženu jež nemá muže. Ženy, které mají děti, nejsou povinni odejít s muži, ale jejich muži jsou povinni vzít s sebou jinou ženu. Slepý, dále ti, kdož nemohou chodit a kdož nejsou sto, aby unesli oštěp, jsou z mobilisace vyňati. Každý muž, který bude nalezen ve svém domově, potom co obdržel tento rozkaz, bude pověšen. Tak končí rozkaz o všeobecné mobilisaci v jihozápadní Habeši, jehož kopie se dostala teď do Chartumu. Po vyhlášení

mobilisace rozhlasem večer; Pláč a smutek snesl se do temné noci. Lidé ztrnulí stáli v hloučcích a na vesnici smutní a ustrašení dlouho do noci, na spaní nebylo ani pomýšlení.

24. září o 6. hodině 50 minut byla vyvěšena mobilisační vyhláška; rozvázal je posel autem.

Poslů bylo několik, každý měl určitý rayon. 25. září byly odváděny odvedené koně; stanoviště měli u Dlouhého, les Zatoky. On nás odváděly: Havel Vítězsl. čís 13. 2 koně, Šikula František čís 5., 1 kůň, Uherka Frant. čís. 17. 1 kůň.

27. září, šli jiné dva páry koní na (foršpon) příprež; ale byli vráceny. Nejhůře bylo s těmi rodinami, kde zůstala žena sama s dětmi, práce polní vázly. Lidé kteří měli peníze, jako bezhlaví kupovali o 50ti po 100 kg sůl, cukr, petrolej, svíčky, mouku, čokoládu, vůbec všechny životní potřeby. Následek toho byl, že obchody druhý den byly prázdné a tu se jevil naprostý nedostatek všech životních potřeb, neboť vlaky a těžké nákladní auta byly vzaly se účelům vojenským, tudíž obchodníci nemohli nic dopravit. Ve mlýnech a velkých skladištích bylo všeho dostatek, chyběla pouze doprava.

28. září, byla schůze čtyř velmocí, Anglie, Francie, Itálie a Německa v Mnichově v Bavořích.

29. září, čtyři velmoci rozhodli o nás a bez nás, proti nám a proti naší vůli, že musíme odstoupit území obývané Němci. To již nebyly jenom Sudety, to bylo již okrojené celé území pohraničí Čech, Moravy a Slezska. Území se muselo odstoupit a vyklidit bez poškození majetku do 10. října. Stanoveno 5 etap. První jižní Čechy do 1. října; potom postupně Čechy severní. Jsou to podmínky tak kruté, které se nekladou ani na hlavu poraženému nepříteli.

30. září, byla oznámena obyvatelstvu celá naše porážka bez boje, jako zrada čtyř velmocí, Francie, Anglie, Itálie a Německa, které před tím měli své schůze bez zástupců naší republiky v Gotesgadenu, Berchtesgadenu, posledně v Mnichově v Německu. Naše vláda rozhlasem stále napomínala obecnost ke klidu a pořádku, by že nedala příčina k věcem ještě horším. Národ lkal, přesto, že byl ujišťován, že se zastavilo rozpoutání světové války, číslo II. Prozatím mír jest zaručen, naší oběti, ale všechny státy horečně zbrojí. Též i z Ruska docházejí zprávy, že mírový stav vojska bude zvýšen na dva a půl milionu vojáku, taktéž zvýšeno bude míti letectvo. Inu – obr se protahuje!!!

5. října v 17 hodin 15 minut se prezident Dr. Eduard Beneš vzdal президенství. Znovu jakési rozechvění pojalo národ.

Ze 6. na 7. října se vyklízela Munička, to jest skladiště a továrna na střelivo u Poličky a větší část královského lenního města Poličky. Vše se vozilo o nejvíce do Jimramova, a odtud, - nevím kam. 13. října se počali někteří vojáci jeden po druhém trousit z vojny domů. Někteří tam zůstali až do listopadu a někteří, kteří sloužili na Slovensku, přišli domů až k 15. prosinci. Tím samým časem se vraceli i koně, které přišli ve velmi zbědovaném stavu, a skoro všichni nemocní a veskrze odřený. Co se s nimi dělo a kdo je ošetřoval, ví sám Bůh !!!

Z 12. na 13. října byla vrácena větší část města Poličky. Později Německo odstoupilo město Poličku celé a též některé obce. Obecnost jásalo. Obec Korouhev, kteráž byla také zabraná, později vrácená, občané celé 3 dny drželi muziku, přitom jedli, pili a tancovali jako o závod. Tak oslavili zpětné připojení k naší republice. Jinak bylo podobně. Starosta města Poličky postavil ihned bezpečnostní hlídky z obecnostva. Německé říšské vojsko odtáhlo z Poličky směrem na Svitavy. Dne 6. října, se usnesli zástupci všech politických stran na Slovensku v Žilině, kde se dohodli na definitivním vyřešením (vyřešení) postavení Slovenska a Podkarpatské Rusy, v rámci Československé republiky, na podkladě zákona o autonomii, který parlamentu předložila československá strana Ludová. A tak Slovensko obdrželo autonomii. Tím se změnil titul republiky Československé, na titul: Republika „Česko-Slovenská“

9. října, ministerská rada schválila osnovu zákona a nařízení, jimž se zakazuje volně zcizovati nemovitosti zemědělské, neb tyto volně propachtovati. Povolení uděluje se k prodeji neb k propachtování okresní úřad. Tímto opatřením má býti zabráněno překotnému přílivu cizích živnostníků a cizinců vůbec.

9. listopadu, byli propuštěni vojáci z naší armády, kteří měli svoje bydliště v zabraném (okupovaném) území, a hlásily se k německé národnosti. 3. listopadu byla dána naší republice snad již poslední rána. To jest, byla odtržena horní část Slovenska a Podkarpatské Rusy, kde bydleli z části Poláci a přiděleno k Polsku, a dolní část, kde bydleli z části Maďaři k Maďarsku. Tak rozhodla arbitrážní komise ve Vídni, která se skládala z velvyslance italského Dr. Čáno, a velvyslance německého Hopentropa. Naše vláda se snad smlouvou podvolila k souhlasu, jak rozhodne Řím a Berlín. Vyklízení Slovanského území mělo se státi do 10. listopadu. Při vyklízení zejména Maďaři, si počínali velmi zuřivě, slováky bili a jinak trápili, o vše okradli a snad někteří v několika málo minutách museli býti vystěhováni. Hrozný to obraz lidské bídy.

Tak zvané „civilisace“ ustoupili v prostém piratství a loupežnému přepadení. Slovo „civilisace“ jest dnes výsměchem, když dnes ve 20. století právě tak jako v celé hystorii lidstva uplatňuje se pravidlo: „Moc jest právo“ Dva tisíce let náboženského učení a školní vzdělanosti, nepřivedlo lidstvo dále, než-li je divoký lidojed v Australské džungli, i tam jest silnější vždy v právu. Lidové přísloví praví: Žádný strom nevyroste do nebe, a všechno co leze do kopce, musí jednou s kopce, ať už po dvou, po čtyřech a nebo jen po jedné.

Říšští němečtí vojáci v okupovaném území (dle doslechu) prý se chovali k českům velmi slušně a inteligentně, přesto, že byli studeně, přímo ledově přijímáni.

Jinak si ale počínali tak zvaní „ordněři“, kluci to, staří od 18 – 20 ti let, němci, nebo poněmčelí češi, na našem pohraničí Čech. Byli ozbrojeni, a svými kousky mohli se stavět po bok Maďarům. Byli to (-----)

24. listopadu, byla stanovena konečná hranice naší zmenšené republiky Česko-Slovenské.

30. listopadu, ve středu dopoledne konalo národní shromáždění volbu pána presidenta.

Zvolen 272 hlasy, z 313 hlasů, pak Dr. Emil Hácha dosavadní president nejššího soudu v Praze. Narozen 12. července 1872, v okresním městě Trhové Sviny v Jižních Čechách. Obecenstvo naše nejevilo prázdný zájem o politycký nebo veřejný život. Dne 1. prosince ve čtvrtek večer sestavena byla nová vláda, s předsedou vlády Rudolfem Beranem v čele, jenž byl stranou Národní Jednoty již před tím za předsedu vlády navržen. „I dnes by bylo ticho po pěšině“. Vláda prohlásila, že povede správu zemí v idej Svato-Václavské.

Ze světa, též rozhlasem a novinami dochází stále, vzrušující zprávy, které snad nejsou ani pravdivé neboť někteří čtenáři novin vládnou více obrazotvorností, než-li rozumem. Přesto – nevíme dnes, - co nám přinese zítřek!!!

Z obce naší se odprodalo obilí za minulé 3 hospodářské roky (Dle obilních knížek)

číslo domů	Jméno a příjmení	1935 - 36				1936 - 37				1937 - 38				výměra	
		pšenice	žito	oves	ječmen	pšenice	žito	oves	ječmen	pšenice	žito	oves	ječmen	hektary	áry
1.	Vrátný František		25	8			10	11			16	5		11	45
2.	Zitková Mat.		10	12			21	14			20,50	17	1,50	9	74
3.	Bureš Adolf		8								15,50			1	63
4.	Sedláček Josef	1	15		1		10				3,50	3		25	53

5.	Šíkula Fr.		15				12			0,50	16,50	4		24	06
6.	Vašík Jos.		14	6			11,50	12,50			14	18		7	10
7.	Kaša Václav		9,50				8				13,50	6		6	31
8.	Uherka Josef		9				6,50	1,50			12	5,50		7	36
9.	Straka Frant.		19	6			12,50				15			28	65
10.	Prosecký Jos.		8	2			5	4,50			6	11		4	26
11.	Chalupník Jos.		22				25				30	8		16	73
12.	Straka Frant.		7,50	9			6,50	5,50			5	10,50		6	67
13.	Buchta Ant.		2	6			7	10			6	4,50		3	06
14.	Hudec Frant.		1,50	8,50			6	0,50			5			4	61
15.	Bartoňová Mar.		13	5			7	4				12		3	55
16.	Fajmon Jos.			2				2,50				5,50		1	41
17.	Uherka Frant.		13				6				12,50	11,50		11	77
18.	Houdek Jan		16	3,50			0,50	6,50			3	8		2	57
19.	Havel Vítězslav		36		4		51	10		2	34	21		24	78
20.	Topinková Jos.		19,50	16			9	10			10	16,50		10	05

40. Vávra Josef

33 árů

35. Bartoň Jan

1

1935 - 36

1936 - 37

1937 - 38

číslo domů	Jméno a příjmení	1935 - 36				1936 - 37				1937 - 38				hektarů	áru
		pšenice	žitó	oves	ječmen	pšenice	žitó	oves	ječmen	pšenice	žitó	oves	ječmen		
22.	Řádek Čeněk		9				14	10			3	6,50		5	27
23.	Šíkula Emil		15	14							10,50	12		5	88
24.	Šíkula Richard		9	7			12	7,50			0,50	8,50		3	89
25.	Novotný Čeněk		4					1				4		3	
27.	Novotný Frant.		13	3,50			9	7				11,50		4	45
28.	Kožíšek Em.		4	3			9				4	6,50	2	11	
29.	Vávra Jos.		14	6			5	6			10	16		6	85

30.	Sláma Jos.		2,50	9,50			2,50	11,50			6	15		5	36
31.	Novotný Jos.		13,50	6			5	5,50			9	16		5	31
32.	Hanus Alois			3				5						1	83
34.	Zezula Jos.		14	10,50	0,50		6	12			18			4	84
36.	Homolka Ig.		5	15			7	13			16,50	18,50		9	52
37.	Klouda Jos.		18	1,50			7	2,50			2	4		3	01
38.	Šibravova Ant.	1	11	6,50	1		8,50	6			2,50	11		10	19
39.	Fajmon Frant.		9,50	6,50			3	6			3,50	14		4	89
42.	Šíkula Jan		13,50	6,50			4	16			16	11		10	
43.	Buchta Frant.		9,25				8	7			8			4	39
46.	Vávra Frant.		13,50	6,50			9	1,50			6	10		3	10
47.	Řádek Frant.			12			4	12			3	7		3	39

Při konečném součtu jeví se tento výsledek: V hospodářském roku 1935 – 36 bylo odprodáno: 2 q pšenice, 431 q žita, 202 q ovsu, 7,50 q ječmene. V hospodářském roku 1936 – 37 bylo odprodáno: 387,50 q žita, 213 q ovsu, pšenice a ječmene žádné. V hospodářském roku 1937 – 38 bylo odprodáno: 2,50 q pšenice, 342 q žita, 325 q ovsu, 3,50 q ječmene. Mimo této sumy (dle obilní knížky) možno počítali mimo semletí a šrotování pro vlastní spotřebu, že se prodá tak říkajíc „pod ruku“ do lihováru, místo peněz od semletí a jiným překupníkům nejméně 60 q obilí ročně.

dle
MÍCHOV
v roku 1899

stavu

původní

mapy

OBSAH:

	na stránce:		na stránce:
Tytul knihy	1.	Robota	64.
Členové obec. zástupitelstva	2.	Některé bědy lidu a kraje našeho	67.
Slovo kronykáře	3.	Selský otčenáš, za Josefa II	70.
Poloha obce a její zajímavosti	6.	Po dlouhé noci nastal konečně den	71.
Rozloha, povaha půdy, krajinný ráz, spodní vody	10.	Paměti Jiřího Vrbase, Písečné	72.
Plodiny, pícniny, stromoví	11.	Kontrybučenský fond	74.
Zvířectva, škodlivý hmiz	12.	Seznam majitelů, rustikálních pozemků z r. 1788	75.
Cesty	13.	Rody podílníků, a starostové	76.
Dopravnictví	15.	Kapitola III. Válka světová přísaha	77.
Povaha lidu	17.	Rok 1914 válka a následky	79.
Život lidu obecného	18.	Převrat, 28. říjen 1918	91.
Stavba statků a chalup	20.	1741, pozemkové úpravy	
Krytina	22.	1770 číslování domů, 1789, patent berní a urbaryální	92.
Novostavby, obecní budovy	23.	1817 úprava daní, a vojáci	
Přestavby, přístavby, opravy	25.	1837 Měla obec naše plán na školu	
Zaměstnání lidu	27.	1846 Jazyk český povin. na škole	
Tkalcovství, živnosti	29.	1849 patent. svob. vyznání	
Výměnky	31.	1855 Konkordát, 1858 nová měna, 1861 náb. rovnoprávnost	93.
Odvod výměnku z r. 1839	32.	1864 obecní přírážky,	
Protokol z roku 1800	33.	1866 v obci Trajzi	
Potvrzení od vrchnosti	34.	1868 odstraněno běh. ulicí	94.
Nejstarší rody v obci	35.	1869 občanské zálož. v Jimramov	
Výpis z urbáře, Nov. Město	36.	1872 prodej čís 17. 1879 požár statku čís. 8	95.
Pověry	37.	1880 požár čís 8. hasič. sbor	96.
Ostatky a další pověry	40.	1883 honeb. smlouva, 1884 zal. žup. Jed. 1885 v máji sníh	
Zvyky	48.	has. skladiště. 1886 kanál před kovárnou, 1887 str. kat.	
Rozvod úřední	49.	do Věcova, 1888 zruš. cesta kol Uhlířova gruntu. 1889	
Můra, a další pověry	50.	statky vraženy do střed. velikost. Byla kovárna pokryta šindelemi	
Hry a zábavy, jarmark	52.	1890 – 1891 sekýrky a leziště	97.
Kroj	54.	1893 Měna K. Pošt. úřad v Lhotě obec. volby. diplom. 1905 vanice fr. Šikula zmrznul. 1896 3 ditky zamřeli na záškrť. 1897 volby do sněmu 1899 Jan Kaša	98.
Kapitola z . Původ obce – pergamen	57.		
Obec Míchov náležela v 15. stol. až po rok 1848	60.		
Rychtáři	63.		

OBSAH:

	na stránce:		na stránce:
1900 obec. dluh, podíl H.P. Brno sčítání lidu	99.	1923. Mnoho sněhu, zvěř Plemenný býk v Pavlovicích	
1901 se oběsil tovaryš tkal. honitba		Has. veřej. cvičení, Požáry,	
1902 Hospodář. škola v Bystřici		Parcelace Panské louky	114.
1903 krupobití, 1904 sucho, obec. volby.		Sbírání rosničky, Divadlo, volby	115.
1905. Harka, žup. sjezd, nový oblek hos., Cukerýn. Prodej gruntu čís. 19. has stříkačka nesprávně, škol. příražka		Ceny obilí	116.
1907. obec volby, sníh o Jos. Topinka do Ameriky. Odstředivky	100.	1924. Rozprodej polí a luk ve Věcově Volba p. enang. faraře v Jimramově Divadlo, dobytčí nemoc, Dětské nemoci, bouře, V. Chládek do pense, ceny, solár.	117.
1908 Prodej gruntu čís 1. sbírka pro vojáky, 1909 prodej rychty staroství Ig. Havel, Zemřel Jan Straka.	101.	1925 Ceny obilí, Sběrka Bohda= lovu, Chumelice, Prodej Pobočky ve Věcově, Kontumace, Proná= jem honitby,	118.
1910. Volba 2 členu pro mobilisaci oběsil se J. Švanda, Krutý mráz, Herník na hospodě na rychtě Pobočka ve Věcově 1911 Volby do sně. Shořel stoh slámy. Velká bouře, Sulovence, umělé hnojiva	102.	1926 Obec. byka chovat Buchta zkažený pes, Domácí lékarnička Prapory, Teplo v prosinci Daň z obratu, Prodej statku č. 5 Nový zvon, zvonice, přednáška	119.
1912 sírky, has. volby, přílby požár čís 16. 1913 Spal. Dvůr, Pokrytí kovárny, Obec. volby, Honitba pronájem	103.	1927 Počasí, Spála, hřibata, Daň domovní	120.
1915. vzteklý pes	104.	1928. Obec. trier, počasí, Housenky,	121.
1916 Požár čís 2. 1917 Zajatci	105.	Propujčení škol. budov. President na Horácku	122.
1918 Neúroda brambor. Koupil domek čís 47 f. Řádek	106.	Volby do okres. a Zem. zástupitel.	123.
1919 Odprodej pozem. od č. 6. Soupis majetků, Kolkování peněz Motor. mlátička, Obec. volby Thet Starostovi z r. 1910	107.	Benzin. motory, motocykl, Secí stroje	125.
Volby do Nár. shromáždění, Úprava a spotřeba obilí	108.	Kovář Groulík do Sedlišť, Lípa Svobody, Rozprodej gruntu čís 2, Prodej domku čís 15.	126.
„Domovina“ Politika, Parcele	109.	1929 Mrazy, nemoci zavřena škola, uhlí, nedostatek vody nákaza v žite	127.
1920 Nedostatek drob. mince osvět. komise a ob. knihovna	110.	Kopena motor. stříkačka, Zem. dávka z prodeje čís.	128.
1921 Zal. Družina, Sčítání lidu, Zemřel J Dudek, Daň ze zábav.	112.	bouře s kroupy, f Vávrova se utopila, založení ohně čís 1.	
1922. Kontyngen obilí	113.		
Konsum v N. Městě, Ceny, Výlet konfesijní školy, Školství. Škola ve Lhotě			

OBSAH:

	na stránce:		na stránce:
1937. Mlékárna v N. Městě		Žádost o podpor. nezam	
Zákon o brannosti, 28/říjen		soupis zvířectva, odproda=	
Volby obecní	169.	no, poplatek z pasů,	
Volby do honebního výboru,		obec. Knihovna, Rozpuště	
Volby člena do mist. škol. rady		ní stran, Strana Nar. Jed-	
Opravy obecní, 2 protiply-		Strana Nár. práce.	178.
nové masky, poplatek z	170.	Pracovní tábor, Populace	179.
pasů, knihovna, stravo=		Razítka, Porodnost,	
vací akce, C.P.O. Populace,		úmrtnost, Stravovací	
Pohřeb p. pres. Tg. Masaryka	171.	akce, Hasič. příspěvek	
Stav dobytka, odprodej,		Neštěstí, kuň kopl ková=	
Válka Jap. čínská, válka		ře, Světové události,	
Španělská,	172.	Volby v Německu, Válka	
1938. Počasí, Chřipka,		ve Španělsku v Číně,	181.
správa obec cest,		Neklid v naší republice	
Polární záře	174.	Záložníci rukovali	183.
C.P.O. Pronájem obec. kovárny		Mobil. vyhláška, Mobil=	
Dar 500 Kč. C.P.O. Volby do		vyhláška v Habeši	186.
obec. zástup. Volba starosty.		Odvádění koní klasifik.	187.
Sbírka na pomník,		Polička a obce, Autonomie	
Schůze zakázány,		Slovenska, zakázáno	
Regulace, Kulhavka		zcizovat nemovitosti.	
a slintavka,	176.	Část Slovenska připojena	
Ovoce, zelí řepa, Ceny		k Polsku a Maďarům	190.
Mlékařství, Úsporné		Z naší obce odprodáno	
hospodařství vlády,		obily za poslední 3 orky	192.
sbírání odpadků	177.	Plánek - Obsah	198.